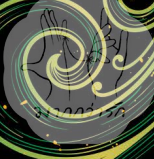

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

丹 姬

เงา
เพลิง
สะท้อน
ปฐพี

3

เอ้อเหมย 峨嵋 เจียน
อวี แป

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจไว้ด้วยกัน

อินจื่อจางได้ยืมนางน้อยถึงลูกกลอนชะลอวัยก็พลันสะกิดใจขึ้นมา หันไปมองใบหน้าจู่จอย่างตั้งอกตั้งใจครู่หนึ่งก่อนจะขมวดคิ้วพลงว่า "ข้ารู้จักเจ้ามาสองปีกว่าจะสามปีแล้ว แต่รูปร่างหน้าตาเจ้าโฉนถึงไม่เปลี่ยนไปเลย"

จู่จิงไปชั่วขณะ ลูบค้ำใบหน้าของตน ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ...ตามหลักแล้วยามเด็กผู้หญิงอายุได้ราวสิบขวบสมควรจะเป็นช่วงเวลาที่มีรูปร่างมีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด หนึ่งปีเหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคนก็ไม่ใช่เรื่องแปลก มิใช่มีคำกล่าวที่ว่า 'สตรีเติบโตเปลี่ยนแปลงไปสิบแปดอย่าง' หรือไร

นางยืนตัวตรง พบว่าศีรษะตนเองสูงถึงแค่อกอินจื่อจางก็ยิ่งกลุ้มใจหนักขึ้น นางจำได้ว่าขณะเพิ่งรู้จักเขา ตนเองยังสูงเท่าไหล่เขาอยู่เลย นี่มิใช่ตนเองเตี้ยลง แต่เป็นอินจื่อจางสูงขึ้น ส่วนความสูงของนางกลับหยุดอยู่กับที่

ทำร้ายจิตใจคนเกินไปแล้ว! นางยังวาดฝันว่าต้องมีสักวันที่นางจะกลายเป็นสาวงาม เมื่อเป็นเช่นนี้แสดงว่าชั่วชีวิตนี้นางต้องถูกคนหัวเราะเยาะว่าเป็นเด็กสาวบ้านนอกเด็กสาวอัปลักษณ์ไปตลอดใช่หรือไม่!

มากกว่ารัก

เวาเพลิงระหัดานปฐพี 3

เอ้อหมย เซียน อวี แผล

《丹姬》

Volume 03

Original story and characters created and copyright © 峨嵋 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2233-7

ภาพประกอบ 434378395 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

คนรอบตัวจู่จมีแต่เทพ ๆ กันทั้งนั้นเลย อาจารย์ก็ดี พวกศิษย์พี่ก็ใช่ อันนี้อาจ
เจ้าคนโง่ยังไม่ต้องพูดถึง นั่นระดับอัจฉริยะด้านการบำเพ็ญเขียนเขียนนะ แต่มี
ความรู้สึกแรงกล้าว่าที่ 'เทพ' ที่สุดก็น่าจะตัวจู่จ (กับลูกหมู) เองนั่นแหละ ว่าไหมคะ
เงาเพลิงฯ เล่มสาม พวกจู่จต้องลงจากเขามาตามหาของวิเศษล้ำค่าที่สาบสูญ
ไปจากสำนัก ขอบเขตกว้างขึ้นแล้ว อีกเดี๋ยวเราจะเห็นว่ามีส่วนอีกมากมาย
แค่ไหนในละแวกเขาเซ็งจ๊อ แล้วจะเป็นมิตรหรือเป็นภัยกับพวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้อง
ทั้งห้ากันแน่ จู่จจะได้ไหว้เทพทั้งๆ ที่ไม่มีตะบะแม่สักกระฝักอีกหรือไม่ ขอบอกว่าเล่มนี้
ก็สนุกสุด ๆ อีกแล้วค่ะ!

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * จูจู เด็กสาวบ้านนอกธรรมดาๆ คนหนึ่ง ถูกอินจ้อจางหัวว่านล้อมแถมข่มขู่ให้ไปสำนักแข่งจ้อด้วยกัน มีชีพจรศิลาแข็งโดยกำเนิดทำให้ฝึกบำเพ็ญไม่ได้ ทว่านางกลับมีพรสวรรค์ด้านการหลอมโอสถอย่างเป็นปริศนา
- * อินจ้อจาง เด็กหนุ่มรูปร่างงามแต่นิสัยใจคอออกจะมีปัญหา เพราะรับปากท่านายายของจูจูว่าจะดูแลนาง จึงยึดถือนางเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัว เป็นอัจฉริยะด้านการบำเพ็ญเขียนมีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็ง
- * เหมยจูชี บุตรชายคนเล็กของสกุลเหมยซึ่งเป็นตระกูลผู้บำเพ็ญเขียนที่ใหญ่ที่สุดในแถบตะวันตกเฉียงใต้ อดีตคู่หมั้นตั้งแต่สมัยเด็กของสี่อั้งลี่
- * เซินโก้ว นักหลอมโอสถชั้นสองของแคว้นซี แม่อยู่แค่ชั้นสอง แต่ก็เป็นที่เคารพยกย่องในกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกแล้ว
- * เจิ้งเจี้ยนฮุย อาจารย์ของเซินโก้ว นักหลอมโอสถชั้นสี่ ตัวแทนผู้ตัดสินจากแคว้นซีในงานประชันของนักหลอมโอสถห้าแคว้น เป็นเจ้าภาพของงานประชันครั้งนี้

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

21

ตีฉานซึ่งพาศิษย์น้องทั้งหลายไปยังเมืองฝิ่นอันเป็นจุดหมายแรก
ของพวกเขา

ตำแหน่งเมืองฝิ่นอยู่ตรงรอยเชื่อมต่อระหว่างแคว้นพื้นที่เขาเชิงจื่อ
ตั้งอยู่และแคว้นซางซึ่งเป็นแคว้นเพื่อนบ้าน เป็นเมืองผู้บำเพ็ญเขียนที่
มีชื่อเสียงในแถบตะวันตกเฉียงใต้ เมื่อหนึ่งปีก่อนเจอกับอันจื่อจางก็เคย
มาเยือน การค้นพบความลับอันชวนกระอักกระอ่วนของอาจารย์ รวมถึง
การพบหน้าตีฉานซึ่งครั้งแรกล้วนแต่เกิดขึ้นที่นี่ เพียงแต่เจ้าตัวทั้งสองมิได้
รู้ความเท่ากันเอง

คราวนี้ได้มาเยือนสถานที่เก่าอีกครั้ง จูจุมองเห็นเหล่าพ่อค้าแม่ขาย
สัญจรไปมาบนถนนใหญ่ อารมณ์หดหู่ซึ่งซึ่มก็ดีขึ้นมากในทันที

ตีฉานซึ่งมาที่นี่หลายครั้งแล้วจึงพาคนทั้งหลายไปซื้อหาวัตถุ
สิ่งของต่างๆ ที่ต้องการในย่านการค้าอย่างคึกคักเคยทาง

นอกจากอินจื่อจางแล้วอีกสี่คนที่เหลือต่างก็มีทักษะความเชี่ยวชาญกันไปตามละด้าน บ้างยันต์ บ้างข่ายอาคม บ้างหลอมโอสถ บ้างหลอมของวิเศษ จึงถือโอกาสนี้จตุรกายการมายาวเหยียด แล้วแยกย้ายกันไปเสาะหารวบรวม

โหยวเซี่ยนเรินใจกว้างกับศิษย์ของตนมาแต่ไหนแต่ไร อีกทั้งครั้งนี้พวกเขาก็ออกมา 'ปฏิบัติงานหลวง' จึงให้ศิลาวิเศษกับพวกเขามาคนละไม้หน่อย แม้แต่จูกูก็ยังได้ส่วนแบ่งในจำนวนเท่ากัน ทว่าต่อให้มีศิลาวิเศษมากเพียงไร เมื่ออยู่ต่อหน้าวัตถุดิบและสมุนไพรวิเศษที่ราคาแพงลิบลွก็ล้วนไม่พอ พวกเขาเดินได้สองย่านการค้า ศิลาวิเศษก็หายไปกว่าค่อนแล้ว จึงไม่กล้าใช้จ่ายส่งเดชอีก

ตกเย็นทุกคนเข้าพักกันในโรงเตี๊ยม มารวมตัวกันในห้องของตีฉานซัง เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร วันนี้พวกเขาสืบข่าวจากผู้คนมาไม่น้อย ล้วนเป็นเบาะแสที่ไม่มีประโยชน์เท่าไรนักทั้งสิ้น แต่นี่ก็เป็นเรื่องปกติ

เรื่องที่ค่อนข้างน่าสนใจหนึ่งเดียวคือสำนักจินเป่าแห่งดินแดนจินเจียน ที่มีชื่อเสียงจากกิจการประมูลขายสมบัติล้ำค่าหายากต่างๆ มีแผนจะเปิดสาขาที่เมืองเฟิน คาดว่าอีกสามวันจะเปิดกิจการ ถึงเวลานั้นก็จะมีข่าวของล้ำค่าจำนวนมากส่งมาประเดิมประมูลขายที่นี่

สำนักจินเป่าเป็นสำนักชั้นหนึ่งในดินแดนจินเจียน ถูกขนานนามว่าเป็นสามสำนักใหญ่ร่วมกับสำนักเจาไฉ่และสำนักจีลี่ กำลังความสามารถเข้มแข็งเกรียงไกรเกินกว่าสำนักทั้งสี่แห่งแถบตะวันตกเฉียงใต้จะเทียบได้ สำนักใหญ่ทั้งสามนี้ไม่ว่าสำนักใดก็ล้วนมีมหาปรมาจารย์ชั้นมหายานนั่งบัญชาการอยู่อย่างน้อยหนึ่งท่าน ปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ก็นับออกมา

ได้เป็นสิบ กำลังคนเช่นนี้สำหรับสำนักท้องถิ่นเล็กๆ เช่นสำนักเชิงจื่อแล้ว เป็นสิ่งที่ไม่อาจจินตนาการได้เลยทีเดียว

ร้านประมุขที่ดำเนินการโดยสำนักจินเป่าแพร่ขยายไปทั่วทุกเมือง ผู้บำเพ็ญเขียนขนาดใหญ่ในดินแดนจินเจียน ปัจจุบันคุณล้ายังมีแผนจะขยายไปตามเมืองผู้บำเพ็ญเขียนขนาดเล็กจำนวนหนึ่ง เมืองเผินก็อยู่ในขอบข่ายนั้นพอดี

"ถ้าทำให้ร้านประมุขของสำนักจินเป่าช่วยสืบข่าวที่อยู่ของของล้าค่า ทั้งสามชิ้นได้ก็จะลดเรื่องยุ่งยากไปได้มาก" พวกคลั่งฝึกตนอย่างอื่นก็จ้องทนเสียเวลาไปกับเรื่องจำพวกสืบข่าวไม่ได้ จึงคิดวิธีหนึ่งงานออกมาอย่างฉับไวในทันที

ตี้ฉานซึ่งเหลืออกตาพลางว่า "เจ้าก็พูดง่ายนี่ คนเขามีเหตุผลอะไร ต้องมาแยะแสบพวกเรา"

เรื่องที่จี๊วกุคิดกลับเป็นเรื่องอื่น "นี่แสดงว่าสำนักจินเป่ากำลังขยายขอบเขตอิทธิพล... ที่คนของสำนักหลักเร่งร้อนอยากควบคุมสำนักของเราดูเหมือนว่าจะมีความคิดเดียวกันนี้ ไม่รู้วาระหว่างสำนักใหญ่เหล่านี้เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ช่างปะไร สำคัญคือพวกเราต้องหาของล้าค่า ทั้งสามชิ้นนั้นให้พบโดยเร็วที่สุด จากนั้น...เฮะๆๆ! เข้าไปในสถานที่นั้นได้ พวกเราก็ได้กำไรมหาศาลแล้ว!" ตี้ฉานซึ่งคิดถึงขุมสมบัติของราชาเทพไฟน้ำแข็งก็ร้อนรุ่มไปทั้งร่าง นั่นกล่าวขานกันว่าเป็นผู้ทรงฤทธาานุภาพในสมัยโบราณที่มีโอกาสได้ขึ้นสวรรค์ไปเป็นเทพเขียนเขียนนะ! ขุมสมบัติที่เขาทิ้งเอาไว้ แคหาพวกเคล็ดวิชาออกมาได้สักเล็กน้อย พวกเขาก็ยิ้ม

แก้มปริแล้ว

ไฟเทียนอายุวัฒนะกับเคล็ดวิชาแก่น้ำแข็งนั้นเขาไม่หวังจะได้ แต่ของอย่างอื่นต้องมีที่เหมาะให้เขาใช้ได้บ้างกระมัง

จี้โยวกู่มองสี่ห้องฟ้าที่นอกหน้าต่างก่อนพูดด้วยสีหน้าสมเพช "ฟ้ายังสว่างอยู่เลย ท่านกลับเริ่มฝันเสียแล้ว? ประโยชน์ใช้สอยของของล้ำค่าทั้งสามชิ้นนั้นเชื่อว่าไม่มีเพียงพวกเราที่รู้ ถ้าทำให้เรื่องใหญ่แล้วดึงดูคนอื่นที่รู้เรื่องมา ถึงเวลานั้นพวกเราไม่เพียงหมดหวังจะชิงสมบัติ แต่ยังนำภัยมาใส่ตัวด้วย"

ที่ฉานซังมีน้ำโหแล้ว "พวกเราสี่บ่าวอย่างแอบๆ ซ่อนๆ เลียบไปเคียดมาเช่นนี้ต้องใช้เวลาที่ปีถึงจะโชคดีได้เจอสักชิ้น! อาจารย์กับเจ้าสำนักก็เหลือเกิน ไม่มีเบาะแสเค้าโคจรอะไรสักอย่างก็หลอกให้พวกเราออกมาแล้ว!"

"เออล่ะ ไม่ต้องบ่นแล้ว อีกสามวันร้านประมูลของสำนักจิ้นเป่าถึงจะเปิดกิจการ ข้าถามมาแล้วว่าถ้าจะเข้าร่วมการประมูลระดับสูงทุกคนจะต้องวางศิลาวิเศษหนึ่งหมื่นก้อนไว้เป็นมัดจำ ท่านนับดูว่าในตัวท่านยังมีศิลาวิเศษอยู่อีกเท่าไร ถึงเวลานั้นแต่กลับเหยียบเข้าประตูไม่ได้ขึ้นมา มีของดีอะไรท่านก็พลาดแล้ว" จี้โยวกูพูดอย่างเรื่อยเฉื่อยสบายอารมณ์

"อะไรนะ! แค่เข้าไปดูๆ ยังต้องวางมัดจำถึงหนึ่งหมื่นก้อนศิลาวิเศษเสีย!? พวกเขาไม่ออกปล้นเสียเลยละ!" ที่ฉานซังโวยวายคร่ำครวญดังลั่น

"ไม่อย่างนั้นภายในสามวันนี้ถ้าท่านสำเร็จขั้นหลอมรวมก็เข้างานได้เลยโดยไม่ต้องวางมัดจำ" จี้โยวกูเองก็รู้สึกสนใจงานประมูลรอบแรกนี้ อยู่พอสมควร ตั้งกำแพงไว้สูงเช่นนี้ก็คิดว่าคงต้องมีของดีไม่น้อย ถึงจะ

ยังหาข่าวของของล้ำค่าทั้งสามชิ้นนั้นไม่ได้ แต่ก็ได้เปิดหูเปิดตาครั้งใหญ่ ขณะที่พวกเขาคุยกัน สื่ออึ้งลวก็ขมวดคิ้วคำนวณ 'ทรัพย์สิน' ของตนกับจีโยวกุ๋ ยามนี้ได้ข้อสรุปแล้วจึงเงยหน้าขึ้นมาโอดว่า "ถ้ารู้ก่อนวันนี้ก็ไม่ซื้อของมากมายขนาดนั้นแล้ว ตอนนี้อยู่กับศิษย์ที่รองรวมกัน เหลือศิลาวิเศษเพียงสามหมื่นก้อน เห็นของถูกใจอะไรในงานประมูลจะต้องซื้อไม่ได้แน่..."

อันจื่อจางเหลือบมองจู่แวบหนึ่ง จู่ก็เข้าใจในทันที จึงพูดขึ้นอย่างละเอียดใจ "พวกเราเดิมที่มีศิลาวิเศษหกหมื่นก้อน แต่ว่า...วันนี้ซื้อสมุนไพรวិเศษไปมากยิ่งขึ้น ตอนนี้อยู่เหลือเพียงสองหมื่นก้อน" นอกจากศิลาวิเศษที่โยวเซียนเรินให้มาก็ยังมีที่ได้จากการขายยาลูกกลอนรวมถึงซากของสัตว์ปีศาจชั้นสี่ที่เก็บกลับมาจากหุบเขาต้นเขียนเมื่อก่อนหน้านี้อีกรวมกันแล้วจึงมากถึงหกหมื่นก้อนศิลา แต่...นางจะใช้จ่ายเก่งเกินไปแล้ว!

อันจื่อจางชอบแต่การฝึกฝนบำเพ็ญตน ปกติยาลูกกลอนก็มีจู่คอยจัดหาให้ ไม่มีโอกาสให้ใช้ศิลาวิเศษ โดยหลักจึงล้วนเป็นจู่ที่ใช้ ตอนที่ดูไปแล้วนางใช้ได้บ้างระหว่าพวกจีโยวกุ๋ทั้งสองคนรวมกันเสียอีก!

ดีดานซึ่งคั่นถุงเก็บของที่ตนใส่ศิลาวิเศษไว้ออกมาดู สีหน้าเขียวไปครึ่งหนึ่งทันควัน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูดว่า "ทั้งเนื้อทั้งตัวบิดาก็เหลือศิลาวิเศษเพียงหนึ่งหมื่นหนึ่งพันก้อน...อีกแค่สามวัน พวกเราต้องคิดวิธีหาเงินโดยด่วน!"

เหล่าศิษย์ที่ศิษย์น้องมองหน้ากันไปมา ยามลงเขามารู้สึกว่าตนเองมั่งคั่งเสียยิ่งกว่าอะไร แต่ไหนฟังจะวันเดียวก็รู้สึกว่กลายเป็นยาจกเสียแล้วเล่า

"ข้ารู้วิธีที่จะหาเงินได้ไว ทั้งยังฝึกฝนทักษะการต่อสู้และพัฒนาเพิ่มพูนทักษะได้ด้วย" อิ้นจื่อจางปลิ้นเอ่ยขึ้น

ตี้ฉานซึ่งถูกผูกมัดอย่างตึงตั้น "เจ้าหมายถึงออกปลิ้น? เป็นวิธีที่ดีจริงๆ นั่นละ วันพรุ่งพวกเราไปหาแพะอ้วนสักสองสามตัวมาลงมือกันเลยวะสะฮ่า! บิดาอยากเป็นโจรมานานแล้ว!"

พูดจบเขาก็เห็นว่าศิษย์น้องทั้งสี่ล้วนแต่มองเขาด้วยสีหน้าเหยียดหยาม

"บิดาพูดผิดไปหรือไร" ตี้ฉานซึ่งรู้สึกน้อยอกน้อยใจยิ่ง

"การปลิ้นทรัพย์ผู้อื่นโดยไม่มีสาเหตุเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง!" จูจู่พูดขึ้นเบาๆ ทำที่ซึ่งขังเปี่ยมเหตุผล

"บิดาก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้จะปลิ้นจริงๆ เสียหน่อย! อย่างนั้นเจ้าสี่เจ้าว่ามาซิว่าวิธีอะไรที่หาเงินได้ไวข้ายังได้ลงมือต่อสู้ด้วย" ตี้ฉานซึ่งแค่นเสียงพูด

"ไปร่วมการประลองที่โรงประลองยุทธ์ วันนี้ข้าได้ยินคนในย่านการค้าพูดถึงผู้ฝึกตนที่เข้าร่วมการแข่งขัน ผู้ชนะในแต่ละรอบอย่างน้อยจะได้รับศิลาวิเศษห้าพันก้อน ถ้าได้เจอกับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งกว่าตนเองรางวัลยังจะเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวด้วย" ครั้นได้ยินว่าสามารถวิวาทต่อสู้ได้ ต่อให้ไม่มีเรื่องวิกฤตทางการเงินนี้ อิ้นจื่อจางก็อยากไปลองดูอยู่ดี

ตี้ฉานซึ่งตบตีะหัวเราะพาลางว่า "ดี! ไฉนบิดาจึงนึกไม่ถึงเรื่องนี้นะ บิดาอยากไปขัดคนที่โรงประลองยุทธ์มานานแล้ว! พวกเราไปกันคืนนี้เลย!"

คนทั้งห้าปรึกษาหารือกันเรียบร้อยก็ตัดสินใจว่าคืนนี้จะไปดูตลาด

ที่โรงประลองยุทธ์กันก่อน แล้วค่อยตัดสินใจว่าจะลงสนามแข่งขันอย่างไร เป็นทางการกันเมื่อไร

เจ้าของที่อยู่หลังฉากโรงประลองยุทธ์คือสำนักจี้ลี่ซึ่งเป็นหนึ่งในสามสำนักใหญ่เช่นเดียวกัน อันที่จริงโรงประลองยุทธ์คือบ่อนพนันขนาดใหญ่ สาเหตุที่ผู้ฝึกตนที่ลงสนามร่วมการประลองสามารถได้เงินรางวัลจำนวนมาก เป็นเพราะในแต่ละรอบประลองโรงประลองยุทธ์จะเป็นเจ้ามือรับพนันให้คนวางเดิมพัน รายได้มหาศาลจนชวนให้คนอ้าปากค้าง แบ่งเงินจำนวนหนึ่งมาให้ผู้เข้าแข่งขันย่อมจะชอบด้วยเหตุผลน้ำใจ และยังช่วยดึงดูดผู้ฝึกตนที่เก่งกาจเยี่ยมยอดยิ่งกว่าเดิมให้มาเข้าร่วม ทำให้การประลองน่าดูยิ่งขึ้น

โรงประลองยุทธ์ของเมืองเฟินเฟิงจะเปิดได้สองเดือนกว่า ที่ฉานซังเพียงเคยได้ยินชื่อเสียงของมันจากปากศิษย์ร่วมสำนักที่กลับมาจากข้างนอกเขา คนทั้งห้าไม่อยากจะตกเป็นเป้าสายตาเกินไปจึงต่างพกของวิเศษที่ช่วยอำพรางตบะไว้แล้วปลอมตัวเป็นชาวบ้านธรรมดา ลืออึ้งลี่เองก็สวมผ้าคลุมหน้าถึงค่อยออกประตูมา

โรงประลองยุทธ์เมืองเฟินตั้งอยู่ภายในที่ดินซึ่งกินอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาลทางด้านตะวันออกของเมือง เปิดดำเนินกิจการทั้งวัน ผุ่งชนหลังไหลกันมาแน่นขนัด ไม่เพียงผู้บ่่าเพ็ญตนจะชอบมาเปิดหูเปิดตา ชาวบ้านธรรมดาในเมืองเฟินก็ชอบมาชมความครึกครื้นเช่นกัน ทว่าตัวผ่านประตูที่นี้ออกจะแพงอยู่สักหน่อยสำหรับชาวบ้านธรรมดา หากจะชมการประลองของผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรายต้องจ่ายศิลาวิเศษหนึ่งก้อนต่อคนต่อรอบ และถ้าจะชมการประลองของผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐาน

ก็ต้องจ่ายศิลาพิเศษสามก้อน ผู้ฝึกตนมือใหม่ที่อดคัดอยู่สักหน่อยล้วนแต่เจ็บเข้าเนื้อทั้งสิ้น

หน้าประตูใหญ่โรงประลองยุทธ์มีผีชีง* ที่ไหลมาจากทองแดง เปล่งประกายแวววาวขนาดมหึมาตั้งตระหง่านอยู่คู่หนึ่ง ป้ายสีดำลับที่เขียนอักษรปิตทงตัวใหญ่หน้าครั้นคร้ามว่า 'โรงประลองยุทธ์' แขนงอยู่สูงบนประตู ยามทั้งสี่คนที่เฝ้าประตูอยู่ถึงกับเป็นผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรารถระดับแปดทั้งสิ้น เหนือก็รู้ได้ว่าเบื้องหลังของโรงประลองยุทธ์นั้นกล้าแข็งเพียงไร

ทว่าความหรรษาพุ่มเฟือยเช่นนี้ไม่เพียงพอจะชมขวัญพวกตีฉานซึ่งได้ตีฉานซึ่งเดินสายวางมาดอยู่หน้าสุด ขณะกำลังจะก้าวขึ้นบันไดศิลาเขียวเข้าประตูไป ยามเฝ้าประตูสองคนก็พลันก้าวมาขวางพวกเขา ก่อนพูดขึ้นด้วยใบหน้าไร้อารมณ์แต่ยังนับว่าเกรงใจ "แขกทุกท่านโปรดั้งฝีเท้าก่อนโรงประลองยุทธ์ของพวกเรามีกฎระเบียบ เด็ดกรวมถึงสัตว์เลี้ยงประเภทหมาแมวนกไม่อาจเข้าไปได้ ทุกท่านโปรดอภัยด้วย"

พอพวกเขา มาขวางไว้ แยกที่อยู่บริเวณประตูใหญ่ก็พากันหันหน้ามาชูปชิบนิททา

"เด็กอายุแค่นี้ก็พามาดูเรื่องพวกนี้แล้ว พวกผู้ใหญ่ที่บ้านไม่กลัวเขาจะตกใจเสียขวัญหรือ?"

"ที่สาวใช้น้อยนางนั้นคุมอยู่ในมือคือหมาหรือ อ้วนยิ่งนัก! ถ้าเข้าไปแล้วเห่าขึ้นมาจนรบกวนคนอื่นก็แย่ง! อ่า...ไม่ใช่สิ เป็นหมูหรือ"

จู่เองก็อดอดคับของนัก... โฉมนางจึงกลายเป็นสาวใช้ไปเสียแล้ว!

* ผีชีง เป็นสัตว์เทพในตำนานของจีน มีหัวเป็นมังกร ตัวเป็นม้า ขาเหมือนกิลเลน ลักษณะคล้ายสิงโต มีขนสีเทาอ่อน และบินได้

นางหน้าตาเหมือนสาวใช้ตรงไหนกัน!

ตีฉานซึ่งก้าวขึ้นไปสองก้าว สองมือทำเอวก่อนแผดเสียงด่าลั่นว่า "ตาข้างไหนของเจ้าที่มองเห็นว่าที่นี่มีเด็กกับหมาแมวอยู่! มารดามันสิ! ทั้งบ้านเจ้าสิเป็นเด็ก! เบิงตาของเจ้าดูให้ชัด นั่นคือหมา! ไม่ใช่หมาแมวนก!"

พลังกดดันของผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานแม่กำจ่ายออกมา ยามทั้งสองที่ขวางทางอยู่น้ำซัด ถอยกรูดไปสองก้าว เกาะผีชีวทองแดงไว้ถึงค้อย ฝืนยืนอยู่ได้ จากนั้นก็ขอโทษขอโพยไม่ขาดปาก "ผู้น้อยมีตาทามี่แวว เชิญทุกท่านเข้าข้างโนเกิด"

ตีฉานซึ่งแค้นเสียงเย็น เียดหน้ากระโดดข้ามธรณีประตูสูงแล้ว สืบเท้าก้าวवादฯ เข้าไปข้างโน คนอื่นจึงตามหลังเขาไป ขณะลุลูเดินผ่าน ยามสองคนนั้นก็พบว่าสายตาของพวกเขาจ้องอยู่ที่ลูกหมู แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่สีหน้าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

"ลูกหมูไม่ใช่สัตว์เลี้ยง! มันเป็นสัตว์วิเศษ!" จูจู้ค่านขึ้นอย่าง คับข้องใจ ลูกหมูก็ก้อปากพ่นมังกรไฟตัวหนึ่งออกมา ก่อนเชิดจุมูกขึ้นฟ้า ร้องอ้อๆ แสดงท่าทางองอาจน่าเกรงขาม

ยามทั้งสองเชิดเหือเย็นบนหน้าผาก หัวเราะแห้งๆ สองที่ก่อน ผงกศีระชะค้อมตัวทำท่าเชื่อเชิญ

พอพวกเขาเดินไปไกลแล้ว ยามคนแรกก็พูดขึ้นอย่างอึดอัดคับข้อง "เด็กอายุแค่ไม่กี่ขวบก็สำเร็จชั้นสร้างฐานได้แล้ว? ชาวบ้านชาวช่องจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร!"

ยามคนที่สองยิงจนใจ "กระทั่งหมูตัวหนึ่งยังพ่นไฟได้..."

ยามคนที่สามและสี่มองพวกเขาปราดหนึ่งอย่างดูแคลน มือใหม่ก็

คือมือใหม่ สายตายังอ่อนหดเกินไป บนโลกนี้คนแปลกเรื่องประหลาดมี
อยู่ถมไป

หลังจากเกิดเหตุวุ่นวายเล็กๆ ขณะเข้าประตู ตีฉานซึ่งก็ไม่ยอม
ปิดบังตะก่าล้างความสามารถของตนอีก พุดอย่างฮึดฮัดกราดเกรี้ยว
"บิดาไม่แสดงบารมีก็เห็นบิดาเป็นแมวปวยไปจริงๆ!"

ในใจจู่จู่รู้สึกอย่างเดียวกัน "พวกเขา รู้จักแต่ตัดสินคนด้วยรูปลักษณ์
ภายนอก น่าชังเกินไปแล้วจริงๆ!"

"รอบิดาขัดพวกมันจนฟันร่วงหมดปากก่อนเถอะ ดูซิว่าพวกมัน
จะยังกล้าเอาตาสุนัขไปมองคุณอีกหรือไม่!" ตีฉานซึ่งแยกเขี้ยว
แสบปาก ยังคงโมโหโกรธเคือง

จี้โยกู่กับสี่อั้งลวี่แอบขำ แม้แต่อินจื่อจางยังโค้งมุมปากขึ้น ยื่นมือ
ไปขยี้ศีรษะจู่จู่อย่างอดไม่ได้

ภายในที่ดินกว้างขวางมีกระโจมหลังคากลมขนาดมหึมาตั้งอยู่
ทั้งซ้ายขวาข้างละห้าหลัง กระโจมสี่เหลี่ยมรวมทางด้านซ้ายจัดการประลอง
ของผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรือ ส่วนกระโจมสี่เหลี่ยมทางด้านขวาก็คือสถานที่
ประลองของผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐาน ภายในกระโจมทั้งสองด้านมีเสียงให้ร้อง
เสียงไววาย เสียงให้ไล่ สารพัดเสียงดังออกมาโดยตลอด ครีกรุ่น
ไม่ธรรมดา นอกกระโจมมีคนทำหน้าที่เก็บค่าเข้าชมการประลอง รวมถึง
มีคนทำหน้าที่รับเดิมพันอยู่เช่นกัน ข้างใต้ไม้ยาวรับพนันมีป้ายไม้ขนาดใหญ่
ตั้งสูง ด้านบนแจกแจกชัดถึงระดับกำลังความสามารถรวมถึงฉายานาม
ของทั้งสองฝ่ายในการประลองรอบต่อไป มีไม่น้อยที่ถึงขนาดเขียนผลการ

ประลองที่ผ่านมามีไว้เพื่อให้ผู้พนันพิจารณาด้วย

พวกเขาสู่มเลือกกระโจมสี่ขาหลังหนึ่งทางด้านขวา ถ่ายศิลาวิเศษสิบห้าก้อนแล้วจึงเดินเข้าไป พื้นที่ภายในกระโจมเป็นเหมือนกระทะก้นแบนรอบด้านเป็นวงที่หนึ่งลักษณะเหมือนชั้นบันไดหลายวงทอดลงไปเบื้องล่างจุดต่ำสุดตรงกลางเป็นที่ว่างรูปวงกลมเส้นผ่านศูนย์กลางราวสามจั้ง มีเส้นสีแดงวาดเป็นวงใหญ่ การประลองจะดำเนินขึ้นภายในวง ที่หนึ่งผู้ตัดสินอยู่ด้านข้างที่ว่างรูปวงกลมนั้น ใต้ที่นั่งมีป้ายศิลาอยู่แผ่นหนึ่งเขียนอักษรสีแดงฉานตัวใหญ่ไว้ว่า 'ยามประลองยากควบคุมหนักเบาเป็นตายตามแต่ฟ้าลิขิต!'

จู่เห็นแล้วอดขมวดคิ้วไม่ได้ ชีป้ายศิลานั้นพลางว่า "นี่เป็นเพียงการประลองของผู้ฝึกตนแน่หรือ พุดได้น่ากลัวยิ่งนัก!"

อันจื่อจางกล่าวเรียบๆ "ก็แค่พุดเรื่องจริงออกมาเท่านั้นเอง"

สิ่งที่เขาต้องการก็คือการประลองอันแท้จริงที่ไม่ต้องยั้งมือเช่นนี้จริงอยู่ที่พวกตีฉานซึ่งเป็นคู่ต่อสู้ที่ร้ายกาจ แต่ต่างก็เป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน ให้มีปากเสียงกันหนักเพียงไรก็จะไม่ลงไม้ลงมือถึงขั้นจะฆ่าจะแกงอีกฝ่าย ปกติยามประลองจึงมักยากจะสนุกได้เต็มที่ มีเพียงได้เผชิญหน้ากับการต่อสู้โดยใช้ชีวิตเป็นเดิมพันอย่างแท้จริงจึงจะสามารถปลุกศักยภาพแฝงของตนเองออกมา พัฒนาตบะให้เพิ่มพูนขึ้นอีกได้

ก็เหมือนคราวที่เขาสู้กับซาเจียนเต้าในงานประลองใหญ่ของสำนักครวนั้น เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายแข็งแกร่งและยังคิดจะเล่นงานเขาถึงตาย ศักยภาพของเขาถึงได้ระเบิดออกมาอย่างแท้จริง จนสำเร็จขั้นสร้างฐานได้ในที่นั้นเลยทีเดียว

จู่จู่มองเขาแวบหนึ่งอย่างเป็นกังวล ก่อนก้มหน้าลงไม่พูดอะไร ผู้ชมการประลองในรอบนี้มีไม่น้อย พริบตาเดียวที่นั่งข้างในกระโจน ก็ถูกนั่งเต็ม ซ้ำยังมีคนไม่น้อยยืนอยู่บนทางเดินเพราะหาที่นั่งไม่ได้สักด้วย ผู้ที่ลงสนามเป็นผู้ฝึกตบชั้นสร้างฐานสองคน หนึ่งเตี้ยหนึ่งสูง ผู้ฝึกตบที่สูงกว่าสวมหน้ากากไว้ ขณะที่ผู้ตัดสินประกาศชื่อของสองฝ่าย กระทั่งชื่อของผู้ฝึกตบร่างสูงก็ยังเป็นแค่ฉายานามเท่านั้น

ครั้นการประลองเริ่มต้นขึ้น คนทั้งสองก็ต่างแสดงฝีมือออกมา การต่อสู้ดุเดือดอย่างยิ่ง เหล่าผู้ชมบนที่นั่งต่างเปล่งเสียงตะโกนให้ร้อง ช่วยกระตุ่นฝ่ายที่ตนลงเดิมพันไว้ เอะอะอีกทีก็ยิ่ง

การต่อสู้อันดุเดือดรอบนี้ดำเนินมาได้เกือบชั่วโมงหนึ่งมีอาหารเต็มๆ ท้ายที่สุดก็จบลงด้วยการที่ผู้ฝึกตบร่างสูงชกผู้ฝึกตบร่างเตี้ยลอยออกจาก วงเส้นแดง ตีฉานซึ่งดูแล้วให้ตื่นเต้นคึกคักอย่างมาก หลังเสร็จสิ้นการ ประลองจึงลากศิษย์น้องทั้งหลายมาปรึกษา...เลือกวันมีผู้สับวัน ลงสนาม ไปซ้อมมือกันวันนี้เลย

คนทั้งกลุ่มแทบจะมีมติเป็นเอกฉันท์ เดินไปลงชื่อสมัครยังห้อง ผู้ดูแลของโรงประลองยุทธ์ด้วยกัน สถานที่รับสมัครแยกเป็นของผู้ฝึกตบ ชั้นฝึกปราดนและผู้ฝึกตบชั้นสร้างฐานเช่นเดียวกัน จำนวนคนมีมากกว่า ที่คิดไว้มาก

ตีฉานซึ่งและจื่อโยวก็กวาดตามองผู้ฝึกตบชั้นสร้างฐานบริเวณ ใกล้เคียงอย่างผ่านๆ รอบหนึ่ง ถึงกับพบคนรู้จักอย่างไม่คาดคิด คนผู้นั้น เองก็มองเห็นตีฉานซึ่งแล้วเช่นกัน จึงนำพรรคพวกไม่กี่คนที่มาด้วยกันเดิน มาหาด้วยสีหน้าไม่ประสงคื

"ข้าก็เห็นว่าใคร ที่แท้เป็นเจ้าของแห่งสำนักเชิงจ้อนี่เอง!" ผู้ที่เดินมา คู่มืออายุราวสามสิบ บนใบหน้ายาวมิดวงตาที่หางตาชี้ขึ้นคู่หนึ่ง ดูลักษณะ ใจดำอำมหิต เขากล้าช่วยผู้ตีด่านซึ่งซึ่งหน้าก็ด้วยเพราะตบะของเขาบรรลุ ถึงช่วงปลายของขั้นสร้างฐานแล้วนั่นเอง

ตีด่านซึ่งเกลียดการที่ผู้อื่นหยิบเรื่องส่วนสูงรูปลักษณะที่เหมือน เด็กอมมือของเขามาล้อเป็นที่สุด จึงย้อนกลับไปทันที "บิดาตัวเล็กแต่ก็ เล็กแต่ตัว ไหนเลยจะเหมือนเจ้าที่โตมาแต่ตัว ทำไม ฝ่าทะลวงขึ้นชั้น หลอมรวมสองครั้งยังไม่สำเร็จ อีกทั้งยังไม่ตายๆ ไปซะ เลยรีบแล่นมาให้ บิดาสงเคราะห์ให้?"

"เพี้ย! น้ำหน้าอย่างเจ้านะหรือ! ถ้ามิใช่พวกเจ้าตำข้าหน้าไม่อาจ ศิษย์น้องฟูกับศิษย์น้องจางของข้ามีหรือจะตายอย่างน่าอนาถอยู่ใน หนุบเขาตัวนเซียน พวกเจ้าสำนักเชิงจ้ออำมหิตนัก!" เจ้าคนตาชี้ถูกจี้ใจดำ ก็โมโหคลุ้มคลั่งขึ้นมาทันที

ในที่สุดจูกี้ฟิงเข้าใจ ที่แท้เป็นคนของสำนักถั่งจั้งนี่เอง สองสำนัก เดิมทีก็ตีกันแต่ต่อหน้าอยู่แล้ว พอมารวมกับเรื่องในหนุบเขาตัวนเซียนก็ ไม่แปลกที่ตอนนี้อีกฝ่ายจะมาหาเรื่อง

จี้โยวถูกพูดขึ้นเนิบๆ "ศิษย์ที่สื่อไปโปรดระวังคำพูดด้วย ที่ตำข้าหน้า ไม่อาจวางแผนเล่นงานศิษย์น้องฟูกับศิษย์น้องจางคือคนของสำนัก พัวฉาน พวกข้านำหลักฐานและคำสั่งเสียของศิษย์น้องหญิงของท่าน ออกมาได้ตามคำไหว้วาน พิจารณาตนเองแล้วก็ไม่มีสิ่งใดให้ละลายแก่ใจ ถ้าพวกท่านอยากจะระบายความโกรธแค้นลงกับผู้อื่น พวกข้าคงต้องขอตัว"

สื่อไปหัวเราะเสียดสี "พวกเจ้าไม่ต้องทำมาพุดดี ในเมื่อวันนี้

เจอกันที่นี่ มีผู้อาศัยสถานที่ของโรงประลองยุทธ์สะวางบุญคุณความแค้นกันไปแล้ว ไม่รู้ว่าพวกเจ้าจะกล้าหรือไม่!"

เขาเป็นศิษย์เอกลำดับที่สามของปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่แห่งสำนักถั่งจั่ง เคยพยายามทะลวงขึ้นชั้นหลอมรวมสองครั้ง แม้จะล้มเหลวแต่พิจารณาดูแล้วภายในชั้นสร้างฐานก็แทบไม่มีใครที่ตบะสูงไปกว่าเขาอีก เมื่อครั้งงานชุมนุมหุบเขาต้วนเซียน เนื่องจากเขาอายุเกินจึงไม่สามารถเข้าร่วมได้ แต่ก็ได้ยินว่าศิษย์น้องร่วมอาจารย์ของตนรวมถึงศิษย์น้องหญิงที่ตนแอบชื่นชมหลงรักมีอันเป็นไปอย่างไม่คาดฝัน ส่วนบรรดาศิษย์ของโหยวเซียนเร็นแห่งสำนักเซ็งจี้ก็กลับเห็นคนจะตายไม่ลงมือช่วย ซ้ำยังโกยผลประโยชน์ไปได้กองใหญ่ พวกเขาศิษย์อาจารย์ล้วนเจ็บแค้นเสียใจจนแทบอยากจะบุกไปสู้กับสำนักเซ็งจี้ให้รู้แล้วรู้รอด ทว่าเมื่อคิดถึงว่าสถานการณ์ในปัจจุบันของสำนักถั่งจั่งยังไม่เหมาะจะฉีกหน้าสำนักเซ็งจี้ก็ออกอย่างเปิดเผยก็ได้แต่ฝืนอดทนอดกลั้นเอาไว้

วันนี้ได้มาเจอกันที่นี่ ในสายตาเขาเห็นเป็นโอกาสดีที่ฟ้าประทานมาเลยที่เดียว!

ที่ฉานซั่งพักฟื้นร่างกายมาหนึ่งเดือนเต็ม กำลังค้นไม้คั่นมืออยู่พอดี คู่ต่อสู้เอาตัวมาเสนอจนถึงที่มีหรือจะไม่ตอบตกลง คนทั้งสองจึงเดินไปแจ้งชื่อและตบะที่จุดรับสมัครในทันที เมื่อลงชื่อในสัญญาไม่เอาความหากเกิดการเสียชีวิตแล้วก็รอลงสนามตัดสินให้รู้แพ้รู้ชนะ

จี้โยวกู่ สืออั้งลวี และอินจื่อจางเองก็แจ้งชื่อสมัครพร้อมกัน จี้โยวกู่เงยหน้าขึ้นมามองศิษย์สำนักถั่งจั่งไม่กี่คนที่มาพร้อมกับชื่อไป ก่อนยิ้มอย่างไม่พิชมีภัย "ทุกท่านไม่ลองลงสนามดูหน่อยหรือ"

ศิษย์ไม่กี่คนนั้นแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน หนึ่งในนั้นพูดขึ้นว่า "ศิษย์พี่สี่ของพวกข้าแค่คนเดียวก็เพียงพอจะจัดการพวกเจ้าแล้ว"

คนสำนักเชิงจื่อไม่กี่คนนี้กระทั่งสัตว์ปีศาจชั้นห้ายังกล้าไปทำทนาย พวกเขาคงต้องเสียดิถึงจะไปสู้กับคนพวกนี้ พวกเขาไม่ได้มีตบะอย่างสื่อไปเสียหน่อย

สื่อไปเห็นพรรคพวกตนชี้ขลาดตาขาวไม่ได้ความเช่นนี้ ในใจก็ให้โมโหลัดลุดม ยิ่งตัดสินใจแน่วแน่ว่าอีกประเดี๋ยวต้องสั่งสอนศิษย์คนโตของโหยวเซียนเรินให้νωม ให้อันหน้าพวกเขาไม่กล้าจองหงอนพองขนได้ ศิษย์สำนักถั่งจั่งเช่นนี้อีก!

จูลูเอ่ยถามตีฉานซังเบาๆ "ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านมั่นใจหรือไม่ว่าจะชนะเขา"

ตีฉานซังเชิดหน้าตั้งปลางตอบอย่างหยิ่งผยอง "เจ้าคิดว่าบิดาได้ชื่อว่ามีผู้เทียมทานในระดับเดียวกันมาเฉยๆ หรือไร น้ำหน้าอย่างเขาจะหรือคิดอยากจะชนะบิดาก็ไปเกิดใหม่อีกแปดชาติสิบชาติก่อนเถอะ!"

อันจื่อจางแค้นเสียงเบาๆ เห็นได้ชัดว่าไม่เห็นด้วยอย่างมากกับ 'ไร้ผู้เทียมทานในระดับเดียวกัน' ที่เขากล่าวอ้าง ตีฉานซังแค้นเสียงตอบกลับอย่างร้อนตัวอยู่บ้าง จากนั้นก็ไม่คุยโวต่ออีก

จูลูเอ่ยขึ้นว่า "ถ้าอย่างนั้นศิษย์พี่ใหญ่ท่านเอาศิลาวิเศษมาให้ข้า ข้าจะไปลงเดิมพันแทนท่าน เมื่อครู่ข้าเห็นว่าราคาเดิมพันของการทำสู้ข้ามระดับสูงยิ่งนัก พวกเรายังสามารถหาเงินได้อีกก่อน"

ตีฉานซังกำลังจะตบมือร้องว่าดี จีโยวกู่กลับแทรกขึ้นมา "ยังคงระวังไว้หน่อยจะดีกว่า มิเช่นนั้นเกิดเขากลายเป็นยาจกขึ้นมา จะนึกเสียใจก็

สายไปแล้ว"

"เพี้ย! เจ้ามันพวกจอมปลอมที่เอาแต่ยกยอผู้อื่นแต่กดหัวพวกเดียวกัน! บิดานะหรือจะพ่ายแก่ตัวไร้ประโยชน์นั้น! ตลกแล้ว! ศิษย์น้องหญิง เจ้าเอาศิลาวิเศษของข้าไปเดิมพันข้างข้าให้หมดเลย! เจ้ารองคอยดูบิดาได้ทำไรก่อนใหญ่เถอะ!"

พวกเขาได้ต่อบันไปมาเพียงไม่นาน คนของโรงประลองยุทธ์ก็มาแจ้งให้พวกเขาไปประลองที่กระโจมหมายเลขสาม ตีฉานซังยึดศิลาวิเศษของตนให้จงูทั้งหมดก่อนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันสาบานต่อฟ้าว่า "เพื่อทรัพย์สินน้อยๆ นี้ของบิดา บิดาต้องตบสือไปเจ้าสารเลวนั้นให้ลอยกระเด็นให้ได้!"

คนทั้งคณะเดินมาถึงนอกกระโจมใหญ่หลังที่สามก็เห็นว่าบนป้ายไม้ขนาดใหญ่เขียนชื่อของตีฉานซังและสือไปเอาไว้แล้ว คนหนึ่งอยู่ชั้นสร้างฐานช่วงกลาง คนหนึ่งอยู่ชั้นสร้างฐานช่วงปลาย ราคาเดิมพันถึงกับพุ่งไปหนึ่งต่อเจ็ด หรือก็หมายความว่าถ้าลงเดิมพันข้างตีฉานซังแล้วเขาได้รับชัยชนะ ทุกศิลาวิเศษหนึ่งก้อนที่เดิมพันไปจะได้รับกลับมาถึงเจ็ดก้อน!

ตีฉานซังมองเห็นราคาเดิมพันนี้แล้วก็โมโหจนเด่นผาง จูปากส่งเสียงร้องไม่พอใจ ส่วนสือไปยังได้ใจใหญ่ ประหนึ่งว่าได้รับชัยชนะในท้ายที่สุดแล้วก็มีปาน!

เหล่านักพนันมองเห็นเครื่องหมายผู้เข้าร่วมประลองที่ผูกอยู่บนแขนของพวกเขาจากไกลๆ ก็มองดูลักษณะภายนอกที่แตกต่างกันมากของทั้งสอง หลายคนที่เคยคิดจะลงเดิมพันข้างตีฉานซังดูสักร่างต่างพากันเปลี่ยนไปเดิมพันข้างสือไปหมดสิ้น

จู่ที่หอบศิลาวิเศษขนาดใหญ่ของตีฉานซึ่งมาหยุดยืนอยู่ข้างโต๊ะไ้ม่ยาวสำหรับรับพนักก็เกิดเรรวนขึ้นมาเช่นกัน นางเป็นคนเสนอให้ตีฉานซึ่งเดิมพันข้างตัวเอง และก็เป็นตัวเขาเองที่ยื่นกรานจะลงเดิมพันอย่างหนัก แต่ถ้าเกิดแพ้ขึ้นมา...ความเสียหายก็ออกจะหนักหนาเกินไปหน่อย!

สื่ออิงลี่เดินตามมาก่อนหยิบถุงเก็บของของตนยื่นส่งให้คนของโรงประลองยุทธ์อย่างสบายๆ ไม่อ้อมค้อม "ในนี้มีศิลาวิเศษสามหมื่นหกพันก้อน เดิมพันข้างตีฉานซึ่ง!"

จู่จะพริบตาพริบๆ มองศิษย์พีสามด้วยความตกใจ นางควักศิลาวิเศษทั้งหมดของนางกับศิษย์พีรองมาเดิมพันข้างตีฉานซึ่งก็แสดงว่าไม่ใช่ความคิดเห็นของนางแต่คนเดียวแน่นอน!

อันจื่อจางเดินตามมาก่อนว่า "ของพวกเรา ก็เดิมพันข้างศิษย์พีใหญ่ทั้งหมดด้วยแล้วกัน"

หา!? จู่จู่มองอันจื่อจางอย่างไม่เข้าใจ เมื่อครู่เธอกับศิษย์พีรองมิใช่มีท่าทางไม่เชื่อมั่นต่อศิษย์พีใหญ่อยู่หรือ?

"หมูโง่เง่า สื่อไปผู้ันเอาชนะศิษย์พีใหญ่ไม่ได้หรอก!" อันจื่อจางเขกศีรษะนางไปที่หนึ่ง

"ศิษย์พีรองก็พูดแบบนี้เหมือนกัน!" สื่ออิงลี่ยิ้มตาดนัย

คนทั้งสองที่ทะเลาะกับศิษย์พีใหญ่ทุกวันล้วนพูดเช่นนั้น เช่นนั้นนางก็ไม่มีเหตุผลจะไม่เชื่อ!

"ในนี้มีศิลาวิเศษหนึ่งหมื่นหนึ่งพันก้อน และยังมีในนี้อีกสองหมื่นสามพันก้อน เดิมพันข้างตีฉานซึ่งเช่นเดียวกัน!" จู่จางถุงเก็บของที่บรรจุศิลาวิเศษไว้ลงบนโต๊ะไ้ม่ยาวด้วยท่าทางหัวหาญอย่างหาได้ยาก คิดเล็กน้อย

ก่อนเสริมขึ้นอีกว่า "ในตัวข้ามีศิลาวิเศษไม่พอ นำยาลูกกลอนมาตีราคา
ลงเดิมพันได้หรือไม่!"

ศิษย์ผู้รับพนันของโรงประลองยุทธ์ถูกการเดิมพันหมดหน้าตัก
ของพวกนางทำเอาตกอกตกใจ จึงคิดอย่างถี่ถ้วนก่อนว่า "ได้นั้นได้อยู่
ที่ว่าหากจะประเมินราคายาลูกกลอนตอนนี้อาจจะไม่ทัน อีกทั้งจำนวน
เดิมพันของพวกท่านยังสูงเกินไป ราคาเดิมพันจะต้องเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย"

"หา!?" จูจู้คับข้องใจขึ้นมาแล้ว

ไม่เพียงนำยาลูกกลอนมาลงเดิมพันไม่สำเร็จ ราคาเดิมพันยัง
เปลี่ยนเป็นห้าต่อหนึ่งอีกด้วย

สื่ออึ้งลิวโอบไปเหล่านางพลาจปลอบว่า "ไม่เป็นไร! ขอเพียงศิษย์พี่ใหญ่
ชนะ พวกเราก็คงได้กำไรก้อนใหญ่!"

จูจู้กัดฟันพูดว่า "เพื่อทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของพวกเรา ศิษย์พี่ใหญ่
ท่านต้องชนะให้ได้!"

ตีฉานซึ่งกับสื่อไปเข้าสนามไปเตรียมตัวก่อนเวลา ตีฉานซึ่งจึง
ไม่ได้ยินคำภาวนาจากใจจริงของจูจู้ และไม่รู้เช่นกันว่าบรรดาศิษย์น้อง
ควักศิลาวิเศษทั้งหมดมาสนับสนุนเขา หากรู้เข้าคงได้ทำเอวหัวเราะว่า
คุยโวยกหางตัวเองอย่างได้ใจไปสามวัน

การที่ยอดฝีมือขึ้นสร้างฐานช่วงปลายจะลงต่อสู้พบได้ไม่บ่อยใน
โรงประลองยุทธ์แห่งเมืองเฟิน ดังนั้นจำนวนผู้ชมจึงมากกว่ารอบที่พวก
จี้โยวกู่เข้าดูเมื่อครู่ก่อน ที่นั่งผู้ชมทั้งหมดแน่นขนัดไปด้วยผู้คน

เมื่อตีฉานซึ่งกับสื่อไปลงสนามมา หมูผู้ชมที่ไม่รู้ความจริงจำนวนมาก

ก็พากันส่งเสียงโหวกเหวกโวยวายลั่น...นี่มิใช่การหลอกเอาเงินกันอย่างหน้าด้านๆ หรือไร เด็กคนหนึ่งจะเป็นผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานช่วงกลางได้อย่างไรกัน

ทว่าเสียงดาทอร้องจะเอาเงินคืนทั้งหมดกลับเปลี่ยนเป็นเสียงสุดลมหายใจหมดสิ้นเมื่อตีฉานซึ่งสำแดงพลังความสามารถที่แท้จริงออกมา ผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานที่มีสายตาแหลมคมจำนวนหนึ่งยิ่งมองออกว่าอายุของตีฉานซึ่งไม่ได้น้อยอย่างที่เห็นจากภายนอกอย่างเด็ดขาด และเมื่อคิดถึงว่าเขาเป็นศิษย์ของสำนักเชิงจื่อ ผู้ที่การขว้างขวัดไวต่างก็นึกฐานะของเขาออกในทันที

สำนักเชิงจื่อทำตัวไม่โดดเด่นตลอดมา แต่ผู้ฝึกตนอัจฉริยะอย่างตีฉานซึ่งและศิษย์กู่หนั้นถูกโจเซจันไประหว่างสำนักนานแล้ว อีกทั้งเหตุไม่คาดฝันในงานชุมนุมหุบเขาต้วนเซียนเมื่อหนึ่งเดือนก่อน แม้ทั้งสี่สำนักจะไม่อยากพูดอะไรมาก แต่ก็ยังมีข่าวเล็ดลอดออกมา เรื่องที่ศิษย์ขั้นสร้างฐานของปรมาจารย์ขั้นกำเนิดใหม่แห่งสำนักเชิงจื่อร่วมมือกันทำสู้กับสัตว์ปีศาจชั้นห้านั้น คนจำนวนมากล้วนพอจะได้ยินมาแว่วๆ

บางคนที่รู้มากหน่อยยิ่งเริ่มนึกเสียใจว่าที่ตนวางเดิมพันข้างสื่อไปไปทั้งหมดออกจะเสี่ยงเกินไป ขั้นสร้างฐานช่วงกลางกับช่วงปลายหาได้ต่างชั้นกันมากไม่ ถ้าฝ่ายแรกผ่านประสบการณ์ต่อสู้จริงมามากแล้วใช้ยันต์หรือของวิเศษขั้นดีเข้าช่วย การจะเอาชนะก็ใช่จะเป็นไปไม่ได้

ตีฉานซึ่งกับสื่อไปยังเห็นกันก็ยิ่งซังน้ำหน้า พอผู้ตัดสินประกาศให้เริ่มได้ก็ไม่พูดพล่ามให้เสียเวลา ลงมือสู้ในทันที

สื่อไปมีพลังธาตุคูณินไม่ อยู่ขั้นสร้างฐานมานานปี ตบะสูงส่ง ทั้งยัง

มีประสบการณ์ต่อสู้จริงมาพอตัว และยังมี 'ไส้เกลียวหินพระแม่ธรณี' วัตถุประสงค์ระดับสูงที่บังเอิญได้มาอย่างไม่คาดคิดด้วยชิ้นหนึ่ง เมื่อหวดลงตรงๆ โดยไม่บอกไม่กล่าว คนรอบนอกสนามก็ได้ยินเพียงเสียงดังราวกับฟ้าผ่า ลมที่มีกำลังแรงไว้ได้เทียมหอบหนึ่งพัดมาจนเจ็บแสบ ตีฉานซึ่งที่อยู่ในสนามดูจะประสบกับเขาถล่มแผ่นดินแยก แทบจะทรงตัวยืนอยู่ไม่ได้

ไส้ยาวสี่ทอนประหนึ่งว่าจะฉีกทิ้งที่ว่างเล็กๆ นี้ไปพร้อมกับเขาด้วย กระนั้น รวดเร็วรุนแรงจนไม่อาจต้านทานได้เลย

ตีฉานซึ่งประกบฝ่ามือเข้าด้วยกันก่อนทำ 'มุทราสมุทราคารามกวาดขุนเขา' แล้วมวลงน้ำหนักมหิมาที่มีพลังมหาศาลตั้งว่าสามารถทำลายภูเขา พลิกคว่ำทะเลกับปะทะกับพลังฉีกกระชากของอีกฝ่ายตรงๆ ไม่มีท่าที่จะหลบเลี่ยงแม้แต่กระพริบเดียว

สื่อไปลอบนึกยินดีในใจ เพียงคิดว่าเจ้าเด็กหน้าเหม็นนี่รอดเก่งเกินไป ตบะของตนเดิมก็สูงกว่าอีกฝ่ายอยู่แล้ว ยิ่งมีวัตถุประสงค์สูงคอยช่วยสู้กันด้วยพลัง ไหนเลยจะไม่ชนะ

แต่เขายังไม่ทันได้ตีใจเสร็จก็พลันพบความผิดปกติบางอย่าง การปะทะกันซึ่งหน้าของพลังฤทธิ์ของทั้งสองฝ่ายหาได้รุนแรงอย่างที่เขาคิดไว้ไม่ ดูเหมือนมวลงน้ำหนักที่บ้าคลั่งจะรวมตัวกันเป็นน้ำวนขนาดยักษ์ ขึ้นมาในฉับพลัน จูตริ่งพันเกี่ยวพลังฤทธิ์และไส้ยาวของเขาเอาไว้อย่างเอาเป็นเอาตาย

สื่อไปเฝ้าวบในใจ ตวัดไส้ยาวพยายามสลัดให้หลุดพ้นจากพลังน้ำวน หมายถึงจะตัดพลังฤทธิ์ที่ตีฉานซึ่งปล่อยออกมาให้ขาดสะบั้น

ที่เดียวก็สำเร็จอย่างง่ายดายเกินคาด น้ำวนที่เมื่อครู่ดูยิ่งใหญ่เกรียงไกร

อย่างยิงถึงกับถูกเขาหวดแตกได้ในแล้เดียว หยดน้ำนับไม่ถ้วนแตกกระเซ็นไปทั่วทิศ ทำให้ในสนามเหมือนเพิ่งถูกฝนตกลงมาเป็นบริเวณกว้าง

แต่สื่อไปไม่รู้สึกลีใจสักนิด เขามีกลางสังหรณ์แรงกล้าว่าอีกฝ่ายดูคล้ายจะมีแผนร้ายบางอย่างรอเขาอยู่พลังฤทธิ์ของตีฉานซึ่งถึงกับสามารถอัดรวมเป็นน้ำจริงๆ ออกมาได้ ไม่ใช่เป็นเพียงภาพลวงตาที่เกิดจากพลังฤทธิ์เรื่องนี้ยิ่งทำให้เขาตื่นตระหนกเหลือประมาณ

ทว่าเพียงไม่นานเขาก็พบว่าถูกตีฉานซึ่งหลอกเข้าให้แล้ว อีกฝ่ายเพียงใช้อาคมเสาดน้ำเหล่านั้นออกมาจากถุงน้ำที่พกติดตัวมาลวงหน้า

"ทำเป็นเล่นลวดลาย! ข้าจะให้เจ้าได้เห็น 'วิชาแล้หมื่นวิถีพันเปลี่ยน' ของข้า!" สื่อไปวาดดพลวงโบกสะบัดแล้ยาว ในช่วงขณะนั้นที่กลางสนามก็ปกคลุมไปด้วยเงาแล้จนแน่นชนิด จู่ๆ แล้ยาวที่เดิมที่เกลี้ยงเกลาก็มีหนามแหลมเรียวยาวงอกออกมาจำนวนมาก การโจมตีที่บ้างแทงตรงบ้างหวดตี บ้างก็ม้วนรัดสารพัดรูปแบบโอบล้อมตีฉานซึ่งเอาไว้หลายชั้นไม่รู้ว่อันไหนจริงอันไหนปลอม ทำให้คนหมดหนทางจะต้านรับ

ตีฉานซึ่งไม่กล้าดูตาย ควักยันต์พิบใหญ่จากในอกเสื้อออกมาไปรยออกไป ยันต์แต่ละแผ่นต่างกลายเป็นฝ่ามือเล็กๆ ปะทะสู้กับเงาแล้ ฝ่ามือเกือบทั้งหมดพอสัมผัสถูกเงาแล้ เงาแล้นั้นก็หายวับไป มีเงาแล้เพียงสายเดียวที่หวดฝ่ามือเล็กข้างหนึ่งแตกเป็นเสี่ยง...นั่นคือการโจมตีที่แท้จริงที่แอบซ่อนอยู่ท่ามกลางภาพลวงตา

ตีฉานซึ่งหัวเราะรำก่อนซึกแล้ยาวเส้นหนึ่งออกมาสะบัดออกไป แล้ยาวเส้นนี้ของเขาชัดเจนว่าเป็นวัตุธรรมธรรมดาอันเป็นผลงานล้มเหลวของสื่ออั้งลี่ เดิมที่ตั้งใจจะให้ชื่อว่ 'เกาะเกี่ยว' ด้วยเพราะบนแล้มี

ความเหนียวอย่างที่สุด ผนังในการดูติดกับของวิเศษของศัตรู แต่เพราะ
ไม่สามารถทำให้มันมีความสามารถอื่นสำเร็จ แม้แต่จะนับเป็นวัตุกรรม
ชั้นเลวก็ยังไม่เต็มปาก เรียกว่าล้มเหลว นั่นล่ะตรงที่สุด

เมื่อแสร้งทั้งสองสัมผัสถูกกัน แสร้งของตีฉานซึ่งก็ถูกสะบัดกลายเป็น
ท่อนในทันที ทว่าส่วนใหญ่กลับติดหนึบกับแสร้งเกลียวหินพระแม่ธรณีของ
อีกฝ่ายแล้ว บนชิ้นส่วนแสร้งของเขาล้วนมีบางสิ่งติดเอาไว้ เมื่อเห็นว่าอุบาย
ของตนสำเร็จก็รู้สึกกระหายใจขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

เขายังไม่ทันได้ร้ายอาคม ที่สะบัดไหลกลับพลันรู้สึกเจ็บอย่างรุนแรง
ครั้นเขาก็หันหน้าลงมองก็เห็นว่าปลายแสร้งนี้น้ำตาลดำท่อนหนึ่งถึงกับแทง
ทะลุไหล่เขา เลือดสายหนึ่งกำลังพุ่งทะลักออกมา!

ไม่เพียงแค่ว่า พวกจีโยวูที่นั่งชมการประลองของคนทั้งสองอยู่บน
ที่นั่งผู้ชมเองก็ถูกทำเอาตกใจจนสะดุ้ง ผุดลุกขึ้นยืนอย่างทนไม่ไหว

สื่อไปหัวเราะฮาๆ ดังลั่นก่อนว่า "เด็กหน้าเหม็น เจ้าไม่รู้สินะว่า
แสร้งเกลียวหินพระแม่ธรณีของข้าเป็นแสร้งคู่!"

ตีฉานซึ่งโมโหแทบบ้า มีน้ำเขาถึงสกัดการโจมตีของแสร้งได้ง่ายดาย
ปานนั้น ที่แท้นั้นก็เป็นฉากบังหน้า ความจริงยังมีแสร้งอีกเส้นรออยู่ข้างหลัง!

เมื่อสื่อไปเก็บแสร้งกลับไป หนามบนนั้นก็เกี่ยวเลือดเนื้อของตีฉานซึ่ง
ออกมาด้วย จากนั้นก็จะตัวตกรวดเขาออกนอกสนามอย่างไม่ยอมรามือ

จู่ๆประหม่ากังวลจนฝ่ามือชุ่มเหงื่อ นางรู้ว่าการประลองอันตรายยิ่ง
หากแต่คิดไม่ถึงว่าศิษย์พี่ใหญ่ที่เก่งกาจตลอดมาจะถึงกับหลงกลฝ่าย
ตรงข้าม หวังแต่ว่าศิษย์พี่ใหญ่อย่าได้เป็นอะไรไปเลย!

ตีฉานซึ่งที่ในสนามกระโดดหลบไม่ทันแล้ว ในช่วงขณะคับขันเขาจึง

ย่อดวงนั่งลงโดยไม่สนใจว่าภาพจะน่าดูหรือไม่ สือไปแสบเย้ยมพกลาง
เปลี่ยนทางแสบเป็นหวดลงบนศีรษะเขา

ผู้ชมจำนวนมากต่างร้องอุทานขึ้นมา ขณะคนทั้งหมดคิดว่าคราวนี้
ดีฉานซึ่งต้องถูกหวดจนเจ็บหนักหรือถึงขั้นตายคาที่แน่แล้วนั่นเอง เรื่อง
ประหลาดก็บังเกิดขึ้น...

ในสนามพลันมีสายฟ้าแลบแปลบปลาบ สือไปที่เดิมที่มีสีหน้า
กระหึ่มยิ้มย่องพลันถูกสายฟ้ากลุ่มใหญ่โอบล้อมไว้ ทั้งตัวคนชักกระตุก
อย่างรุนแรง บนร่างส่งเสียงเบรียะๆ ออกมาไม่ขาดสาย เส้นผมขนคิ้วตั้งชัน
ร้องโหยหวนขึ้นเสียงหนึ่งก่อนล้มลงกับสนาม

น้ำแองใหญ่บนสนามยิ่งช่วยเพิ่มพลาณภาพของไฟฟ้า สือไปร้อง
โหยหวนไม่ขาดปากพลางกลิ้งทวนทวายไปมาบนสนาม สองมือและลำคอ
ที่ไหล่พันเสื้อผ้าล้วนดำเกรียม แทบจะไม่อาจจำแนกเค้าหน้าเดิมออกได้

ดีฉานซึ่งกุมบาดแผลพลางเซถอยหลังไปสองก้าว ก่อนแค้นเสียง
พูดขึ้นว่า "อย่างเจ้านะหรือจะลอบกัดบิดาได้! เพี้ย! บิดาจะทำให้เจ้าใหม่
เป็นตอตะโก!"

บรรดาคนบนที่นั่งผู้ชมยังไม่ทันได้ทำความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นก็
เห็นสถานการณ์พลิกผันในชั่วพริบตาเดียวแล้ว แต่พวกเขาก็โยกกลับรู้ว่า
บนแสบเส้นนั้นของศิษย์ฟ้าใหญ่เก่าในสิบส่วนต้องเสริมยันต์ที่ผนึกพลังฤทธิ์
สายฟ้าอันกล้าแข็งเกรียงไกรประภายันต์อสนิม่วงเอาไว้แน่นอน

สือไปกลิ้งไปมาได้ไม่กี่ทีก็ชักกระตุกสลบเหมือดไปในที่สุด ศิษย์
ร่วมสำนักไม่กี่คนของเขาตระหนกขึ้นได้กรีบขอยอมแพ้กับผู้ตัดสินแทนเขา
บรรดาผู้ชมที่มุ่มเดิมพันข้างสือไปต่างร้องให้กันระงมขึ้นมาทันที

ที่ฉานซ่งก๊ิ่นยาถูกกกลอนลงไปปรวดเดียวทั้งขวดเพื่อช่วยเสริมพลังชีวิต หลังยืนยันกับผู้ตัดสินว่าได้รับชัยชนะเสร็จก็เดินวางมาดมาถึงเบื้องหน้าศิษย์ร่วมสำนักอย่างพวกจี้โยวกู่ แต่จับปล้นนั้นก็ล้มหัวทิ่มดังโครม จูจู่รีบยื่นมือไปพยุงเขา เห็นเขาขมุกขมิบปากไม่รู้ว่าอยากพูดอะไร เมื่อขยับไปฟังใกล้ๆ ก็ได้ยินเพียงเจ็ดพยางค์

"ศิลาวิเศษของบิดา..."

ถ้ามิใช่เป็นห่วงความปลอดภัยของเขา จูจู่คงได้หัวเราะออกมาแล้ว อื่นจื่อจางยื่นมือมารับตัวที่ฉานซ่งก๊ิ่นไปวางลงบนม้านั่งด้านข้าง ฉีกเสื้อตรงไหล่เขาออกดู เลือดที่ไหลเป็นสีแดงสดแต่กลับมีกลิ่นหอมประหลาดปนอยู่ด้วย

จูจู่เงยหน้าขึ้นมาเห็นคนของสำนักถั่งจั้งห้ามสือไปจะจากไปพอดี ก็รีบดึงแขนเสื้อของอิ่นจื่อจางพลาบว่า "ขวางพวกเขาไว้ บนแส้เกลียวหินพระแม่ธรณีมีพิษเกลียวหินติดอยู่"

อิ่นจื่อจางเลิกคิ้ว ไม่เห็นเขาจะเคลื่อนไหวอะไรก็ขวางทางไปของคนพวกนั้นไว้ได้แล้ว จากนั้นก็พูดอย่างเย็นเยียบ "เอายาถอนพิษมา มิเช่นนั้นพวกเจ้าก็ไม่ต้องไป"

แม้ว่าพวกเขาจะไม่อยากทำตาม แต่เมื่อคิดถึงว่าตอนนี้สือไปบาดเจ็บสาหัสจำเป็นต้องได้รับการรักษา ถ้าเกิดเขาเป็นอะไรไป พวกตนไม่กี่คนจะต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย ถึงฝายตนจะดูเหมือนได้เปรียบที่จำนวนคนหากจะมีเรื่องกับพวกอิ่นจื่อจาง ทว่าความเป็นไปได้ที่จะชนะหรือฝายวงล้อมออกไปได้กลับมีไม่สูง หลังแลกเปลี่ยนสายตากันรอบหนึ่งก็หายาถอนพิษจากในตัวยูไปมายื่นส่งให้ด้วยความเจ็บใจในที่สุด

จู่จู่ตรวจดูว่ายาถอนพิษไม่มีปัญหาเสร็จถึงค่อยให้ตีฉานซังกินลงไป หลังจากนั้นอีกราวหนึ่งก้านรูปเขาก็ฟื้นขึ้นมา

ไหลซ้ายของเขาถูกแฉ่ของสือไปแทงทะลุ แขนซ้ายไม่ได้ซ้ายังเจ็บอย่างยิ่ง ทำเอาเขาไม่โชนผากคำทักทายไปถึงญาติโกโหติกาฝ่ายแม่ทั้งตระกูลของสือไปอย่างร้อนแรงรอบหนึ่ง สุดท้ายจึงค่อยพูดอย่างแค้นเคืองว่า "ไป! พวกเราไปเอาเงินจากคนของโรงประลองยุทธ์กัน เปลืองยันต์ของบิดาไปตั้งมากขนาดนั้น ซ้ายังทำบิดาเลือดตกยางออกได้รับบาดเจ็บอีก ถ้าไม่ไปเอากำไรกลับมาสักก้อนก็พลาดท่าอย่างหนักแล้ว!"

คนทั้งห้าเดินมาถึงจุดรับพนันนอกกระโจม รัชสิลาวิเศษทั้งหมดสามแสนหกหมื่นก่อนอันเป็นรางวัลเดิมพัน บวกกับรางวัลการประลองมาจากมือของศิษย์โรงประลองยุทธ์ที่สีหน้าคล้ำเขียวแล้วก็แบ่งสันกันในที่นั่นทันที

แต่ละคนล้วนมีสีหน้าแค้นขึ้น ตีฉานซังแสดงความแค้นเคืองต่อเรื่องที่โรงประลองยุทธ์เปลี่ยนราคาเดิมพันกะทันหัน ทั้งยังอวดอ้างสรรพคุณต่อบรรดาศิษย์น้องว่าได้กำไรมาเพราะตนเองอีกยาวเหยียด แต่ทุกคนก็ไม่ได้ขัดคอเขาอย่างหาได้ยากนัก!

หลังตื่นเดินดีใจกันเสร็จจู่ก็เสนอให้ส่งตีฉานซังกลับไปพักรักษาตัวก่อน รอเขาอาการดีขึ้นค่อยมาร่วมการประลองใหม่ในวันพรุ่งนี้

ตีฉานซังกลับไม่พอใจขึ้นมา "ล้วนเป็นบิดาเสียเลือดเสียเหงื่อหาเงินมาให้พวกเจ้า วันนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องให้บิดาได้กอบโกยอีกสักหลายก้อน! ถึงอย่างไรบิดาก็ไม่ได้ลงสนามแล้ว บาดแผลเท่าซี้ผั่งนี้นับเป็นอะไรได้"

จีโยวคู่ส่ายหน้าพลางกล่าวยิ้มๆ "ยกเว้นเป็นอั้งลี่ เจ้าสี่ หรือไม่กี่
ข้าลงสนามเอง ข้าไม่กล้าลงเดิมพันข้างผู้อื่น"

จู่จอนหายใจ "ข้าคิดว่าการปล้นชิงทรัพย์นั้นอันตราย แต่เห็นศิษย์
พี่ใหญ่เป็นเช่นนี้ ข้ารู้สึกว่าการหาเงินที่โรงประลองยุทธ์เองก็อันตรายยิ่ง
เช่นกัน"

ผู้พูดไม่คิดอะไร ผู้ฟังกลับคิดไปไกล ศักดิ์ศรีอันสูงส่งของตี่ฉานซึ่ง
ถูกทำลายในบัดนั้นทันที เขาสีหน้าคล้ำลง ตะคอกใส่จู่จอนด้วยท่าทีและ
น้ำเสียงดุร้าย "บิดาเป็นอันตรายตรงไหนกัน! ตอนนี้มีบิดามีชีวิตแข็งแรงดี
หรือไร ที่เป็นอันตรายน่าจะสื่อไปอะไรนั่นชัดๆ! เขาถูกคนห้ามออกไปแล้ว
โน่น!"

จู่จอนหลบเข้าด้านหลังอินจื่อจางด้วยความตกใจ

อินจื่อจางกวาดสายตามองตี่ฉานซึ่งปราดหนึ่งอย่างเย็นเยียบ "ท่าน
เองก็หวัดจะถูกคนห้ามออกมาแล้วเช่นกัน" เจ้าหมอนี้มีสิทธิ์มาแผดเสียง
ใส่หมู่โง่งงของเขาตั้งแต่เมื่อไรกัน!

"บิดาแต่ไม่ระวัง!"

"การต่อสู้ที่มีชีวิตเป็นเดิมพัน ท่านจะมีโอกาสสักกี่ครั้งให้ไม่ระวัง"
ตี่ฉานซึ่งจนคำพูด ถ้อยคำของอินจื่อจางเจ็บแสบยิ่ง แต่ก็มีเหตุผล
นัก ถ้ามิใช่วันนี้มีศิษย์น้องทั้งหลายคอยหนุนออกสนาม ป่านนี้สภาพ
ของเขาคงมีแต่จะแย่กว่าสื่อไป เขาย่อมใจเกินไป ถือดีเกินไปจริงๆ

เขาทนเสียน้ำก้มหัวให้เหล่าศิษย์น้องไม่ลง จึงแค้นเสียดอกมา
ก่อนสะบัดหน้าหนีไม่พูดอะไรอีก

จู่จูนึกว่าศิษย์พี่ใหญ่ผู้นี้เพียงแต่ขาดไหวพริบปฏิภาณ ค่อนข้าง

เหมือนเด็กแก่แดดที่เห็นกามหยาบคาย แต่นิสัยยังคงไม่เลว ปกติก็ให้การดูแลนางอย่างมาก นางไม่ยอมให้เขาหาทางลงไม่ได้ จึงขยับเข้าไปหา ก่อนว่า "ถึงอย่างไรก็ลงชื่อสมัครกันแล้ว พวกเราลองถามดูก่อนว่าคินนี้ ยังมีการประลองอีกหรือไม่ ถ้ามีก็อยู่ต่อ ถ้าไม่มีพวกเรา ก็กลับไปพักผ่อนกันดีหรือไม่"

ที่ฉานซั่งพยักหน้าคอแข็ง สีอึ้งลิวี่แอบดึงตัวจูจุมมาเอ่ยถาม "เจ้ารู้ลึกหรือไม่ว่าอันที่จริงศิษย์พีใหญ่เหมือนเด็กน้อยคนหนึ่งจริงๆ"

จูจุมออกแรงพยักหน้า บางทีอาจเป็นเพราะเขามีสภาพภายนอกเหมือนเด็ก ทำให้รูปแบบท่าทีที่ทุกคนปฏิบัติต่อเขาออกจะมีปัญหาอยู่สักหน่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโหยวเซียนเร็นผู้เป็นอาจารย์ ส่งเสริมให้ทำยาศิษย์คนโตผู้นี้ทุกอย่างราวกับเป็นบิดาบังเกิดเกล้า ผลคือศิษย์พีใหญ่กลายเป็นว่ามีอุปนิสัยไร้เดียงสาตรงไปตรงมาที่สุดในบรรดาศิษย์ทั้งหมด รองจากสีอึ้งลิวี่ที่ทิมโดยธรรมชาติ แค່เหย่ชนิดเดียวก็ระเบิดขึ้นมาประหนึ่งว่าเป็นประทัด

พวกเขาไปสอบถามที่ห้องผู้ดูแลของโรงประลองยุทธ์มาแล้ว ศิษย์ผู้มีหน้าที่จัดตารางการแข่งขันพลิกดูรายชื่อผู้ฝึกตนที่ลงชื่อสมัครไว้แล้วกำลังคิดจะบอกให้พวกเขามาใหม่วันพรุ่งนี้ ศิษย์คนหนึ่งที่นอกประตูก็พลันส่งสายตามาให้เขาสุดชีวิต เขาลุกขึ้นขอตัวเดินออกไป หลังจากกลับมาก็มีท่าทีกระตือรือร้นขึ้นไม่น้อย บอกว่าคินนี้ได้จัดการประลองไว้ให้พวกเขาแล้วพอดี พร้อมกับแจ้งที่ตั้งสนามประลองของพวกเขาอย่างฉับไว

ไม่รู้ว่า เป็นความบังเอิญหรือว่าโรงประลองยุทธ์เคยชินเช่นนี้ จี้โยวกู

สี่อึ้งลวี และอินจื่อจางทั้งสามคนจึงถูกจัดให้ประลองในกระโจมหลังที่สามที่เมื่อครู่ที่ฉานซังเพิ่งลงประลองมา ทั้งยังได้รอบติดต่อกันด้วย!

จี้โยวกู้คิดใคร่ครวญดู ท่ามกลางฝูงชนจำนวนมากหากคิดจะทำอะไรพวกเขาคงยากยิ่ง แม้โรงประลองยุทธ์จะมีอิทธิพลบารมี แต่ก็มิมีสัญธรรมที่ว่ามังกรแกร่งไม่อาจสยบงูเจ้าถิ่น สำนักเชิงจื่อเป็นสำนักที่มีกำลังความสามารถที่สุดในแถบตะวันตกเฉียงใต้ พวกเขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความแค้นกับสำนักเชิงจื่อตั้งแต่เพิ่งมาถึง ฉะนั้นเขาจึงไม่ได้พูดอะไร

ที่ฉานซังตื่นเต้นดีใจถึงขีดสุด แล่นปราดไปถึงหน้ากระโจมหลังที่สามเพื่อจะทุ่มเติมพันข้างจี้โยวกู้ในรอบถัดไป แต่ผลคือศิษย์ผู้มีหน้าที่รับพันกลับชื้ออักษรแถวหนึ่ง que เพิ่มมาบนป้ายไม้ขนาดใหญ่ที่ข้างตัวพลางว่า "กฎใหม่ที่ประกาศไว้ด้านบน ทุกคนเติมพันได้ครั้งเดียวในแต่ละรอบ จำนวนสูงสุดไม่เกินสามพันก่อนศิลาวิเศษ"

ที่ฉานซังไม่โหจ่นรำร่าจะนั่งถกหาเหตุผลกับอีกฝ่ายขึ้นมาเสียในที่นั้น จี้โยวกู้จึงเขาเอาไว้พลางว่า "ช่างเถอะ อีกฝ่ายมุ่งเป้ามาที่พวกเราอย่างชัดเจน เข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตาม ผู้อื่นไม่ยอมกรับเติมพันก่อนใหญ่ก็ทำอะไรไม่ได้"

ที่ฉานซังทางหนึ่งควักศิลาวิเศษสามพันก้อนออกมาวางเติมพันอย่างฮึดฮัดคับข้องใจ ทางหนึ่งก็พูดว่า "เจ้ารอง เจ้าอย่าเห็นว่าเงินน้อยก็สู้ไปส่งๆ เชียว ศิลาวิเศษสามพันก้อนนี้บิดาหามาอย่างลำบากยากเข็ญยิ่ง มีหยาดเหงื่อแรงกายของบิดาผสมอยู่ด้วยทั้งนั้น!"

จี้โยวกู้ยิ้มได้อบอุ่นนุ่มนวลนัก "วางใจเถอะ ข้าไม่ยอมมิให้ใครแทงทะลุ

เป็นรูได้เด็ดขาด"

"เจ้า! เด็กหน้าเหม็น รอแผลข้าหายดีแล้วข้าจะชดเจ้าให้ฟันร่วง
หมดปาก!"

พวกเขาเดินหัวเราะเฮฮาเข้ามาในสนาม คู่ต่อสู้ของจีโอวกูในรอบนี้
เป็นผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานช่วงกลางที่มีตบะสูงกว่าจีโอวกูเพียงหนึ่งระดับ
เมื่อมีตัวอย่างชัยชนะในการประลองข้ามระดับเมื่อครู่ก่อนให้เห็นแล้ว
คราวนี้ผู้ชมที่เลือกเดิมพันข้างจีโอวกูซึ่งเป็นศิษย์สำนักเชิงจ้อเช่นเดียวกัน
จึงเพิ่มขึ้นมาก ราคาเดิมพันเองก็ตกลงไปเป็นสามต่อหนึ่ง

ด้านข้างที่นั่งผู้ตัดสินมีชายชราหนึ่งอยู่คนหนึ่ง เขากำลังพิจารณา
พวกตีฉานซึ่งที่มองซ้ายแลขวาอยู่บนที่นั่งผู้ชมซึ่งอยู่เยื้องไปด้วยสีหน้า
สนอกสนใจ ลูกเขาสีตอกเลาก่อนยิ้มพลางพูดกับผู้ตัดสิน "เด็กหนุ่มเด็กสาว
พวกนี้ดูไม่ธรรมดาเลย ถือเป็นโอกาสนี้ดูกำลังความสามารถที่แท้จริงของสำนัก
เชิงจ้อได้พอดีว่าคุ้มค่าจะให้พวกเราทุ่มเทความคิดความอ่านหรือไม่..."

คืนนั้นคนทั้งสี่จากสำนักเชิงจ้อชนะรวดสี่รอบ ได้รับผลสำเร็จอย่าง
งดงาม เรื่องที่น่าเสียดายเพียงอย่างเดียวคือเงินเดิมพันในการประลอง
สามรอบหลังถูกจำกัด อีกทั้งราคาเดิมพันก็ยิ่งต่ำลงเรื่อยๆ พอถึงตาขึ้นจ้อจาง
ลงสนาม แม้คู่ต่อสู้จะเป็นผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานช่วงปลาย แต่ก็ได้ราคา
เดิมพันไม่ถึงหนึ่งเท่า

ตีฉานซึ่งเยาะเย้ยอินจ้อจางไปรอบหนึ่งว่าไม่มีค่า ทว่าอันที่จริงในใจ
ทุกคนล้วนภาคภูมิใจยิ่ง ด้วยเหตุเพราะพวกเขาทั้งสี่คน ชื่อสำนักเชิงจ้อ
จึงกลายเป็นสรรพนามเรียกแทนผู้ไร้อิทธิพลในชั้นสร้างฐาน โดยคำเรียก

นี่ถูกใช้ในโรงประลองยุทธ์เมืองเฟินไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ทั้งสี่เห็นว่าผ่านไปครึ่งค่อนคืนแล้ว ตีฉานซึ่งยังบาดเจ็บ ไม่สมควร
รั้งอยู่นาน จึงไปแจ้งห้องผู้ดูแลของโรงประลองยุทธ์ว่าจะมาใหม่ในวันพรุ่ง
จากนั้นก็กลับโรงเตี๊ยมไปอย่างเบิกบานใจ

ภายในกระโจมใหญ่หลังที่สาม ชายชราที่ให้ความสนใจพวกเขา
มาโดยตลอดก็ลุกขึ้นนำผู้ตัดสินจากไปเช่นกัน คนทั้งสองหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง
เดินเข้าไปในห้องสมาธิที่ด้านหลังห้องผู้ดูแล ข้างในยังมีผู้ฝึกตนวัยกลางคน
อีกสองคนกำลังสนทนากันอยู่ครู่หนึ่งมองเห็นชายชราที่รับลูกขึ้นมาก็ความเคารพ
พร้อมก็บอกล่าวทัก "อาจารย์อา"

ทั้งสี่คนนี่คือศิษย์ที่สำนักจี้ลี่ส่งมาประจำยังโรงประลองยุทธ์เมืองเฟิน
ชายชราคือจี้จื่อผู้อาวุโสชั้นหลอมรวม ส่วนผู้ตัดสินรวมถึงชายวัยกลางคน
อีกสองคนในห้องสมาธิล้วนเป็นศิษย์ชั้นสร้างฐาน ทั้งสามมาจากสกุลหลิว
ตระกูลผู้บำเพ็ญเขียนของสำนักจี้ลี่ เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ถูกเรียกรวมกัน
ว่าสามผู้กล้าสกุลหลิว คนในสำนักต่างเรียกขานพวกเขาว่าแซ่หลิวคนโต
แซ่หลิวคนรอง และแซ่หลิวคนที่สามอย่างติดปาก แต่ชื่อจริงๆ ว่าอะไร
กลับมีคนจำได้น้อยนัก

แซ่หลิวคนโตก็คือคนที่ทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินให้บรรดาศิษย์ของ
สำนักชิงจื่อ

จี้จื่อพยักหน้าให้แซ่หลิวคนรองกับแซ่หลิวคนที่สาม แล้วนั่งลง
ขัดสมาธิก่อนว่า "แซ่หลิวคนโต เจ้าเห็นว่าศิษย์สำนักชิงจื่อพวกนั้นเป็น
อย่างไรบ้าง"

แซ่หลิวคนโตกล่าวตอบ "โดดเด่นมากจริงๆ ขอรับ ทว่าพวกเขาเป็น

ศิษย์แถวหน้าสุดของสำนักเชิงจื่อ เก่งกาจกว่าผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานทั่วไป อยู่บ้างก็เป็นเรื่องปกติ" ตัวเขามีฐานะเป็นถึงผู้ฝึกตนแห่งสำนักชั้นหนึ่งใน ดินแดนจิ้นเจียน ในน้ำเสียงจึงติดจะเย่อหยิ่งทะนงตนอย่างเลื่องไม่ได้

จื่อจื่อเข้าใจความคิดของเขา จึงหัวเราะหึๆ ก่อนว่า "เจ้ารู้ลึกว่าพวกเขา เป็นอย่างไรเมื่อเทียบกับผู้อาวุโสกุ่เฉวียนและผู้อาวุโสเซียวโส่ว"

กุ่เฉวียนและเซียวโส่วคืออัจฉริยะแถวหน้าสุดของสำนักจี้ลี่ อายุ ไม่ถึงร้อยปีก็สำเร็จชั้นหลอมรวมแล้ว ความสูงส่งของพรสวรรค์และสติปัญญา ในการวิเคราะห์เข้าใจเป็นที่ยอมรับกันทั่วในหมู่สามสำนักใหญ่ แซ่หลิว คนโตจึงตอบอย่างอึ้งๆ "พวกเขาจะเทียบกับอาจารย์กุ่เฉวียนและอาจารย์ อาเซียวโส่วได้อย่างไรกันขอรับ!"

จื่อจื่อลอบครหาพลางพูดอึ้งๆ "ทำไมจะไม่ได้ ตีฉานซึ่งที่เห็นวันนี้มีพลัง ธาตุเดี่ยวสายน้ำ สำเร็จชั้นสร้างฐานเมื่ออายุยี่สิบสอง ยังไม่ถึงสี่สิบก็เป็น ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานช่วงกลางแล้ว จิโยวก็สู้สี่อั้งลี้คนหนึ่งมีพลังธาตุคู่ คนหนึ่งมีสามพลังธาตุ อายุขณะสำเร็จชั้นสร้างฐานก็ไล่เลี่ยกับตีฉานซึ่ง ส่วนอื่นจื่อจางนั้นมีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็ง ขณะสำเร็จชั้นสร้างฐานอายุ เพิ่งจะยี่สิบ ได้ข่าวว่าในงานประลองใหญ่ของศิษย์ชั้นนอกของสำนักเชิงจื่อ เขาสู้ข้ามขั้นกับศิษย์ชั้นสร้างฐานแล้วได้รับชัยชนะรวด จากนั้นก็ทะลวง ขึ้นชั้นสร้างฐานในที่นั้นเลยโดยที่ไม่ได้กินยาลูกกลอนสร้างฐาน วันเดียว ก็สำเร็จ...พวกเขาไหนเลยจะด้อยกว่าศิษย์ที่สู้กับศิษย์ที่เซียว เกรงแต่ว่า คุณสมบัติของอื่นจื่อจางผู้นี้เมื่อเทียบกับพวกเขาแล้วมีแต่จะเหนือกว่า เสียด้วยซ้ำ"

ครั้นจื่อจื่อพูดมาเช่นนี้ สามพี่น้องสกุลหลิวก็ต่างมองหน้ากันเล็กล็ก

อดจะตกใจอย่างหนักไม่ได้

ศิษย์เช่นนี้ต่อให้อยู่ในสำนักของพวกเขา ก็โดดเด่นหาตัวจับยาก สำนักเชิงจืดที่ตั้งอยู่ชายขอบแถบตะวันตกเฉียงใต้ถึงกับได้ศิษย์ที่เด่นล้ำเกินใครเช่นนี้มาได้ โชคจะดีเกินเหตุไปหน่อยแล้ว

"ทว่าผู้ที่โดดเด่นที่สุดอาจจะเป็นแม่นางน้อยที่ไม่ได้สมัครร่วมการประลองนางนั้น" ฉีจื่อขมวดคิ้ว หลังจากเขาได้เห็นจุดด้วยตาตัวเองยังอดจะสงสัยไม่ได้ว่าข่าวที่ได้รับก่อนหน้านี้เป็นเรื่องจริงหรือเท็จ จูจูกับสัตว์วิเศษตัวนั้นของนางไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ธรรมดาเกินไป

"แม่นางน้อยนางนั้น? ที่อุ้มหมูไวนั้นนะหรือขอรับ นางมิได้เป็นสาวใช้ของสี่อั้งลิวหรือ" แซ่หลิวคนโตปากอ้าตาค้าง เขาไม่รู้สี่อั้งถึงพลังฤทธิ์จากตัวจูจูกุแม้แต่กระพิกเดียว ของวิเศษบางอย่างสามารถอำพรางบะและกำลังความสามารถของผู้ฝึกตนได้ แต่ก็ยังมองออกจากแววตาท่าทางถึงความแตกต่างระหว่างผู้ฝึกตนกับคนธรรมดา เด็กสาวนางนั้นเป็นมนุษย์ธรรมดาที่ไม่เคยฝึกฝนบำเพ็ญตนชัดๆ!

ฉีจื่อถอนหายใจพลางว่า "ข้าเองก็รู้สี่กัวยากจะเชื่องเช่นกัน ทว่าข่าวที่สืบได้มาเป็นเช่นนี้จริงๆ เห็นบอกว่าสัตว์วิเศษในมือนางร้ายกาจยิ่งยวด ในงานชุมนุมหุบเขาตัวนเซียนเมื่อหนึ่งเดือนก่อนได้ฆ่าล้างสัตว์ปีศาจชั้นสี่ไปเป็นเบือ ศิษย์ของอีกสามสำนักที่เหลือมีจำนวนไม่น้อยที่ได้เห็นเองกับตาต่างก็ยืนยันเป็นเสียงเดียว หลังจากนั้นพอสู้กับสิงโตเพลิงสามตาสัตว์ปีศาจชั้นหกของไซ่เปี่ยนศิษย์สำนักฝานเจี้ยน ก็ถึงกับกลืนลูกกลอนปีศาจของอีกฝ่ายลงไปด้วย ตัวไซ่เปี่ยนยิ่งบาดเจ็บสาหัส ไซ่เปี่ยนผู้นี้เป็นศิษย์ของฉือซัวเย่านักหลอมโอสถชั้นเจ็ดแห่งแคว้นตัน ส่วนตัวเขา

เองเป็นนักหลอมโอสถขั้นสี่..."

พี่น้องสกุลหลิวยิ่งตกตะลึงกว่าเดิม ชื่อเสียงของไซ้เปี่ยนพวกเขา ล้วนเคยได้ยินได้ฟังมา ไม่กี่ปีมานี้สำนักฝานเจี้ยนหันไปประจบสอพลอ รัชทายาทแค่วันตัน ขยายอิทธิพลไม่หยุดหย่อน หมายถึงก้าวขึ้นมาพร้อม เป็นสำนักชั้นหนึ่ง ศิษย์โดดเด่นจำนวนไม่น้อยในสำนักล้วนมีชื่อเสียง โด่งดัง ไซ้เปี่ยนผู้นี้ก็เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เลื่องชื่อลือนามที่สุด

ตะบะของเขาเป็นอย่างไรยังไม่ต้องพูดถึง อาศัยเพียงความสามารถ ที่อายุยังไม่ถึงร้อยก็กลายเป็นนักหลอมโอสถขั้นสี่แล้วนี่ นำมาวางไว้ใน สำนักชั้นหนึ่งยังถือเป็นบุคคลล้ำค่า แต่ตอนนี้ถึงกับถูกศิษย์หญิงนางหนึ่ง จากสำนักย่อยเล็กๆ ของสำนักฝานเจี้ยนเอาชนะได้สบาย มิหนำซ้ำพลัง ชีวิตยังเสียหายอย่างหนัก หากเรื่องนี้แพร่ออกไปไม่รู้จะก่อความสั่นสะเทือน รุนแรงเพียงไร

"ชาวเชื้อถือได้แน่หรือขอรับ" แซ่หลิวคนรองถามขึ้นเสียงแหบแห้ง

"ข้าให้คนไปหาหลักฐานมาจากหลายที่ น่าจะมั่นใจได้แน่นอน แม่นางน้อยผู้นั้นมีพรสวรรค์ในการหลอมโอสถสูงอย่างที่สุด เข้าสำนักได้ไม่ถึงปีก็หลอมยาลูกกลอนขั้นสามขั้นคือออกมาได้แล้ว เห็นว่าแม่ตั๋ย ลูกกลอนขั้นสี่ก็หลอมได้อย่างไม่มีปัญหาด้วย" ฉี่จื่อยิ่งพูดยิ่งรู้สึก ว่าสำนักเชิงจื่อโชคดีเกินไปแล้วจริงๆ

"เช่นนั้น...พวกเราจะดึงสำนักเชิงจื่อมาเป็นพวกหรือขอรับ" แซ่หลิว คนที่สามถามขึ้น

ฉี่จื่อพยักหน้า "สำนักเชิงจื่อแม้จะเป็นสำนักย่อยของสำนักฝานเจี้ยน แต่ดูจากสภาพการณ์ในยามนี้แล้ว เกอร์ว่าพวกเขาจะไม่ยอมถูกสำนักหลัก

ควบคุมอีก อีกสามวันร้านประมูลของสำนักจีนเป้าก็จะเปิดกิจการ เจตนาของพวกเขาชัดเจนยิ่ง ช้าเร็วสำนักเจ้าไช่ก็คงจะลงมือเช่นกัน การจะทำให้สำนักเชิงจื่อมาอยู่ใต้สังกัดนั้นยากยิ่ง แต่ถ้าเป็นการร่วมมือกับพวกเขา พวกเขาน่าจะยินดี"

เผชิญหน้ากับการเคลื่อนไหวมาตั้งฐานของสามสำนักใหญ่ชั้นหนึ่งแห่งดินแดนจีนเฉียน บวกกับมีสำนักฝานเจี้ยนที่กระเหี้ยนกระหือหรืออยากกลายเป็นสำนักชั้นหนึ่งคอยจ้องจะตะครุบอยู่ ถึงสำนักเชิงจื่อจะคิดอยากมีอิสระไม่ขึ้นกับใครดังเช่นที่ผ่านมาก็เป็นไปไม่ได้แล้ว หากต้องการรักษานักงั่ว วิธีที่ดีที่สุดย่อมเป็นการหาพันธมิตรที่แข็งแกร่ง

แม้สำนักฝานเจี้ยนจะมีสัมพันธ์ค่อนข้างเหนียวแน่นกับสำนักเชิงจื่อ หากแต่ฝ่ายแรกทะเยอทะยานมากเกินไป เห็นชัดว่าอยากจะทำกินรวบสำนักเชิงจื่อ ผู้ที่สำนักเชิงจื่อไม่มีทางยอมร่วมมือด้วยที่สุดกลับเป็นคนของสำนักฝานเจี้ยนเสียด้วยซ้ำไป

พอชิงจื่อมาถึงเมืองเฟินก็เริ่มส่งคนกลุ่มใหญ่ไปรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกำลังความสามารถของสำนักในท้องถิ่นมาด้วยคิดจะชิงก้าวนำไปก่อน

แซ่หลิวคนรองขมวดคิ้วถามว่า "เช่นนั้นวันพรุ่งเมื่อศิษย์สำนักเชิงจื่อไม่กี่คนนั้นมาถึง พวกเราจะนัดพบพวกเขาตามลำพังใช่หรือไม่ขอรับ"

แซ่หลิวคนโตไม่เห็นด้วยอยู่บ้าง "ก็แค่สำนักเล็กๆ สำนักหนึ่งในแถบชายขอบตะวันตกเฉียงใต้..."

ชิงจื่อปรับสีหน้าก่อนว่า "อย่ามีความคิดดูถูกใครตามอำเภอใจ สำนักจี้ลี่ของพวกเราเป็นสำนักชั้นหนึ่งก็จริงอยู่ แต่ก็ยังห่างไกลจากระดับยิ่งใหญ่คับฟ้า นัก สำนักเชิงจื่อสามารถมีศิษย์เช่นนี้ได้ก็พอจะพิสูจน์ได้"

แล้วว่าพวกเขามีปณิธานไม่เลิกเลย มีสหายเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง ไม่นานในอนาคตอาจจะมีประโยชน์ที่คาดไม่ถึงอยู่ก็เป็นได้"

คนของสำนักจีลี่ปิดประตูหารื้อกันเรื่องสถานการณ์ในแถบตะวันตกเฉียงใต้ ด้านพวกตีฉานซังก็กำลังหารื้อถึงแผนการใหม่สำหรับหาเงินอยู่ในโรงเตี๊ยมเช่นกัน...

22

งานประมูลแรกประเดิมเปิดกิจการร้านประมูลของสำนักจิ้นเป่าจะจัดขึ้นในอีกสามวัน แม้ศิลาวิเศษในมือพวกจู่จูจะเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว แต่ก็ยังคงไม่พอ จำต้องคิดวิธีหาทรัพย์นอกเหนือจากล่าเงินรางวัลจากการประลองและการชนะเดิมพัน

คิดไปคิดมาวิธีที่ดีที่สุดก็คือให้ 'สมาชิกส่วนเกิน' หรือก็คือจู่จูเปิดเตาหลอมโอสถหาเงิน จู่จูยอมจะไม่มีปัญหา ทว่าจะหลอมโอสถอะไรกลับต้องหารื้อกันให้ดี

"หากหลอมพวกลูกกลอนชำระโลเกีย ลูกลอนเสริมธาตุ ลูกลอนเสริมพลัง ขายเป็นออกไปจะยุ่งยากยิ่ง อีกทั้งเกิดทำให้พวกเจ้าสำนักทราบบื่องเข้าจะไม่ค่อยดี ทางที่ดีที่สุดคือเน้นหลอมยาลูกกลอนชั้นสี่ขึ้นไปเป็นหลัก คุณภาพธรรมดาที่ไม่เป็นไร ยาลูกกลอนเช่นนี้หนึ่งเม็ดราคาเท่ายาลูกกลอนชั้นหนึ่งถึงพันเม็ด" จีโยว่บอกรูบอกความเห็นของตนออกมา

อันนี้อัจจางกับจุงจูสบตากัน เย็นวาบในใจขึ้นมาพร้อมกัน ก่อนหน้า
ที่พวกเขาจะมาเทขายยาลูกกลอนชุดใหญ่ที่เมืองเฝินลั่นไม่เคยคิดถึงปัญหานี้
เลย ยาลูกกลอนเหล่านี้เมื่อไปตกอยู่ในมือสำนักอื่นจะช่วยพัฒนากำลัง
ความสามารถของผู้ฝึกตนของพวกเขาได้ตั้งเท่าไร แม้ไม่แน่ว่าเพียงพอ
จะส่งผลกระทบต่อสำนักเซ็งจื่อ แต่ถ้าฝอวี่ที่มีฐานะเป็นเจ้าของสำนักงู้เช่า
ในใจจะต้องเกิดความคิดบางอย่างแน่นอน

เคราะห์ดีที่เรื่องนี้ก็มีเพียงเจิ้งเฉวียนที่ทราบเรื่อง อีกทั้งไม่สามารถ
ตรวจหาเบาะแสเงื่อนงำใดๆ ออกมาจากในบัญชีโรงโสดได้เช่นกัน...ด้วย
ยาลูกกลอนเหล่านั้นเป็นลูกหมูกินกากยาเข้าไปแล้วหลอมสกัดออกมา
อีกครั้ง วัตถุประสงค์ระบุเป็นของโละทิ้งอยู่ก่อนแล้ว

จุงจูมองจีโยวกู่แวบหนึ่งอย่างลำบากใจก่อนว่า "ข้าหลอมโสด
คุณภาพธรรมดาออกมาไม่ได้ แม้ที่สุดก็หลอมได้คุณภาพชั้นกลางขึ้นไป
จะเป็นอะไรหรือไม่"

สี่อึ้งลี้กับจีโยวกู่ต่างกึ่งนไป ตีฉานซึ่งใช้มือข้างที่ไม่บาดเจ็บ
ตบโตะหัวเราะลั่นขึ้นมา กล่าวอย่างรู้สึกมีเกียรติไปด้วยว่า "ไม่เสียแรงที่
เป็นศิษย์น้องเล็กของข้า! ช่างมัน! ใจในตัวเองนั้!"

สิ่งที่จุงจูพูดเป็นความจริง ทว่าคำพูดนี้เมื่อฟังจากหูผู้อื่นก็ชวนให้คน
เหลืออกตาใส่จริงๆ นักหลอมโสดคนอื่นต้องกังวลว่าจะหลอมสำเร็จเท่าใด
ส่วนว่าจะได้ยาลูกกลอนคุณภาพเช่นไรออกมานั้นไม่กล้ารับรองโดยสิ้นเชิง
แต่จุงจูดันหลอมพวกคุณภาพธรรมดาออกมาไม่ได้เสียอย่างนั้น!

มีเพียงอันนี้อัจจางที่รู้ว่าสิ่งที่จุงจูพูดเป็นเรื่องจริง

จีโยวกู่หัวเราะลั่นมาอย่างอดไม่ไหว "ไม่เป็นไร คุณภาพยิ่งสูงก็

ยิ่งดี ศิษย์น้องเล็กหลอมยา ลูกกลอนได้สูงสุดชั้นใดหรือ"

ปกติจู่จูล้วนหลอมยา ลูกกลอนอยู่ภายในห้องหลอมโอสถส่วนตัวของนางในโรงโอสถยอหดเขาอึ้งบึ้ง ห้ามไม่ให้ใครดู ทั้งสำนักแข่งจื้อนนอกจากเจิ้งเฉวียนกับอิ่นจื่อจางแล้ว คาดว่าคงไม่มีใครอื่นอีกที่รู้ว่านางหลอมโอสถอย่างไรกันแน่

พวกตีฉานซิ่งและจีโยวก็รู้เพียงว่านางหลอมยา ลูกกลอนชั้นสามชั้นดีได้อย่างไรไม่มีปัญหา ตามหลักแล้วสมควรจะหลอมยา ลูกกลอนชั้นสี่ได้เช่นกัน หากแต่ขีดจำกัดของจู่จู่อยู่ชั้นใดกันแน่ นั่นพวกเขาเองก็ไม่แน่ใจ ในใจมิใช่ไม่อยากจะ ทว่าโหยวเซี่ยนเร็นผู้เป็นอาจารย์เคยเตือนพวกเขาเป็นการลับว่าพยายามอย่าไปสืบเรื่องของจู่จู่ให้มาก จะได้ไม่ไปทำให้เจิ้งเฉวียนไม่พอใจ

วันนี้คำถามนี้กลับเกี่ยวเนื่องถึงแผนการหาเงินของพวกเขา ดังนั้นจึงไม่อาจไม่ถามให้ชัดเจน

จู่จู่ตอบอย่างคลุมเครือ "ข้าเองก็ไม่แน่ใจ... ชั้นห้า น่าจะได้อยู่กระมัง..." อันที่จริงนางหลอมยา ลูกกลอนได้สูงสุดถึงชั้นเจ็ด ทว่าเจิ้งเฉวียนกล่าวเตือนนางอย่างเด็ดขาดว่าห้ามแพรงพรายให้ใครรู้ และไม่ให้นางลองหลอมยา ลูกกลอนที่ระดับชั้นสูงกว่านั้นอีก ดังนั้นนางจึงได้แต่บอกลอย่างต่ำที่สุดไปว่าชั้นห้า

แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งเพียงพอจะทำให้พวกจีโยวก็ตกใจได้แล้ว! ผู้ที่สามารถหลอมยา ลูกกลอนชั้นห้าได้อย่างน้อยต้องเป็นนักหลอมโอสถชั้นสี่ชั้นยอด จู่จู่เป็นเพียงแม่นางน้อยที่ไม่มีแม่แต่ตะบะ นี้จะสุดยอดเกินไปแล้วกระมัง! ถ้ามิใช่ได้เห็นเองกับตาว่านางหลอมยา ลูกกลอนชั้นดีชนิด

ต่างๆ ออกมาจำนวนมาก ในจำนวนนั้นมียาลูกกลอนชั้นสามอยู่มากมาย พวกเขา ก็ไม่มีทางเชื่อได้ลงจริงๆ

ข้อสงสัยที่อยู่กันบึงหัวใจโยวกู่มาเนิ่นนานยิ่งรุนแรงขึ้น ทว่าจู่จะเป็นศิษย์น้องหญิงของพวกเขา นางเก่งกล้ำสามารถยอมเป็นเรื่องดีอย่างมากต่อพวกเขา ในเมื่อนางไม่สะดวกจะเปิดเผยมากเกินไป เช่นนั้นก็ตามใจนางแล้วกัน

"พวกเราไม่สะดวกจะขายยา ลูกกลอนที่มีฤทธิ์ช่วยในการฝึกฝน แต่สามารถพิจารณาหาลอมยา ลูกกลอนชั้นสี่ชั้นห้าชนิดอื่นๆ ออกขายได้ ถ้าเป็นยา ลูกกลอนชั้นห้า หนึ่งเม็ดมีราคาเป็นหมื่นๆ ก่อนศิลาวิเศษ ไม่น่าว่าจะจะได้เงินมากกว่าที่พวกเราหามาจากการประลองในโรงประลองยุทธ์เสียอีก" จีโยวกู่เสนอความเห็นต่อ

ที่ฉานซังซึ่งพูดว่า "เช่นนั้นเข้าวันพรุ่งพวกเรา ก็ไปสืบดูสักหน่อยว่า ยา ลูกกลอนชั้นสี่ชั้นห้าชนิดใดราคาดีที่สุด!"

"ต้องเป็นชนิดที่จู่จู่จำตำรับยาได้ และมีโอกาสหลอมสำเร็จสูงด้วย" สืออิ่งลี่แทรกขึ้น

จู่จู่มองพวกเขาสองคนก่อนพูดขึ้นเสียงเบาหวิว "วันนี้ตอนกลางวันเข้าไปสืบมาแล้วว่ามียา ลูกกลอนชั้นห้าชนิดหนึ่งที่ราคาดียิ่ง...อีกทั้งตำรับยากับตัวยาสำคัญก็มีพร้อม..."

ที่ฉานซังกระโดดผลุงขึ้นมา ถามด้วยความตื่นเต้น "เป็นยา ลูกกลอนชนิดใด"

จู่จู่ยับแก้ไอเข้าหาอื่นจื่อจางอย่างไม่สบายใจ ตอบอย่างระมัดระวังยิ่ง "ละ... ลูกกลอนชะลอวัย..."

ครั้นคำคำนี้ถูกพูดออกมา จีโยวูกู สืออึ้งลวี่ และอินจื่อจางก็มองไปที่ตึฉานซึ่งเป็นสายตาเดียวกัน สีหน้าของฝ่ายหลังเดี๋ยวดำเดี๋ยวแดง ถลึงตาใส่จู่จู่ ท่าทางดูร้ายพร้อมจะลุกขึ้นมาชัตคนได้ทุกเมื่อ

"เจ้าล้อเลียนบิดา!?"

จู่จู่ตกใจจนกระโดดตกลงไปหลบหลังอินจื่อจางก่อนแก้ตัวว่า "ข้าเปล่า! ลูกกลอนชะลอวัยเม็ดเดียวก็ขายได้ตั้งแสนก้อนศิลาวิเศษ อีกทั้งข้ายังได้ยื่นเกล้าแก่ร้านยาคุยกับลูกค้าว่าราคาตั้งเท่านี้ยังหาซื้อไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะตัวยาหลักหายากยิ่งและยังต้องใช้สมุนไพรวิเศษอีกหลายชนิด การหลอมยุ่งยากซับซ้อน ถ้ามียาลูกกลอนชนิดนี้จริงๆ นำไปขายที่ร้านประมูลของสำนักจิ้นเปาอาจจะได้ราคาดีกว่านี้อีกก็เป็นได้"

หญิงแพงพวยน้ำค้างหยกพันปีซึ่งเป็นตัวยาหลักของลูกกลอนชะลอวัยหาได้ยากเสียยิ่งกว่ายาก แต่ตอนยังเด็กตึฉานซึ่งกลับวิ่งไปเห็นต้นหนึ่งในสวนสมุนไพรของยอดเขาส่งบั้งโดยไม่ตั้งใจ ด้วยความเป็นเด็กไม่รู้เรื่องรู้ราว ได้กลิ่นเข้าก็รู้สึกว่ามีหอมหวานยิ่ง เลยกินลงไปทั้งต้น ฤทธิ์ยารุนแรงเกินไปจนหวัดจะเอาชีวิตเขาไปแล้ว เคราะห์ยังดีที่เหียวเซียนเร็นผู้เป็นอาจารย์มาพบเข้าทันกาล เสียเปรียบแรงไปมากนักกว่าจะช่วยชีวิตเขากลับมาได้ ทว่าด้วยเหตุนี้เขาก็ได้กลายมามีสภาพเช่นในตอนนี้อย่างอายุไปจะสี่สิบแล้วยังมีลักษณะเหมือนเด็กไร้เดียงสา

เรื่องนี้คือจุดอ่อนและความเสียใจที่ใหญ่หลวงที่สุดในชีวิตของตึฉานซึ่ง ผู้อื่นไม่กล้าเอ่ยขึ้นมาต่อหน้าเขาง่าย ๆ

จีโยวูกูกลับฟังออกถึงโอกาสการค้าครั้งมหิพารจากในคำพูดของจู่จู่ จึงไม่สนใจว่าตึฉานซึ่งจะฟาดวงฟาดงาอย่างไร เอ่ยถามขึ้นด้วยสีหน้า

อ๋อนโยน "ความหมายของเจ้าคือตัวของศิษย์พีใหญ่สามารถให้ส่วนผสมที่มีฤทธิ์ของหญ้าแพงพวยน้ำค้างหยกพันปี?"

จู่จู่ออกแรงพยักหน้าตอบว่า "ถูกต้อง ข้าถามอาจารย์มาแล้ว เขาบอกว่าศิษย์พีใหญ่กินมันเข้าไปทั้งต้นยังสามารถรักษาชีวิตไว้ได้ นับแต่นั้นเลือดในกายก็มีหญ้าแพงพวยน้ำค้างหยกพันปีเป็นส่วนประกอบอยู่แค่ นำออกมานิดเดียวก็สามารถใช้หลอมทำลูกกลอนชะลอวัยได้...เอ๋อขอเลือดแค่ครึ่งถ้วยชชา รวมกับตัวยาอื่นๆ ก็หลอมได้หนึ่งเตาแล้ว"

"หลอมหนึ่งเตาต้องใช้เวลาเท่าไร แล้วจะได้ยาลูกกลอนออกมาประมาณกี่เม็ด" จีโยว่ถามต่อ

จู่จู่ฉีกยิ้มตอบว่า "ยาลูกกลอนชนิดนี้ออกจะยุ่งยากอยู่สักหน่อย อาจต้องใช้เวลาสองสามวันกว่าจะเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์...ถ้าออกมาดีอาจได้ประมาณยี่สิบเม็ด แต่แยที่สุดท้ายจะได้ราวสิบหรือแปดเม็ด"

นั่นก็หมายถึงอย่างน้อยจะได้ศิลาวิเศษถึงแปดแสงก่อน!

จีโยว่สองตาสว่างวาว ใช้นิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ ก่อนว่า "ถึงเวลานั้น พวกเราก็สามารถนำลูกกลอนชะลอวัยไปฝากให้ร้านประมูลสำนักจิ้นเป่า ประมูลขายแล้วแลกเปลี่ยนเป็นศิลาวิเศษหรือไม่ก็เป็นสินค้าประมูลที่พวกเราถูกใจได้ เช่นนี้ก็ดีเลย"

ตีฉานซึ่งได้ยินคำของจู่จู่แล้วคิดถึงราคาของลูกกลอนชะลอวัยเพลิงโทสะหายวับไปทันที จากนั้นก็วางมาดพูดว่า "นี่! จะดีจะชั่วเจ้าก็ถามบิดาก่อนสิว่าจะยอมเสียเลือดหรือไม่!"

จีโยว่เลื่อนสายตาไปบนไหล่ที่ได้รับบาดเจ็บของเขาก่อนพูดยิ้มๆ "ท่านมิใช่กำลังเลือดออกอยู่หรือไร ยังต้องถามอีก"

วันต่อมา จูจูได้เลือดของตีฉานซึ่งมาถ้วยหนึ่งแล้วจึงออกจากเมืองไปหาถ้ำที่ลับตาคนเพื่อปิดด้านหลอมโอสถกับอินจื่อจาง ส่วนตีฉานซึ่งก็ไปเข้าประลองหาเงินที่โรงประลองยุทธ์ต่อพร้อมกับจีโยวกุ๋และสี่อั้งลวี่

อาการบาดเจ็บที่ใหญ่ของตีฉานซึ่งยังไม่หายดี ไม่อาจลงสนามทำได้เพียงชมดูความครึกครื้น หากแต่เขาก็รู้สึกว่าเช่นนี้ยังดีกว่าไปเฝ้าถ้ำรอจูจูหลอมโอสถมากนัก

อินจื่อจางยอมสนใจทางด้านโรงประลองยุทธ์มากกว่า แต่ก็ท้อใจในตัวจูจูไม่ลง จึงได้แต่ตัดใจ ในเมืองเฟินแห่งนี้มีผู้ฝึกตนร้อยพ่อพันแม่ไม่รู้พื้นเพที่มาอยู่มากเกินไป จูจูไปหลอมโอสถอยู่ในป่าเขาเปล่าเปลี่ยวคนเดียว เกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้นก็ได้ทั้งนั้น เรื่องนี้จะเสี่ยงไม่ได้

อีกประการหนึ่ง เขาเป็นเพียงคนเดียวในหมู่ศิษย์ร่วมสำนักที่รู้ความลับเรื่องการหลอมโอสถของจูจู เขาไปด้วยก็สะดวกกว่าเป็นคนอื่นจริงๆ

เพียงไม่นานพวกเขาก็หาถ้ำที่เหมาะสมถ้ำหนึ่งพบกลางหมู่เขาห่างจากเมืองออกมาทางใต้ห้าสิบลิ อินจื่อจางใช้อาคมย้ายทุกสิ่งไม่ว่ามีหรือไม่มีชีวิตออกไปจากถ้ำทั้งหมด ก่อนนำธงาาคมที่จีโยวกุ๋ให้มาปักลงนอกถ้ำ จากนั้นก็ไปรยตะปูจิตผีนี้วิญญาณน้ำแข็งออกไปสร้างข่ายอาคมขึ้นอีกข่าย แล้วตนเองก็นั่งลงบำเพ็ญตนที่กลางข่ายอาคมพร้อมกับพิทักษ์คุ้มครองจูจู

จูจูเดินเข้ามาภายในถ้ำ นำสมุนไพโรหิเศษทั้งหมดสามร้อยกว่าชนิดที่เตรียมมาวางลงรอบตัวเป็นวงใหญ่ ตรวจสอบปริมาณและคุณภาพสมุนไพโรหิเศษทุกชนิดอย่างละเอียดถี่ถ้วน จากนั้นก็บ้วนเลือดของตีฉานซึ่ง

ด้วยนั้นให้ลูกหมูตี้มลงไปก่อน

เตาหลอมตี้มวิญญาณผลาญใจใบที่อาจารย์ให้นางมานั้นแม้จะถูก ลูกหมูพ่นไฟเผาอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงแทบทุกวัน แต่หนึ่งปีมานี้กลับไม่มี ปฏิกริยาตอบสนองแม้แต่น้อยนิด ถ้ามิใช่ความสนใจที่ลูกหมูมีต่อมันไม่ลดน้อยลง จูจุงได้สงสัยแล้วว่าตนเองใช่เลือกของผิดมาหรือไม่

พวกศิษย์ที่คัดหัวกับลูกกลอนชะลอวัยอย่างยิ่งยวด สำหรับจูจุง แล้วการหลอมยาลูกกลอนชนิดนี้มีแต่ต้องสำเร็จมิอาจล้มเหลว เพราะ ฉะนั้นแน่นอนว่าใช้เตาหลอมมีชีวิตอย่างลูกหมูย่อมจะเสี่ยงน้อยกว่า

ขั้นตอนแรกคือสกัดสรรพคุณของสมุนไพรพิเศษแต่ละชนิดออกมา สาเหตุที่ลูกกลอนชะลอวัยยากจะหลอมขึ้นได้นั้นเป็นเพราะวัตถุดิบมี มากเกินไป โดยทั่วไปหากจะหลอมยาลูกกลอนชนิดนี้ ลำพังเพียงสกัด สรรพคุณของสมุนไพรพิเศษให้บริสุทธิ์ก็ต้องใช้นักหลอมโสดหลายคน ลงมือพร้อมกันแล้ว ขอเพียงหนึ่งในนั้นสกัดได้ไม่ถึงขั้นก็จะส่งผลกระทบต่อโอกาสสำเร็จและคุณภาพของยาลูกกลอน

หลายคนร่วมมือกันย่อมยากยิ่งที่จะทำให้คุณภาพออกมาระดับ เดียวกันได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การหลอมลูกกลอนชะลอวัยส่วนใหญ่ล้วน จบลงด้วยความล้มเหลว

จุดที่ยุ่งยากอย่างที่สองของการหลอมลูกกลอนชะลอวัยก็คือ ขั้นตอนการนำสารสกัดจากสมุนไพรพิเศษชนิดต่างๆ มาผสมรวมกัน สมุนไพรพิเศษสามร้อยกว่าชนิดผสมเข้าด้วยกัน เพียงปริมาณและกำลังไฟ ผิดพลาดแค่นิดเดียว งานทั้งหมดที่ทุ่มทำมาก่อนหน้านี้ก็สูญเปล่า

สาเหตุที่จูจุงกล้าเสนอว่าจะหลอมยาลูกกลอนชนิดนี้นอกจากเพราะ

ตัวยาหลักที่เป็นของหายากสำหรับผู้อื่น แต่กลับเป็นของที่พวกนางแค่อ้อมมือคว้าก็ได้แล้ว ยังเป็นเพราะว่านางมีผู้ช่วยที่ไร้เทียมทานอย่างลูกหมูอยู่ด้วย หมูตัวหนึ่งมีความสามารถเท่ากับนักหลอมไอสตรอมดาทั่วไปหลายคน การสกัดสมุนไพรพิเศษทั้งเร็วทั้งดีเยี่ยม คุณภาพรับรองได้ว่าเทียบเท่ากับใช้นักหลอมไอสตรอนั้นไม่มีผิดเพี้ยน ส่วนเรื่องควบคุมกำลังไฟนั้นถึงกับเหนือกว่าหลายขุม

หลังลูกหมูกลืนเลือดของเตี๋ฉานซังลงไปแล้วก็ฟุบเจี๊ยบๆ อยู่ในอ้อมแขนจู่หรือตาลงอยู่นิ่งๆ ผ่านไปราวครึ่งชั่วยามกว่าถึงอ้าปากออกอย่างเอื่อยเฉื่อยสบายอารมณ์ คายลูกไฟขนาดเท่าจอกสุราออกมาลูกหนึ่ง

ลูกไฟนี้พิเศษยิ่งยวด ส่วนนอกถูกห่อหุ้มด้วยเปลวไฟสีแดงม่วงชั้นบางๆ ตรงกลางมีของเหลวสีเขียวสดหลายหยดไหลเวียนอยู่...นี่ก็คือสารสกัดหญ้าแพงพวยน้ำค้างหยกพันปีที่ได้ออกมาจากเลือดของเตี๋ฉานซัง

ลูกไฟลอยนิ่งค้างอยู่กลางอากาศ จู่จู่จึงเริ่มบ้อนสมุนไพรพิเศษชนิดอื่นให้ลูกหมูกิน ทุกครั้งที่กินเข้าไปชนิดหนึ่ง ขอแค่ผ่านไประยะหนึ่งลูกหมูก็จะคายลูกไฟที่คล้ายคลึงกับลูกก่อนหน้าแทบทุกประการออกมา

หนึ่งวันผ่านไปอย่างไร้สัมเสียด สมุนไพรพิเศษบนพื้นน้อยลงไปครึ่งหนึ่งแล้ว ภายในถ้ามีลูกไฟสีแดงม่วงร้อยกว่าลูกเพิ่มมาแทน

จู่จู่จ่อสมาธิอยู่กับการชั้่นำลูกหมูให้สกัดสมุนไพรพิเศษโดยตลอด จึงไม่รู้รู้สึกถึงเวลาที่ล่วงเลยไปโดยสิ้นเชิง

อันจื่อจางนั่งสมาธิอยู่ด้านนอกมาทั้งวัน เห็นภายในถ้าปราศจากสัญญาณการเคลื่อนไหวจึงลุกขึ้นเดินเข้าถ้าไปดู ผลคือได้เห็นภาพที่วิจิตรงดงามน่าอัศจรรย์...ลูกไฟสีแดงม่วงลูกเล็กลูกใหญ่ร้อยกว่าลูกลอยล่อง

อยู่กลางอากาศ ลูกจอกอดลูกหมูนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงกลาง สีหน้าสงบจดจ่อ แสงไฟสีแดงม่วงส่องกระทบบนร่างพวกนางอย่างนุ่มนวล ใบหน้าเล็กที่ เดิมทีธรรมดาจนออกจะซีริ่วอยู่บ้างของลูกกลายเป็นดูเคร่งขรึมสง่า น่าเกรงขาม และถึงขนาดมีเส้นหน้พิเศษจำเพาะที่ผสมระหว่างความศักดิ์สิทธิ์ และความงามหยาดเยี่ยมลุดอกออกมาด้วย สลัวเลือนและเลือนลอยประหนึ่ง เป็นความฝันที่ห่างไกลยิ่ง รวงเลือนยิ่ง ไม่ทันได้มองเห็นอะไรชัดเจนก็สลาย หายไปกับสายลม

ผิวสีชมพูระเรื่อกับเส้นขนสั้นๆ สีขาวหิมะของลูกหมูคล้ายชุบด้วย รัศมีงามเรื่อเรืองหาใดเทียมท่ามกลางแสงไฟ มีชั่วขณะจิตหนึ่ง ที่ อื่นจื่อจางคล้บคล้ายว่ามองเห็นนกที่มีขนลำตัวงามตระการและมีขนหาง งามวิจิตรแผ่ยาวอิงแอบอยู่ในอ้อมแขนจุกุแทนลูกหมู แต่เมื่อเขามองดู ดีๆ อีกครั้ง ลูกหมูก็ยังคงเป็นลูกหมู ไหนเลยจะมีนกสวยงามอะไร

อื่่นจื่อจางล้งเลไม่แน่ใจอยู่บ้าง เขารู้สึกว่าเมื่อครู่เขาไม่น่าจะตาฝ้าตา หมูตัวหนึ่งกับนกที่งามจนเหมือนเป็นพญาหงส์ตัวหนึ่ง... ออกจะแตกต่างกันเกินไปหน่อย

จุกุไม่สังเกตเห็นโดยสิ้นเชิงว่าในถ้ามีคนเพิ่มมา สมาธิทั้งหมดของ นางล้วนอยู่ที่ตัวลูกหมู ผ่านไปอีกครู่หนึ่งลูกหมูก็คายลูกไฟเล็กๆ ออกมา อีกลูก นางถึงเปิดตาขึ้นคิดจะหยิบสมุนไพรวินิจฉัยอีกชนิดมาป้อนให้ลูกหมู แต่กลับเห็นอื่่นจื่อจางกำลังมองนางแว่วหนึ่ง สายตาจดจ่ออย่างที่ไม่เคย มีมาก่อน

จุกุตกใจจนสะดุ้ง มือยื่นออกไปได้ครั้งเดียวก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ "เอ่อ ท่านบำเพ็ญตนเสร็จแล้วหรือ" ลูกจุกุอื่่นจื่อจางมองจนใจเต้นรัว หาเรื่อง

มาพูดอย่างเช่ซ้า

อินจื่อจางรังส่ายตากลับมาก่อนถามว่า "เจ้าอยากพักสักหน่อยหรือไม่"

ลูกหมูในอ้อมแขนออกแรงดันนางที่หนึ่ง จูจู่ถึงได้พบว่าตนเองค้างอยู่ในท่าอ้อมมานานเกินไป มือไม้ชาไปหมดแล้ว นางวางลูกหมูลงแล้วนวดแขนพลางว่า "ดีเหมือนกัน! ตอนนี้เป็นเวลาอะไรแล้ว ไฉนข้าถึงรู้สึกหิวเพียงนี้"

"ตอนนี้ยามจื่อ เจ้าเข้ามาหนึ่งวันแล้ว ถ้าข้าไม่มาถามเจ้า เจ้าใช้มิใช่จะนั่งบื้อทำต่อไป ข้าว่าเจ้านะต่อให้ไม่โง่ตายก็ต้องได้หิวตายเข้าสักวัน" อินจื่อจางเดินมาพยุงบางยื่นขึ้นช้าๆ อากัปกริยานับว่านุ่มนวลแผ่วเบา แต่ปากกลับเหมือนมีดาบยาพิษ

จูจู่เกาะแขนเขาพลางค่อยๆ เคลื่อนไหวสองเท้าของตน ทางหนึ่งก็บ่นกระปอดกระแปดเบาๆ "หากข้าหิวจัดก็ยอมจะรู้สึกตัวอยู่แล้ว ท่านรู้จักแต่ด่าข้าหรือ"

"โง่เง่าจนเป็นเช่นนี้ยังไม่ยอมให้คนด่าอีก?" อินจื่อจางพยุงบางออกมาเดินนอกถ้ำรอบหนึ่งอย่างไม่สบอารมณ์ ในที่สุดจูจู่ถึงค่อยรู้สึกว่ามีมือเท้ากลับมาเป็นของตนเองอีกครั้ง

"เลือดด้วยนั้นของศิษย์พี่ใหญ่อาจจะหลอมลูกกลอนชะลวยออกมาได้สี่สิบเม็ดเชียวนะ! ถึงเวลานั้นก็ให้ศิษย์พี่สามกินไปเม็ดหนึ่ง นางดูดีถึงเพียงนั้น ถ้าอนาคตต้องชราลงก็น่าเสียดายเกินไป!" จูจู่ปลื้มอกปลื้มใจยิ่ง เดิมทีนางคิดจะขอเลือดตีฉานซึ่งมาหลอมลูกกลอนชะลวยแค่ครึ่งถ้วยก็พอ แต่ผลคือตีฉานซึ่งพูดว่าลูกกลอนชะลวยเป็นของชอบของผู้ฝึกตนหญิง จะให้นางหลอมเพิ่มขึ้นเพื่อไว้ให้เขาใช้ตามเกี่ยวพาผู้ฝึกตนคนงาม

แล้วก็ให้เลือดนางมาหนึ่งถ้วยเต็มๆ นางคำนวณดูว่าตูดดิบในมือตน รวมถึงสภาพสมุนไพรวินิจฉัยที่หลอมสกัดออกมาในวันนี้ รู้สึกว่าน่าจะได้ผลผลิตชุดใหญ่ ถึงเวลานั้นนางเก็บไว้สองสามเม็ด เวลาศิลาวิเศษขาดมือก็นำออกมาขาย ช่างดีเสียนี้กระไร!

อินจื่อจางได้ยिनนางเองถึงลูกกลอนชะลอวัยก็พลันสะกิดใจขึ้นมาหันไปมองใบหน้าจู่จู่อย่างตั้งอกตั้งใจครู่หนึ่งก่อนจะขมวดคิ้วพลงว่า "ข้ารู้จักเจ้ามาสองปีกว่าจะสามปีแล้ว แต่รูปร่างหน้าตาเจ้าโฉนถึงไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย"

จู่จู่ไปชั่วขณะ ลูกคำใบหน้าของตน ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ...ตามหลักแล้วยามเด็กผู้หญิงอายุได้ราวสิบขวบสมควรจะเป็นช่วงเวลาที่มีรูปโฉมมีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด หนึ่งปีเหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก มิใช่มีคำกล่าวที่ว่า 'สตรีเติบโตใหญ่เปลี่ยนแปลงไปสิบแปดอย่าง' หรือไร

นางยืนตัวตรง พบว่าศีรษะตนเองสูงถึงแค่อกอินจื่อจางก็ยิ่งกุ่มใจหนักขึ้น นางจำได้ว่าขณะเพิ่งรู้จักเขา ตนเองยังสูงเท่าไหล่เขาอยู่เลย นี่มิใช่ตนเองเตี้ยลง แต่เป็นอินจื่อจางสูงขึ้น ส่วนความสูงของนางกลับหยุดอยู่กับที่

ทำร้ายจิตใจคนเกินไปแล้ว! นางยังวาดฝันว่าต้องมีสักวันที่นางจะกลายเป็นสาวงาม เมื่อเป็นเช่นนี้แสดงว่าชีวิตนี้นางต้องถูกคนหัวเราะเยาะว่าเป็นเด็กสาวบ้านนอกเด็กสาวอัปลักษณ์ไปตลอดชั่วหรือไม่!

สาวงามเช่นศิษย์พี่สามอ่อนเยาว์ไปตลอดกาลได้นั้นถือเป็นโชคดี แต่นางที่ต้องมีสารรูปเด็กสาวที่ทั้งบ้านนอกทั้งเซอะเซาเช่นนี้ไปชั่วชีวิตจะ

เป็นโศกนาฏกรรมที่น่าชอกช้ำสังเวทใจเพียงไร! นางพลันเข้าใจถึงความเศร้าสลดของศิษย์พี่ใหญ่แล้ว

อันที่จริงนางน่าเศร้ากว่าเขาเสียอีก จะดีจะชั่วศิษย์พี่ใหญ่ยังหน้าตาหล่อเหลาน่ารัก ขอเพียงไม่เปิดปากก็เป็นเขียนเด็กน้อยๆ ที่ใครเห็นใครก็รัก ส่วนนางเล่า... เป็นเพียงเด็กสาวบ้านนอกที่ใครเห็นใครก็ขบขันผู้หนึ่ง!

อันจื่อจางมองดูจูจูปากอ้าตาค้าง สีหน้าแปรเปลี่ยนสสารพัด ทั้งตระหนกตกใจ โศกเศร้า ชุ่นแค้น แล้วก็ต้องแอบทอดถอนใจ ตบศิระนางเบาๆ พลางกล่าวว่า "ช่างมันเถอะ เจ้าเป็นเช่นนี้ไปตลอดอย่างน้อยข้าก็ไม่ต้องเป็นห่วงว่าเจ้าจะร้อข้าสำเร็จชั้นมหายานไม่ไหว ซึ่งกลายเป็นยายแก่ไปก่อน"

นี่นับเป็นการปลอบใจด้วยหรือ จูจูโมโหจนหวัดจะร้องให้ออกมา ทว่าเมื่อคิดดูอีกทีก็อดถามขึ้นด้วยความแปลกใจไม่ได้ "ทำไมต้องร้อท่านสำเร็จชั้นมหายานด้วยเล่า"

อันจื่อจางถลึงตาใส่นาง ตอบอย่างดูแคลน "สมองหมูอย่างเจ้าบอกไปก็ไม่เข้าใจหรอก พอกินเสร็จแล้วถ้าไม่ต้องรีบก็พักผ่อนสักครู่ค่อยไปหลอมไอสดต่อ"

จูจูเบะปาก หยิบเสปียงกรังกับเนื้อตากแห้งและผลไม้ที่ตนเตรียมไว้ ออกมา เปลี่ยนความโศกเศร้าชุ่นแค้นเป็นปริมาณการกิน กินลงไปอย่างหนักหน่วง จากนั้นก็กลับเข้าถ้ำไปทำงานต่อ

วันที่สองยังคงเป็นเช่นเดิม ถึงยามอาทิตย์ตกดิน ลูกหมูก็สกัดสมุนไพรวิเศษทั้งสามร้อยกว่าชนิดเสร็จเรียบร้อยที่สุดในถ้ำมีลูกไฟเล็ก ๆ ลอยอยู่สามร้อยกว่าลูก เป็นภาพอันสุดแสนวิเศษอัศจรรย์

นางลุกออกจากถ้ำมาเดินรอบหนึ่ง จากนั้นก็กินอาหารแล้ววิ่งปัก
ครุหนึ่ง เตรียมตัวหลอมลูกกลอนชะลวยให้เสร็จในคืนนี้

อันจี้จางยังคงนั่งสมาธิบำเพ็ญตนอย่างเสียบๆ อยู่กลางซำยอาคม
ตะปูจิตผณีก็วิญญานน้ำแข็งที่นอกถ้ำ จูจุนวนรอบเขารอบหนึ่งแล้วเห็น
เขาไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ก็ถอนหายใจเดินกลับเข้าถ้ำไป

นางรู้สึกว่ามันแต่รู้จักอันจี้จางมา การบำเพ็ญตนยึดครองเวลาใน
ชีวิตเขาไปเกินแปดส่วนแล้ว ไม่รู้จริงๆ ว่ามีอะไรน่าสนุกนักหนา

ภายในถ้ำ ลูกหมูพักผ่อนได้ครุหนึ่งก็กลับมามีท่าทางคึกคักว่าเจิง
มันมองลูกไฟใหญ่ๆ เล็กๆ สามร้อยกว่าลูกที่ลอยอยู่กลางอากาศอย่าง
กระเหียนกระหือรือ

จูจุนั่งขัดสมาธิลงกลางถ้ำ อุ้มลูกหมูขึ้นมา ลูบมันพลางพูดว่า
"เออละ พวกเราเริ่มกันเถอะ!"

ลูกหมูแหงนหน้าก่อนอ้าปากกว้าง ลูกไฟสามร้อยกว่าลูกที่กลาง
อากาศก็ลอยต่อกันเป็นเส้นสายตรงเข้าไปในปากมันอย่างรวดเร็ว พริบตา
เดียวก็ถูกมันกลืนลงท้องไปหมดสิ้น

จูจูลับตาลงทำจิตให้ว่าง ค่อยๆ รู้สึกว่าลูกไฟสามร้อยกว่าลูก
ข้างในท้องลูกหมูแตกออกพร้อมกันเสมือนหนึ่งเป็นฟองอากาศ สมุนไพรว
ิเศษที่ผ่านการสกัดแล้วทั้งหมดผสมรวมกัน ลำเพลิงสายหนึ่งภายในตัว
ลูกหมูทำหน้าที่ดูกระบองตรงแนวทวนผสมพวกมันจนเป็นเนื้อเดียว

ลำเพลิงสลายไป เปลวเพลิงโชติไชนสีแดงม่วงกลุ่มหนึ่งห่อหุ้มน้ำยา
ที่ผสมรวมกันแล้วเอาไว้ บีบคั้นนวดคลึงไม่หยุด

ผ่านไปนานเท่าไรก็สุดรู้ ก้อนน้ำยาที่เดิมที่รู้สึกว่ามีขนาดราวสี่ระยะ

คนก็กลายเป็นเหลือขนาดเท่ากำปั้นสองกำปั้น กลิ่นหอมเข้มข้นของยา
ลอดซีมออกมาอย่างช้าๆ เสียงเปรี๊ยะประ๊วะเบาดังขึ้นไม่ขาดสาย
ก้อนยาเล็กๆ แตกตัวเป็นหลายสิบชิ้น หมุนกลิ้งอย่างรวดเร็วอยู่กลาง
เปลวไฟไซติโซนที่ห่อหุ้ม

พร้อมกันที่เปลวไฟค่อยๆ สลายไป ยาลูกกลอนสีเงินยวงที่กลมเกลี้ยง
ราวกับไข่มุกอันงามสมบูรณ์แบบจำนวนมากมายหลายเม็ดก็เผยโฉม
ออกมา จูจูนับดู ถึงกับมีมากถึงสี่สิบเก้าเม็ด เกินครึ่งหนึ่งยังเป็นคุณภาพ
ชั้นดีอีกด้วย! คำพยานดูจากปริมาณยาที่ใช้ไป พบว่าเพียงเสียไปราวสองเม็ด
เท่านั้น มีโอกาสหลอมสำเร็จสูงกว่าที่ประเมินไว้เสียอีก ปริมาณที่สูญเสีย
ไปเพียงเท่านี้ถือว่าน้อยอย่างที่สุดแล้ว

จูจูลืมตาขึ้น พบว่าลูกหมูแสดงท่าทางอ่อนเพลียเล็กน้อยออกมา
อย่างหาได้ยาก นางจึงอึดมั่นขึ้นมาหอมหนักๆ ฟอดหนึ่งก่อนเอ่ยชมว่า
"เจ้าร้ายกาจเกินไปแล้วจริงๆ!"

ลูกหมูส่งเสียงอื้อๆ บิดตัวไปมาอย่างมีความสุข อ้าปากคายยา
ลูกกลอนทั้งสี่สิบเก้าเม็ดลงในขวดหยกที่จูจูเตรียมมา

จับพลันนั้นก็เสียงหัวเราะเปิดเผยเบิกบานดังมาจากทางด้านนอก
จากนั้นก็เสียงของชายหนุ่มผู้หนึ่งพูดขึ้น "หอมยิ่งนักๆ ผู้วิเศษท่านใด
กำลังหลอมไอศถอยู่ในถ้ำหรือ กลิ่นนี้หอมขจรกระจายไปเป็นสิบลิ้น้อยน้อย
ก็ต้องเป็นยาลูกกลอนชั้นห้า!"

เสียงเย็นเยะเยือกของอินจือจางดังมา "ในเมื่อรู้แล้วว่ามิคนกำลัง
หลอมไอศถอยู่ เหตุใดจึงเอ่ยปากรบกวน"

"เป็นผู้น้อยทะเล่อทะลามาลวงเกินจริงๆ ด้วยคิดไม่ถึงว่าแถบชายแดน

ตะวันตกเฉียงใต้จะมียอดฝีมือหลอมไอศกรีมเช่นนี้อยู่จึงบุ่มบ่ามรูดมาขอพบ
น้องชายท่านนี้ช่วยไปแจ้งแทนพวกข้าสักหน่อยได้หรือไม่" น้ำเสียงของ
ชายหนุ่มจริงจังยิ่งยวด

"ท่านเป็นผู้ใด" ท่าทีของอินจื่อจางยังคงเย็นชา แสดงชัดว่าไม่ยอม
สนใจเจ้าหมอนี่

"ผู้น้อยฉิวเปาหยางแห่งสำนักจิ้นเปา ผู้นี้คือเซียวซ่าเกอศิษย์น้อง
ของผู้น้อย ไม่ทราบว่ามีนามว่าอะไรหรือ" ชายหนุ่มที่เรียกตัวเอง
ว่าฉิวเปาหยางผู้พิชิตจานอบน้อมมีมารยาทอย่างยิ่ง

จูลูมองไม่เห็นเหตุการณ์ด้านนอกถ้ำ ทว่าได้ยินคำพูดนี้แล้วผู้มาน่า
จะมีสองคน เพียงแต่หนึ่งในนั้นไม่ได้เอ่ยปากพูดมาโดยตลอดเท่านั้นเอง

นอกถ้ำ อินจื่อจางเองก็คิดไม่ถึงว่าจะมีคนของสำนักจิ้นเปามา
พบเข้าก่อนเวลา เดิมทีพวกเขาก็ตั้งใจจะไปร่วมงานประมุขเปิดกิจการใน
เมืองเฟินของสำนักจิ้นเปาในเช้าวันพรุ่งอยู่แล้ว ถ้าเป็นไปได้ก็จะตีสนิท
กับคนของร้านประมุขสำนักจิ้นเปาด้วยเพื่อจะได้สืบหาที่อยู่ของของล้ำค่า
สามชิ้นนั้น

เขานึกขึ้นได้ว่าเจิ้งเฉียนเคยบอกเขาให้ลองค่อยๆ แพร่ชื่อเสียงของ
จูลูออกไป ยิ่งโด่งดังยิ่งสะกดตากลับจะยิ่งถูกศัตรูคู่แค้นของนางมองข้าม
ไปได้ง่าย...อินจื่อจางจึงเลอยู่เพียงชั่วขณะก็เงยหน้าขึ้นพูดกับสองคนจาก
สำนักจิ้นเปาว่า "ผู้น้อยอินจื่อจางแห่งสำนักเซ็งจื่อ ผู้ที่หลอมไอศกรีมอยู่
ข้างในถ้าหาใช่ผู้อาวุโสอะไรไม่ แต่เป็นศิษย์น้องหญิงของผู้น้อยเอง"

ศิษย์น้องหญิง!? ศิษย์น้องหญิงที่สามารถหลอมยาลูกกลอนชั้นห้า
ได้!?

ฉิวเป่าหยางและเซียวซ่าเกอล้วนเป็นศิษย์ของสำนักจินเป่าที่ถูกส่งมาประจำอยู่ที่แห่งนี้ มีหน้าที่ช่วยอาจารย์อาของพวกเขาดูแลจัดการร้านประมูลที่กำเนิดใหม่ในเมืองเฉิน เมื่อวานทั้งสองออกไปเยี่ยมเยียนตระกูลใหญ่ รวมถึงสำนักต่างๆ ในแถบตะวันตกเฉียงใต้พร้อมกับส่งเทียบเชิญ คิดไม่ถึงว่าระหว่างทางขากลับจะบังเอิญมาเจออินจื่อจางกับจูลอมโอสถอยู่ใกล้ๆ

พวกเขาล้วนเป็นพวกประเมินของเบิน ลำพังแค่ได้กลิ่นก็รู้แล้วว่ายาลูกกลอนนี้ไม่ใช่ธรรมดาเลย จึงอดไม่ไหวต้องมาดูให้รู้แจ้ง

ทั้งสองเป็นผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานช่วงปลาย จึงมองออกในแวบเดียวว่าอินจื่อจางอายุน้อยยิ่งแต่กลับมีตะบะใกล้ชั้นสร้างฐานช่วงกลาง เรื่องนี้ทำเอาพวกเขาประหลาดใจพอแล้ว แต่เมื่อได้ยินเขาบอกว่าผู้หลอมโอสถถึงกับเป็นศิษย์น้องหญิงของเขาก็ยิ่งรู้สึกเหลือเชื่อ

อินจื่อจางรู้ว่าอีกฝ่ายไม่เชื่อ จึงยื่นมือไปเก็บธงอาคมและตะปู้จิตผนิกวิญญานน้ำแข็งบนพื้นขึ้นมาแล้วเดินนำเข้าไปในถ้ำ

จูลู่มลุกหมุกลุกขึ้นยืนก็เห็นผู้ฝึกตนที่ดูค่อนข้างหนุ่มแน่นสองคนเดินตามอินจื่อจางเข้ามา

คนทั้งสองพอมองเห็นจูลู่มก็ตะลึงงันไป เป็นเด็กสาวบ้านนอกจากที่ไหนกัน แล้วในมือนั้นยังอุ้มหมูตัวหนึ่งอยู่ด้วย!

ความต่างนี้จะมากเกินไปแล้วกระมัง! คนหนุ่มหล่อเหล่าที่งามสง่าและเย็นซารวากับหิมะ กับเด็กสาวที่ไว้วีแววตะบะพลังทั้งยังมีกลิ่นอายบ้านนอกเปี่ยมล้นนางหนึ่ง ถึงกับเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกัน!

ฉิวเป่าหยางและเซียวซ่าเกอล้วนแต่ดูเหมือนเป็นคนหนุ่มอายุราวยี่สิบที่มีรูปโฉมเด่นล้ำ หากแต่จูลู่มรู้ว่าอายุของผู้ฝึกตนไม่อาจดูเพียงรูปโฉม

ภายนอกได้

คนทั้งสองในตอนนั้นล้วนมีท่าทางอึ้งงัน สีหน้าผิดหวังของเซียวซ่าเกอ ยิ่งชัดเจนเกินคำบรรยาย แรกเห็นอื่นก็จ้องจางที่หล่อเหลาราวกับกล้วยไม้ ต้นไม้หยก แล้วมาได้ยินอีกฝ่ายบอกว่าคนข้างในถ้าเป็นศิษย์น้องหญิง ในสมองเซียวซ่าเกอก็วาดภาพหญิงงามแห่งยุคที่งามสง่าเหนือมวลมนุษย์ เป็นหนึ่งในได้หล้าออกมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ คิดไม่ถึงเลยว่าจะได้เห็น เด็กสาวบ้านนอกที่บ้านนอกจนบ้านนอกไปกว่านี้ไม่ได้แล้วนางหนึ่ง

พวกเขาไม่อยากจะเชื่อ หากแต่กลิ่นหอมของยาลูกกลอนยัง ตลบฟุ้งอยู่ภายในถ้ำ และยังเห็นชัดว่าในถ้ำมีเด็กสาวบ้านนอกผู้นี้อยู่ เพียงผู้เดียว เพราะหยิ่งดีที่พวกเขาเชื่อว่ามีประสบการณ์ความรู้กว้างขวาง เพียงไม่นานก็ปรับอารมณ์ได้ จากนั้นก็ทักทายจุก

เซียวซ่าเกอเดิมทีก็ไม่ชอบพูดอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างหมดอารมณ์จะพูด จะจาโดยสิ้นเชิง ฉิวเป่าหยางยังคงติดใจในกลิ่นหอมหวานชวนให้จิตใจ เคลิบเคลิ้มของยาลูกกลอนไม่คลาย อีกทั้งผู้ที่สามารถหลอมยาลูกกลอน คุณภาพดีเช่นนี้ออกมาได้ ในสายตาเขาเห็นเป็นดั่งบ่อเงินบ่อทองก็มีปาน หน้าตาจะเป็นเช่นไรก็เป็นเรื่องรองแล้ว

"เรียนถามแม่นางจู้ ที่หลอมเมื่อครู่นี้เป็นยาลูกกลอนชนิดใดหรือ"
ฉิวเป่าหยางเอ่ยถาม

จูกมองไปทางอื่นจ้องจาง เห็นเขาพยักหน้าบ่อยๆ จึงค่อยตอบว่า
"เป็นลูกกลอนชะลอวัย"

ฉิวเป่าหยางได้ยินก็แทบจะมีแสงพุ่งออกมาจากตาเดี่ยวนั้น ลำตัว เอนไปข้างหน้าโดยไม่รู้ตัวพลางเอ่ยถามอย่างเร่งร้อน "ให้ผู้น้อยดูสักหน่อย

ได้หรือไม่"

อันจี้จางมองสบตาจู่จู่เป็นความหมายให้นางนำขวดหยกใส่ยา ลูกกลอนมาให้เขา จากนั้นก็เทลงกลางฝ่ามือเม็ดหนึ่งแล้วยื่นไปเบื้องหน้า ฉิวเป่าหยาง

ครั้นฉิวเป่าหยางเห็นยาลูกกลอนสีเงินยวงที่มีเหลี่ยมปลายจางๆ นี้ แล้วก็สุดหัวใจเย็นเยือกอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ แม้แต่เซียวซ่าเกอที่ ด้านข้างก็ยังอดไม่ไหวต้องขยับมาดูใกล้ๆ

ฉิวเป่าหยางกล่าวขอภัยก่อนหยิบลูกกลอนชะลวยเม็ดนั้นมาดู อย่างละเอียดรอบหนึ่ง ตามด้วยจับมาจ่อปลายจมูกแล้วออกแรงสูดดม สองสามที จากนั้นก็พิมพ์่าว่า "เป็นลูกกลอนชะลวยจริงๆ ทั้งยังเป็น คุณภาพชั้นดีด้วย...หายากยิ่ง! หายากยิ่ง!"

เขามองออกแล้วว่ายาลูกกลอนนี้เพิ่งจะถูกหลอมออกมาจริงๆ ฉิวด้านบนยังมีกลิ่นของไฟอยู่ เขาค็นยาลูกกลอนให้อื่นจี้จางอย่างอาลัย อารมณ์แล้วจึงมองจู่จู่ แววดตาเปลี่ยนเป็นร้อนแรงไร้ใดเทียม รวากับเป็น หมาป่าที่หิวโหยมาสวมเดือนเกิดมองเห็นหมูตัวอ้วน ขาดก็แต่ไม่ได้ยื่นหน้า มาหอนด้วยเท่านั้น

จู่จู่ถูกเขามองจนขนลุก กอดลูกหมูแน่นพลางหลบเข้าหาอันจี้จาง "ไม่ทราบว่ามีนางมีลูกกลอนชะลวยนี้อยู่เท่าไร มอบให้สำนัก ฉินเป่าของพวกเราจำหน่ายแทนได้หรือไม่ รับรองว่าสามารถให้ราคาที แม่นางพอใจได้แน่นอน!" ฉิวเป่าหยางคล้ายว่ามองเห็นภาพอนาคตอันงดงาม ที่มีศิลาวิเศษจำนวนนับไม่ถ้วนลอยมาหาเขาแล้ว ทำที่จึงกระตือรือร้น ไร้ใดเทียม

อันนี้คือจางคิดเล็กน้อยก่อนตอบแทนจู่จู่ "เรื่องผากขายยาลูกกลอนนั้นไม่มีปัญหา เพียงแต่พวกข้ายังมีธุระบางอย่างต้องทำ ค่อยนัดเวลาคุยรายละเอียดกันหลังจากนี้สักพักได้หรือไม่" เขาคิดจะกลับไปโรงเตี๊ยมไปหาหรือกับคนอื่นก่อนค่อยไปคุยเงื่อนไขกับอีกฝ่าย

ฉิวเป่าหยางพยักหน้าทันที "สำนักจิ้นเป่ามาตั้งร้านประมุขแห่งใหม่อยู่ที่เมืองเฟิน วันพรุ่งนี้จะเปิดกิจการแล้ว หากสองท่านมีเวลา ค่ะนี่สามารถไปหาผู้น้อยที่ร้านประมุขได้เลย งานประมุขประเดิมเปิดกิจการในวันพรุ่งนี้ได้เชิญแขกในแถบตะวันตกเฉียงใต้มาจำนวนมาก ถ้าลูกกลอนชะลอวัยมาได้ทันประมุขชายวันพรุ่งนี้จะต้องได้ราคาดีอย่างแน่นอน!"

หลังอันนี้คือจางตกปากรับคำและส่งคนทั้งสองจากไปแล้วจึงนำกระสวยดินเมฆออกมา พาจู่จู่กลับไปเมืองเฟินด้วยกัน

พวกเขาจากไปได้ไม่นาน ฉิวเป่าหยางกับเซียวซ่าเกอก็มาปรากฏตัวที่หน้าถ้ำอีกครั้ง ทั้งคู่ยังคงไม่มีใครเชื่อมั่นว่าจู่จู่จะเป็นคนหลอมลูกกลอนชะลอวัยออกมา เมื่อครู่ก่อนไม่สะดวกจะดูภายในถ้ำอย่างละเอียด ตอนนี้สองคนจากสำนักเซ็งจื่อไปแล้ว พวกเขาจึงลอบกลับมาดูว่าจะพบเงื่อนงำร่องรอยอะไรหรือไม่

ในใจฉิวเป่าหยางหวังว่าจะสามารถดึงนักหลอมโอสถที่มีมือเก่งกาจสักคนมาร่วมงานกับร้านประมุขในระยะยาว ดังนั้นจึงต้องตรวจสอบนิสัยใจคอและความสามารถของผู้ที่เข้าตาอย่างรอบคอบระมัดระวังเป็นพิเศษ

"แปลก... ในถ้ำนี้มีกลิ่นหอมของยาลูกกลอนตลบอบอวล แต่กลิ่นของไฟกลับบางเบายิ่ง" เซียวซ่าเกอเดินวนรอบถ้ำรอบหนึ่งก็ไม่พบสิ่งผิดปกติ

ใดๆ ชาวของที่เหลืออยู่มีไม่มาก เห็นได้ชัดว่าอินจือจางกับจู่จู่เพียงแต่
หยุดพักที่นั่นชั่วคราว

ฉิวเป่าหยางนั่งยองลงตรงมูมถ้ำ ซี่วตฤสึเหลือองตุ่นไหม้เกรียมไม่กี่
ก้อนพลางว่า "ศิษย์น้องเจ้ามาคุณี่ลี"

คนทั้งสองพลิก 'วัตฤ' ก้อนนั้นอย่างระมัดระวัง ทั้งยังหยิบบางส่วน
มาแบะออกดูบนฝ่ามือ ถึงขนาดหยิบขึ้นมาจ่อจมูกดมอยู่ครู่ใหญ่ด้วย

"เป็นกากยา! กากที่เหลือจากการสกัดสมุนไพรวิเศษ!" เขียวซ่าเกอ
มีสีหน้าประหลาดใจอย่างมาก

"ดูจากกากยาเหล่านี้แล้ว ฝีมือสกัดสมุนไพรวิเศษของพวกเขาสูง
จนน่าตกใจเลยทีเดียวนะ! ในถ้ำนี้มีกลิ่นไฟเบาบางเป็นที่สุด คิดว่าต้องเป็น
เพราะวิชาควบคุมไฟของอีกฝ่ายถึงขั้นสมบูรณ์แล้ว มิเช่นนั้นเตาหลอมที่
ใช้ต้องเป็นของที่ล้ำค่าหายากอย่างที่พูดถึงจะรับรองได้ว่าไฟจะเล็ดลอด
ออกมาน้อยที่สุด" ฉิวเป่าหยางทั้งชื่นชมทั้งตื่นเต้น

เขาห่อกากยาไม่กี่ก้อนบนพื้นด้วยความระมัดระวังยิ่ง ตั้งใจจะนำ
กลับไปให้อาจารย์อาวินิจฉัยดูด้วยตัวเอง

เคราะห์ดีที่จู่จู่ซึ่งใกล้กลับถึงเมืองเฟินแล้วไม่ได้เห็นภาพนี้ มิเช่นนั้น
จะต้องคลื่นไส้กินข้าวไม่ลงเป็นแน่ และถ้าเขียวซ่าเกอกับฉิวเป่าหยางรู้
ที่มาของ 'วัตฤ' ไม่กี่ก้อนนี้คงแทบอยากจะทำตมมือทั้ง

พวกมันไม่ใช่กากยาธรรมดา แต่ล้วนเป็นมูลของลูกหมู...

ในโรงเตี๊ยม ตีฉานซัง จีโยวกุ๋ และสี่อั้งลวีกำลังนั่งสมาธิพักผ่อน
อยู่ คนแรกรีบร้อนอยากให้บาดแผลที่ไหล่หายดี สองคนหลังก็เข้าร่วมการ

ประลองหลายรอบมาสองวันติด จำเป็นต้องฟื้นฟูสภาพร่างกาย

สองวันนี้เก็บเกี่ยวได้มาไม่น้อย หาศิลาวิเศษมาได้หลายหมื่นก็จริง แต่ที่สำคัญกว่าคือได้รับประสบการณ์การต่อสู้อย่างมาก แม้จะเสี่ยงบาดเจ็บเล็กน้อยไม่ได้ แต่ก็ล้วนมีผลดีหลายอย่างต่อตบะพลังฤทธิ์หรือแม้แต่การใช้วิชาอาคม

เวลาไม่ถึงสามวัน เรื่องที่ศิษย์ไม่กี่คนจากสำนักเชิงจ้อทำผลงานชนะรวดได้ในโรงประลองยุทธ์ก็ลือกันไปทั่วเมืองเฟินแล้ว ชื่อเสียงของสำนักเชิงจ้อในแถบตะวันตกเฉียงใต้ยิ่งโด่งดังขึ้นไปอีกชั้น

ดีฉานซังและจีโยวคูมีชื่อเสียงค่อนข้างเร็ว แต่ก็เป็นที่กล่าวขวัญถึงแค่นั้นหมู่สี่สำนักแห่งแถบตะวันตกเฉียงใต้ สื่ออึ้งสี่ยิ่งเพิ่งปรากฏตัวต่อหน้าผู้อื่นจริงๆ ที่ในงานชุมนุมหุบเขาตัวนเขียน ตอนนี้ทั้งสามคนกลับล้วนกลายเป็นบุคคลอันเป็นที่โจษจันอย่างเผ็ดร้อนไปทั่วทุกหัวถนนทำยตรอกของเมืองเฟินแล้ว

อันจ้อจางและจูจุกกลับมาถึงโรงเตี๊ยม ศิษย์ที่ศิษย์น้องทั้งห้าคนก็ต่างนำผลงานที่เก็บเกี่ยวได้ในสองวันนี้มาแสดง ขณะจูจูนำลูกกลอนชะลอวัยหนึ่งขวดสี่สิบเม็ดออกมา แม้แต่จีโยวคูที่สุขุมเยือกเย็นตลอดมา ยังอดแสดงสีหน้าตื่นเต้นไม่ได้

ลูกกลอนชะลอวัยสี่สิบเม็ด! นั่นหมายถึงศิลาวิเศษอย่างน้อยสี่ล้านก้อนเชียวนะ! สองสามวันนี้เขาเองก็หาเวลาไปสืบข่าวที่ย่านการค้ามาเช่นกัน เป็นอย่างที่คุณจูกอบก ลูกกลอนชะลอวัยหาซื้อได้ยากอย่างที่สุด ครั้งล่าสุดที่มียาลูกกลอนชนิดนี้ปรากฏในเมืองเฟินเป็นเรื่องเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน พอปรากฏออกมาก็ถูกเจ้าสำนักถั่งจั้งซื้อไปให้อู่นุสสุสวาทของเขา

จวบจนบัดนี้ยังคงเป็นเกร็ดประวัติที่ลือกันอยู่ในท้องถิ่นตลอด

ยาลูกกลอนที่หาได้ยากถึงเพียงนี้ ตอนนี้พวกเขากลับได้มากมาถึงสี่สิบกว่าเม็ดในคราวเดียว! แคะคิดก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องเกินจะจินตนาการได้แล้ว

"จะไม่เว้นช่องให้ชาวบ้านได้มีชีวิตอยู่เลยหรือ! พวกเราผู้เป็นผู้ตายกันมาสามวันยังผู้ยาลูกกลอนเตาเดียวที่ศิษย์น้องเล็กหลอมออกมาไม่ได้เลย!" ตีฉานซึ่งทั้งตื่นตื่นทั้งอึ้งอึ้ง ทั้งปวดร้าวเศร้าใจ

"ถ้าไม่มีเลือดของศิษย์พี่ใหญ่... ข้าก็หลอมยาลูกกลอนเหล่านี้ ออกมาได้เช่นกัน..." จูจู่เอ๋อปลอบ

"ก็ไฉนละ! เลือดของบิดามีค่าถึงเพียงนี้ วันหลังถ้าไม่มีศิลาวิเศษใช้ ก็เอาเลือดสักถ้วยไปขาย ไม่ต้องแพงมาก สักสองหมื่นก้อนศิลาวิเศษต่อถ้วยก็พอ! วะสะฮา!" ตีฉานซึ่งอวดโอ่ขึ้นมาทันที

อันนี้อัจฉริยะที่บังเอิญพบจิตเป่าหยางกับเซียวซ่าเกอขึ้นมา

จี้โยวู่จึงกล่าวยิ้มๆ "สำนักจิ้นเป่าอยากร่วมงานกับเรานับว่าดีที่สุด เดิมทีข้ายังเป็นห่วงว่าปล่อยลูกกลอนชะลวยจำนวนมากออกไปในครั้งเดียวจะส่งผลกระทบต่อราคา ร้านประมูลของสำนักจิ้นเป่ามีสาขากระจายอยู่ทั่วดินแดนจินเจียน ชายเพียงปริมาณน้อยๆ ในแต่ละแห่งสิ ถึงจะเรียกราคาได้มาก"

สื่ออึ้งลี้ถามขึ้นอย่างแปลกใจ "สำนักจิ้นเป่ามิใช่ได้ชื่อเป็นหนึ่งในสามสำนักชั้นหนึ่งแห่งดินแดนจินเจียนหรือหรือ ในสำนักพวกเขาไม่มีนักหลอมโอสถที่เข้าทำกันเลยหรือ"

ตีฉานซึ่งกับจี้โยวู่อดหัวเราะขึ้นมาไม่ได้ ก่อนจี้โยวู่จะตอบว่า

"ผู้ที่สามารถหลอมยาลูกกลอนชั้นห้าที่มีคุณภาพระดับนี้อีกทั้งขึ้นชื่อว่าหลอมยากมีไม่มากจริงๆ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าหญ้าแพงพวยน้ำค้างหยกพันปีนั้นหาได้ยากมากเพียงไร ถ้ามีใช่เพราะปฐมอาจารย์ผู้ก่อตั้งสำนักเราบังเอิญได้พบสถานที่ศักดิ์สิทธิ์บนยอดเขาอิงบั้งเข้า เลยได้แปลงสมุนไพรมันที่ผู้ฝึกตนสมัยโบราณเหลือทิ้งไว้มา พวกเราก็ไม่มีทางมีตัวยาสาคัญนี้เช่นกัน"

"เฮอะ!" ตีฉานซึ่งอยากจะคุยโวยกหางตัวเองว่าเป็นเพราะในตอนนั้นตนจับพลัดจับผลูกินหญ้าแพงพวยน้ำค้างหยกพันปีลงไป พวกเขาถึงสามารถมีสมุนไพรวិเศษที่ล้ำค่าหายากนี้ให้ใช้

นี่ก็เป็นความจริงเช่นกัน ถ้ามีใช่ในตอนนั้นเขายังเด็กไม่รู้ความเลยทำเรื่องโง่งมเช่นนี้ลงไป ให้พวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้องเป็นที่โปรดปรานในสำนักอย่างไรก็ไม่มีทางเอาสมุนไพรวิเศษที่ล้ำค่าเช่นนี้มาใช้ตามสบายได้ แต่พอคิดถึงผลลัพธ์ที่ทำให้เขาอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตานั่นแล้ว เขาก็หัวเราะไม่ออก พลอยหมดอารมณ์จะคุยโวโอ้อวดไปด้วย

จะว่าไปแล้วพวกสื่ออั้งลวีเป็นประเภทที่อยู่ท่ามกลางความสับสนกลับไม่รู้ลึกถึงความสุข เนื่องจากหลายปีมานี้สำนักเซ็งจือมีเจิ้งเฉวียนมาเข้าร่วมด้วย จึงได้ยาลูกกลอนมาอย่างง่ายดาย พวกเขาเห็นนักหลอมโอสถชั้นหกชั้นยอดอย่างเจิ้งเฉวียนจนชินแล้ว ย่อมไม่รู้ลึกว่านักหลอมโอสถนั้นมีน้อยหายากมากเพียงไร

หลังจากจู่จู่ปรากฏตัวขึ้นยิ่งทำให้พวกเขาเกิดความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงว่า...การหลอมโอสถเป็นเรื่องง่ายดายแทบไม่ต่างกับการทำอาหาร ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อาจรับรู้ได้โดยสิ้นเชิงถึงความกระหายอยากที่สำนัก

อื่นมีต่อนักหลอมโอสถ

สามสำนักแห่งแถบตะวันตกเฉียงใต้คือจฉววิชาชิงซังสำนักเซ็งจื่อที่มีนักหลอมโอสถขั้นหกชั้นยอดอย่างเจิ้งเฉวียนไปไม่รู้กี่รอบต่อที่รอบแล้วในดินแดนจินเฉียนบอกว่าแต่นักหลอมโอสถขั้นหกชั้นยอดเลย ต่อให้แค่นักหลอมโอสถขั้นสี่ก็ยังเป็นขนมหวานที่แต่ละสำนักแย่งชิงกันให้วุ่นนักหลอมโอสถขั้นสูงที่มีความสามารถล้ำเลิศอย่างแท้จริงล้วนรวมกันอยู่ในแคว้นตันกายใต้การควบคุมดูแลของราชวงศ์แห่งแคว้นตัน ยากจะได้พบเห็นในสถานที่อื่น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้แคว้นตันมีฐานะสูงส่งเหนือใคร

สาเหตุที่ชื่อเปี่ยนไท่กับโจวซือพอจะทำตัวปกติตามสบายกับเจิ้งเฉวียนได้ล้วนเป็นเพราะพวกเขาไปประจักษ์ทายาทแคว้นตันจนได้นักหลอมโอสถขั้นเจ็ดอย่างฉือซัวเย่าคอยสนับสนุน ฉะนั้นถึงสามารถเซ็ดหน้าชูคอ

ฉูฉุนึกถึงคำพูดของฉิวเปาหยางขึ้นได้จึงว่า "พวกเขาบอกว่าวันพรุ่งนี้ได้เชิญแขกจำนวนมากในแถบตะวันตกเฉียงใต้มาร่วมงานประมุขแรกของพวกเขา ไม่รู้ว่าพวกท่านเจ้าสำนักจะมาด้วยหรือไม่"

ฉีโยวกุ่จึงว่า "ดูจากฐานะในแถบตะวันตกเฉียงใต้ของสำนักเราเทียบเชิญจะต้องถูกส่งไปที่เขาเซ็งจื่ออย่างแน่นอน ข้าเดาว่าเจ้าสำนักจะต้องมาด้วยตัวเอง จะอย่างไรสำนักจินเปาก็เป็นสำนักชั้นหนึ่ง ในเมื่อมาถึงแถบนี้แล้วย่อมเสียดายจะคบค้าสมาคมด้วยไม่ได้ ยามโรงประลองยุทธ์เปิดกิจการเมื่อไม่กี่เดือนก่อนก็ได้เชิญเจ้าสำนักไปเป็นแขกเช่นกัน สำนักจินเปากับสำนักจี้ลี่เล่นมายังแถบนี้ติดๆ กัน เกรงว่าจะมีแผนการไม่เล็กเลย"

"ไม่ว่าพวกเขาจะมีแผนอะไร ขอเพียงไม่มาหาเรื่องสำนักของเรา

ก็พอ เฮอะ! สำนักจีลี่กับสำนักจินเป่าปฏิบัติต่อพวกเราอย่างเกรงอกเกรงใจ กลับเป็นสำนักหลักบ่าบออะไรนั่นที่คอยมาสร้างความลำบากใจให้พวกเรา หลายต่อหลายครั้ง หลายร้อยปีก่อนไม่รู้จะไปมุดหัวอยู่ไหน ตอนนี้อยู่ ออกมาก็คิดจะทำตัวเป็นพี่ใหญ่ ฝืนไปเถอะ!" ตีฉานซังพูดอย่างแค้นเคือง

"ฟังจากถ้อยคำน้ำเสียงของบรรดาคนของโรงประลองยุทธ์สำนักจีลี่ ดูเหมือนว่าสำนักฝานเจี้ยนจะอยากเลื่อนขั้นเป็นสำนักชั้นหนึ่งเต็มแก่ จึงเล็งงไม่ได้ที่คิดจะเที่ยวหาผลประโยชน์ไปทั่วเพื่อเสริมสร้างกำลัง ความสามารถของตนเอง" จิโยวกู่นึกเรื่องที่ได้พบสามผู้กล้าสกุลหลิวที่ โรงประลองยุทธ์ในสองวันี่ขึ้นได้ พวกเขามีเจตนาอยากผูกมิตรชัดเจนยิ่ง มิหนำซ้ำยังแข็งเชิงความคิดที่พวกเขามีต่อสำนักฝานเจี้ยนอยู่หลายครั้ง คิดว่าคงไม่ค่อยอยากให้พวกเขาอมเข้าอยู่ใต้อำนาจของสำนักฝานเจี้ยน อีกครั้ง

"เรื่องพวกนี้พวกเราไปยุ่งเกี่ยวจัดการไม่ได้ ถ้ารู้ก่อนว่าจะเป็นอย่างนี้ ไยพวกเราต้องเสียเวลาขบคิดหาวิธีคบค้ากับสำนักจินเป่าด้วย อีกทั้งให้ เจ้าสำนักขอร้องให้หัวหน้าพวกเขาไปหาของวิเศษสามชิ้นนั้นตรงๆ เลยไม่ยาก กว่าหรือ" ความคิดเถรตรงที่มึนทึบของสี่อั้งลิ่วไม่สามารถเข้าใจสิ่งลดเลี้ยว ในใจคนใหญ่คนโตเหล่านี้ได้โดยสิ้นเชิง

ครั้งนี้แม้แต่ตีฉานซังยังอดไม่ไหวต้องเอ่ยสั่งสอนขึ้นว่า "ถ้าพวกเจ้า สำนักสะดวกออกหน้าเอง แล้วจะให้พวกเราออกมาแต่ไปทั่วทำไม! หาก ข่าวที่สำนักแข็งจื่อต้องการหาของล้ำค่าสามชิ้นนั้นแพ้ออกไปก็มีรู้เลยว่า จะเกิดคลื่นลมมากน้อยเพียงใด"

จิโยวกู่ถอนหายใจ "พอเจ้าสำนักมาแล้ว เรื่องลูกกลอนชะลอ้วยนี้

เกรงว่าคงต้องชี้แจงรายละเอียดให้เขาทราบ"

ในตอนนั้นตีฉานซึ่งยังเด็ก ทั้งยังหวัดจะเสียชีวิตน้อยๆ ไป ต่อมาทางสำนักจึงไม่ได้สืบสาวเอาความที่เขาแอบบุกรุกเข้าสวนสมุนไพรรักษาภัยพิโรครักษาเจ้าค่าหายากไปทั้งต้น แต่บัดนี้พวกเขาอาศัยเรื่องนี้หลอมลูกกลอนชะลอวัยออกมาจึงไม่อาจไม่ชี้แจงเรื่องทั้งหมดต่อสำนัก ยิ่งดีที่ผู้อาวุ้เจ้าสำนักหาใช่คนถือสาในเรื่องเล็กน้อย และการที่พวกเขาหลอมยาลูกกลอนก็เพื่อการค้นหาของล้ำค่าทั้งสามชิ้น คิดว่าคงจะไม่ทำให้พวกเขาตกที่นั่งลำบากเท่าไรนัก

ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งหลายหรือกันเรียบบ่อยก็ตัดสินใจว่าคืนนี้จะให้จี้โยวูไปเจรจากราคากับฉิวเป่าหยางที่ร้านประมูลสำนักจินเป่าเป็นเพื่อนอื่นจี้จางกับจูลู ส่วนตีฉานซึ่งกับสื่ออิงลิวี่อยู่ที่โรงเตี๊ยมเพื่อรอฟังข่าวจากศิษย์สำนักซึ่งจี้คนอื่นในเมืองเฟิน หากพวกเจ้าสำนักมาถึงแล้วจะได้ไปเข้าพบคารวะก่อน

เรื่องราวดำเนินไปอย่างค่อนข้างราบรื่น คณะของจี้โยวูได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากฉิวเป่าหยาง เขาตอบกรับรองอย่างดีว่าจะรับซื้อลูกกลอนชะลอวัยทั้งสี่เม็ดในราคาสูง จูลูเองก็รับปากว่าถ้าหลอมยาลูกกลอนชนิดพิเศษออกมาอีกก็จะเชิญให้อีกฝ่ายเป็นตัวแทนประมูลขายก่อนเจ้าอื่น และจะพาไปพบเจิ้งเฉียนผู้เป็นอาจารย์ของตนอีกด้วย

ส่วนเรื่องที่พวกเขาเอ่ยว่าต้องการหาเส้ปิดฉลามเงิน เข็มทิศดวงดาว กระตุ่มมังกร และแผ่นป้ายลายเมฆาม่วงแปดทรัพย์นั้น ฉิวเป่าหยางก็รับปากอย่างหนักแน่นว่าจะคอยสอดส่องให้

จี้โยวูยิ่งพอใจอธิบายว่า "พวกข้าคิดจะหาของวิเศษไม่กี่ชิ้นนี้เพื่อ

มอบเป็นของขวัญวันเกิดครบห้าขวบปีของอาจารย์ ของเหล่านี้พวกข้าเอง ก็เคยเห็นแต่ในตำราโบราณ ได้ข่าวว่าเป็นของวิเศษมงคลที่จะนำโชคดี มาสู่เจ้าของ จะหาพวกมันพบได้จริงหรือไม่ก็ไม่แน่ใจ ดังนั้นจึงขอให้ ศิษย์ที่ฉิวช่วยปิดเป็นความลับด้วย โดยเฉพาะคนของสำนักพวกข้า อย่า ให้ล่วงรู้เป็นอันขาด"

ฉิวเป่าหยางไม่สงสัยเป็นอัน พุดชมไม่ขาดปากว่าพวกจี้โยวภูมีใจ กตัญญู ตบอกรับรองว่าจะรักษาความลับไว้ให้

ครั้นจัดการทางสำนักจิ้นเป่าเรียบร้อย กลับมาถึงโรงเตี๊ยม ฝูอวี เจ้าสำนักและผู้อาวุโสเจิงฟาก็มาถึงเมืองเฟินแล้วอย่างที่คิดไว้ ทั้งยังมาพัก ในที่เดียวกันด้วย

เพิ่งจะจากสำนักมาไม่กี่วันก็ได้มาพบกันอีกครั้ง ฝูอวีได้ฟังตี๋ฉานซัง เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นไม่กี่วันนี้แล้วก็กล่าวให้กำลังใจพวกเขารอบหนึ่ง ครั้นเอ่ยถึงทำที่ที่สำนักจิ้นเป่าและสำนักจี้ลี้มีต่อพวกเขา ฝูอวีกับเจิงฟาก็ กลับมองกันอย่างลึกลับ สุดท้ายก็กล่าวว่า "เรื่องนี้รื้อเข้ากับพวกเขาพูดคุยกัน แล้วค่อยว่ากันอีกทีเถอะ ถ้าสามารถมีพันธมิตรเพิ่มมาอีกสองกลุ่มได้ ผลประโยชน์เล็กน้อยก็ถือว่าคุ้มค่า"

จี้โยวภูไม่พูดอะไรมากความอีก มอบลูกกลอนชะลอวัยหนึ่งขวด สิบเม็ดออกไป ก่อนอธิบายที่มาของมันและที่ไปของอีกยี่สิบเม็ดอย่างคร่าวๆ ฝูอวีหัวเราะร่วนก่อนว่า "ฝีมือหลอมโอสถของจู่จุนับวันยิ่งยอดเยี่ยม! จอมกะล่อนน้อยอย่างพวกเจ้ายังรู้จักเก็บไว้ให้สำนักสิบเม็ด นับว่าพวกเจ้า มีใจกตัญญูแล้ว"

จี้โยวภูเพียงยิ้มไม่เอ่ยคำ เจ้าสำนักคงเดาได้แน่แล้วว่าพวกเขาก็แอบ

เก็บไว้เองส่วนหนึ่ง ในเมื่อเจ้าสำนักไม่ถือสา ผู้อื่นก็ไม่มีอะไรจะพูด
จู่จู่แอบแลบลิ้นอยู่ข้างๆ ถ้าพวกเขาทั้งหมดรู้ว่านางกับอินจี่จาง
แอบงุบงิบไว้อีกเก้าเม็ด ไม่รู้ว่าจู่จู่รู้สึกนึกคิดอย่างไร

เดิมทีจู่จู่ไม่ได้คิดจะแอบซ่อนไว้มากเพียงนี้ เป็นอินจี่จางครุ่นคิด
พิจารณาดูแล้วก็ให้นางเก็บยาลูกกลอนไว้

ลองคิดว่านักหลอมโอสถชั้นห้าทั่วไปมีโอกาสหลอมสำเร็จห้าส่วน
ต่อหนึ่งตัวก็ต้องลอบหัวเราะแล้ว แต่จู่จู่กลับแทบเต็มลิ้นส่วน ซ้ำยังเป็น
ยาลูกกลอนที่มีคุณภาพชั้นกลางขึ้นไปอีกต่างหาก หากเรื่องนี้แพร่ออกไป
ก็ชวนให้ตกตะลึงสินดี

เพราะฉะนั้นผู้หักมันออกเสียเลย ถ้ามีเช็ก่อนหน้านี้เคยหลุดปาก
ต่อหน้าศิษย์ที่ทั้งหลายไปแล้ว อินจี่จางยังคิดว่าสมควรหักมันออกไป
ครึ่งหนึ่งเลยด้วยซ้ำ แต่พอจู่จู่ถึงสี่หน้าท่าทาง 'ความสุขชั่วชีวิตที่เหลือ
ของข้าต้องพึ่งพาลูกกลอนชะลวยเหล่านี้ไปแลกเปลี่ยนเอามา' ของตีฉานซัง
แล้ว นางก็ทนให้เขาผิดหวังไม่ได้อยู่บ้าง

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งห้าคนติดตามพวกฝูอวี่ไปร่วมพิธีเปิดกิจการร้าน
ประมูลของสำนักจินเป่า ร้านใหม่ของสำนักจินเป่าเลือกตั้งอยู่ข้างซุ้มประตู
ใจกลางย่านการค้า อาคารสูงห้าชั้นเด่นสะดุดตาอย่างยิ่งวด เมื่อยืนอยู่ชั้น
บนสุดสามารถทอดมองได้ทั้งย่าน บารมีของสำนักชั้นหนึ่งแสดงชัดทุกถนุ

ด้านหน้าร้านประมูลมีป้ายศิลาขนาดมหึมาตั้งอยู่ป้ายหนึ่ง ด้านบน
มีอักษรสีทองตัวใหญ่เขียนไว้ว่า 'หอรวมทรัพย์' อักษรแต่ละตัวล้วนสูงถึง
หนึ่งช่วงตัวคน ภายในตัวอักษรสลักอักษรยันต์เล็กๆ เอาไว้ ถึงจะอยู่ห่าง

ไปหลายลี้ก็ยังสามารถมองเห็นแสงทองระยิบระยับ กลิ่นอายความหรูหรา
กอดันผู้คน

ผู้นี้มีฐานะเป็นเจ้าของสำนักแห่งสำนักที่มีกำลังความสามารถที่สุดใน
แถบตะวันตกเฉียงใต้ จึงย่อมได้รับการต้อนรับขับสู้อย่างกระตือรือร้น
ที่สุด พอมาถึงก็ถูกเชิญเข้าไปในโถงใหญ่สำหรับรับแขกโดยมีชาห์ญ่าวิเศษ
มารับรอง

สื่ออึ้งลวียกขาขึ้นมาตีมือไปอีกหนึ่งแล้วก็ถอนหายใจว่า "ชาห์ญ่า
วิเศษที่จุจูงขงรสดีกว่า... ข้ากินของที่เจ้าทำจนเคยปากแล้ว พอกินของที่
คนอื่นทำก็ไม่ม่มีรสชาติ ทำอย่างไรดีเล่า"

จุจูงยิ้มดาหีพลางว่า "ท่านอยากกินเมื่อไรก็มาหาข้าได้เลย!"

สื่ออึ้งลวี่แอบเหลือบมองอินจื่อจางก่อนพูดอย่างอึดอัดคับข้อง
"ข้ากลัวจะมีคนไม่พอใจนี่สิ"

อินจื่อจางเป็นคนเดียวที่เอ็นชามีเหลือบแลต่อนางที่สุดในบรรดา
บุรุษที่นางเคยได้พบ ก่อนหน้านั้นนางชื่นชมในจุดนี้ของเขาอย่างมากมา
โดยตลอด เพราะนางได้รับ 'สายตาวีบบ' จากคนอื่นมาเกินพอแล้วจริงๆ

ทว่าตั้งแต่นางได้ใกล้ชิดกับจุจูงมากขึ้น นางก็เริ่มอึดอัดคับข้องขึ้นมา
ศิษย์น้องชายผู้นี้ไม่ใช่แค่ไม่เห็นแก่หน้าผู้อื่นในระดับธรรมดาเลยจริงๆ
นางไปอาศัยกินอาศัยดื่มถึงที่พักของจุจูงไม่กี่มื้อ เขาก็ชักสีหน้าใส่นางแล้ว
ท่าทางเอ็นชามีเยือกนั้นนางเห็นแล้วหายใจหายคอแทบไม่ออก เวลาปกติ
จึงไม่กล้าไปหาจุจูงอีก

หากจะไปเล่นกับจุจูงก็ต้องเลือกเวลาที่ 'ผู้ปกครอง' ท่านนี้ไม่อยู่
นางคิดว่าศิษย์พี่รองกะเกณฑ์ควบคุมนางเกินพอดีมากแล้ว แต่พอได้เห็น

ภาพยามอื่นก็จางกับจู่จู่อยู่ด้วยกันก็อดลอบตีใจกับตัวเองไม่ได้ ที่แท้ศิษย์พี่รอนับว่าอ่อนโยนยิ่ง จูจูน่าสงสารโดยแท้ ศิษย์น้องสี่เป็นผู้คุมนักโทษควบตำแหน่งนายทาสชัดๆ บีบจูจูเสียนขวัญไปทางไหนก็ไม่ได้!

พวกผู้อาวุโสนั่งลงได้ไม่นาน เจ้าสำนักถั่งจั้ง เจ้าสำนักพั่วฉวน เจ้าสำนักซังซื่อรวมถึงบรรดาประมุขตระกูลผู้บำเพ็ญเขียนในแถบตะวันตกเฉียงใต้ก็พากันมาถึง

สำนักพั่วฉวนหามุมหนึ่งนั่งลง วางมาดท่าทางสูงส่งบริสุทธิ์ออกมา สำนักถั่งจั้งแค้นเสียนเอ็น ถลิ่งตาไปทางพวกเขาที่หนึ่งอย่างสุดกำลังก่อนหาจุดที่ไกลพวกเขาที่สุดไปนั่งลง สีนัยยามประเมินมองบรรดาคนจากสำนักเชิงจื่อก็ไม่ประสงคดียื่นกัน

เรื่องที่ไม่กี่วันก่อนคือไปถูกตีฉานซังทำร้ายบาดเจ็บสาหัสในโรงประลองยุทธ์ล้วนรู้กันทั่วทั้งสำนักถั่งจั้งแล้ว ถ้ามีโชติดที่ต้องไว้หน้าสำนักจินเป่า พวกเขาคงไม่มาอย่างเด็ดขาด

สำนักซังซื่อมีความสัมพันธ์กับสำนักเชิงจื่อไม่เลวมาแต่ไหนแต่ไร จงซื่อโหย่วผู้เป็นเจ้าสำนักเดินยืมแผลมาทักทายผู้อาวุโศ ทำที่ยิ่งสนิทสนมขึ้นกว่าก่อนหลายส่วน ชมเชยพวกตีฉานซังไม่ขาดปาก เป็นต้นว่าเป็นคนรุ่นหลังที่น่ายำเกรง อาจารย์ปราดเป่รื่องได้ลูกศิษย์เก่งกาจ

ที่ด้านข้างจงซื่อโหย่วมีสาวน้อยโฉมงามนางหนึ่งตามมาด้วย สดใสน่ารักปานประหนึ่งน้ำค้างไข่มุก ดึงดูดผู้ฝึกตนหนุ่มจำนวนไม่น้อยในโรงให้ชะเง้อแลมอง จงซื่อโหย่วตั้งใจแนะนำเป็นพิเศษ บอกว่านางเป็นศิษย์คนใหม่ของตน นามว่าเซียวไปฮอว มีพลังธาตุคู้่น้ำไม่ปีนึ่งจะเต็มยี่สิบก็มีตบะชั้นฝึกปราดระดับแปดแล้ว

"เทียบกับศิษย์หลานจีและศิษย์หลานอื่นแล้ว นางยอมจะเทียบชั้นไม่ติด ยังต้องให้ศิษย์หลานทั้งสองช่วยดูแลชี้แนะให้มาก" จงชื่อโหย่วกล่าวพร้อมหัวเราะชอบใจ มองจีโยวอยู่กับอื่นจื่อจางอย่างมีเลศนัย

เขี้ยวไปฮวยก้าวขึ้นหน้ามาคารวะจีโยวอยู่กับอื่นจื่อจางด้วยสีหน้าเอียงอาย เสียงเรียกขาน "ศิษย์พี่จี ศิษย์พี่อื่น" ไล่กังวานเสนาหูลงเสียงทอดยาว

ที่ฉานซังถล่มมองจีโยวอยู่กับอื่นจื่อจางอย่างทั้งอิจฉาทั้งริษยา คนโง่ก็ยิ่งรู้ว่าจงชื่อโหย่วตั้งใจพาสาวน้อยนางนี้มาเพื่ออะไร ชัดเจนว่าถูกใจในคนหนุ่มทั้งสองของสำนักเซ็งจี้เลยคิดจะเป็นพ่อสื่อ!

เจ้าสำนักจงท่านนี้จะสายตาแยเกินไปแล้ว ไม่เห็นหรือไรว่าชายโสดที่ยืนดีช่วยอุปการะจริงๆ ยืนหัวโตอยู่ตรงนี้

เจ้าสำนักและผู้อาวุโสของทั้งสองสำนักกำลังคุยกันอย่างออกรสก็พลันได้ยินเสียงร้องเรียกอย่างทั้งตกใจและดีใจ "น้องอึ้งลวี่!"

สื่ออึ้งลวี่เงยหน้าขึ้นมองก็เห็นชายหนุ่มที่แต่งตัวโอ้อวดยิ่งยวดผู้หนึ่งก้าวฉับๆ มาหานาง ที่ด้านข้างยังมีผู้ฝึกตนวัยกลางคนที่ดูอายุราวสี่สิบอีกผู้หนึ่ง หน้าตาของทั้งสองแค่เห็นก็รู้ว่าเป็นพ่อลูกกัน

"ท่านลุงเหมยสบายดีหรือเจ้าคะ" สื่ออึ้งลวี่จำผู้ฝึกตนวัยกลางคนได้จึงลุกขึ้นคารวะทักทาย

ผู้ฝึกตนวัยกลางคนมีนามว่าเหมยควงจู้ เป็นประมุขสกุลเหมย ซึ่งเป็นตระกูลผู้บำเพ็ญเขียนที่ใหญ่ที่สุดในแถบตะวันตกเฉียงใต้ ส่วนชายหนุ่มคือเหมยฉูซิบบุตรชายคนเล็กของเขา สกุลเหมยควบคุมดูแลเหมืองศิลาวิเศษที่ใหญ่ที่สุดในแถบนี้ มั่งคั่งร่ำรวยเป็นอันดับหนึ่ง ใน

วงศ์ตระกูลมีผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมถึงสามคน บวกกับเชิญผู้ฝึกตนฝีมือร้ายกาจไม่น้อยมาประจำอยู่ กำลังความสามารถจึงอยู่อันดับแรกในหมู่ตระกูลทั้งหมดในแถบนี้

สื่ออึ้งลวี่มาจากตระกูลผู้ฝึกตนชั้นกลาง สกุลสื่อกับสกุลเหมยมีความสัมพันธ์กันไม่เลวตลอดมา นางจึงได้รู้จักพ่อลูกสกุลเหมยตั้งแต่วัยเด็กเล็กมาก

เหมยควงจู่พุงนางลุกขึ้นด้วยสีหน้าอ่อนโยนเป็นมิตรก่อนกล่าวยิ้มๆ "อึ้งลวี่โตขนาดนี้แล้ว ทำตัวตามสบายเถอะ"

ตีฉานซึ่งปรายตามองเหมยฉูชีปราดหนึ่งก่อนแค้นเสียงพูดว่า "น้องอึ้งลวี่? ช่างเรียกได้สนิทสนมอบอุ่นนัก เจ้ารอง เจ้าระวางเถอะ สหายสมัยเด็กของน้องสามมาแล้ว"

จี้โยวก็ยิ้มบางๆ ไม่ได้มีท่าทีอะไร

ทางด้านเหมยฉูชีนั้นระงับอารมณ์ไม่ไหว เดินมาถึงข้างสื่ออึ้งลวี่แล้วก่อนว่า "น้องอึ้งลวี่ ไม่ได้พบกันหลายปี ข้าคิดถึงจะตายอยู่แล้ว"

ท่าที่ที่สื่ออึ้งลวี่มีต่อเขากลับเย็นชาอย่างมาก ถอยหลบไปสองก้าวก่อนว่า "พี่เหมยสบายดีหรือ"

เหมยฉูชีพูดด้วยสีหน้าน้อยอกน้อยใจ "น้องอึ้งลวี่ยังโทษที่ท่านแม่ข้าเจ้าก็เจ้าการถอนหมั้นอยู่หรือ ข้าเองก็คิดไม่ถึงเช่นกัน ตอนนั้นนางนึกเสียใจอย่างมากแล้ว ถ้าเจ้าไม่พอใจ จะด่าข้าตีข้าก็ได้ทั้งนั้น ต้องทำเช่นไรเจ้าถึงจะยอมยกโทษให้ข้า"

ถอนหมั้น!?

คราวนี้จี้โยวก็เย็นไม่ไหวแล้ว ก้าวมากุมมือของสื่ออึ้งลวี่ไว้โดย

ไม่รู้ตัว

ครั้นเหมยฉูซีเห็นอากัปกริยาใกล้ขีดสนิทสนมของคนทั้งสอง สีหน้าก็เปลี่ยนไป "น้องอิงลี่ ผู้นี้คือ?" จีโยวกู่บุคลิกโดดเด่นมีสง่าเหนือผู้คน เหมยฉูซีรู้สึกถูกคุกคามอย่างหนัก

"ผู้นี้คือจีโยวกู่ศิษย์พี่รองของข้า" สื่ออิงลี่คิดไม่ถึงว่าเหมยฉูซีจะพูดเรื่องเก่าขึ้นมาต่อหน้าผู้คน หากแต่พอคิดถึงว่ามีจีโยวกู่อยู่ข้างกายก็สงบใจลงได้ทันที

"ที่แท้เป็นศิษย์พี่นี่เอง น้องอิงลี่ได้ทำงานคอยดูแลมาตลอดหลายปี ที่อยู่ในสำนักเชิงจื่อ ต้องขอบคุณอย่างมากจริงๆ ผู้นี้ยอเป็นคู่หมั้นของน้องอิงลี่..." เหมยฉูซีคารวะอย่างเสแสร้ง

สื่ออิงลี่ตัดบทขึ้นอย่างสุดท้น "พี่เหมยไปรตระวังวาจาด้วยการหมั้นหมายล้มเลิกไปตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว"

เหมยฉูซีพูดอย่างรักใคร่ลึกซึ้ง "ในใจข้าเจ้าคือภรรยาของข้าตลอดไป ท่านแม่ข้าคิดตกแล้ว จะไม่ขัดขวางเรื่องการแต่งงานของพวกเราอีกแน่นอน เจ้าอย่าโกรธข้าอีกเลยได้หรือไม่"

สื่ออิงลี่ถูกการพูดเองเออเองของเขาทำเอาโมโหจนไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไรดี จึงไปครุ่นใหญ่ถึงค่อยว่า "ข้าคิดตกนานมากแล้วว่าข้าไม่เคยมีความคิดจะแต่งกับท่านเลย"

หลายปีก่อนสื่ออิงลี่กับเหมยฉูซีเคยหมั้นหมายกันจริงๆ ด้วยการจัดการของปู่ของพวกเขา ปู่ของสื่ออิงลี่ได้บังเอิญช่วยปู่ของเหมยฉูซีเอาไว้ ทั้งสองจึงกลายเป็นสหายสนิทกัน เวลานั้นเหมยฉูซีเกิดมาพอดี มารดาของสื่ออิงลี่เองก็ตั้งครรภ์แล้ว สกุลเหมยจึงขอหมั้นหมายกับทาง

สกุลสื่อตั้งแต่สื่ออั้งลวี่ยังอยู่ในห้อง

ต่อมาหมยควงจู้อาศัยความสามารถที่โดดเด่นจนได้กลายเป็น
ประมุขสกุลหมย อำนาจบารมีของสกุลหมยกล้าแข็งขึ้นทุกวัน ในขณะที่
ที่บิดามารดาของสื่ออั้งลวี่เป็นเพียงสายรองที่ไร้ความสำคัญของสกุลสื่อ
แม้ตัวหมยควงจู้เองยังตั้งใจจะทำตามการหมั้นหมาย แต่หมยฮูหยิน
กลับไม่ยินดี จึงแอบจัดแจงเชิญคนไปขอลงหมั้นถึงสกุลสื่อ

ถึงบิดามารดาของสื่ออั้งลวี่จะไม่ได้มีความสามารถเก่งกาจอะไร
แต่ก็หยิ่งในศักดิ์ศรีอย่างยิ่ง ไม่ยินดีจะให้อนาคตบุตรสาวแต่งงานไปแล้ว
ถูกคนดูถูก จึงตอบตกลงหมั้น ทั้งยังคืนของหมั้นกลับไปหมดสิ้นทุกชิ้น
ด้วย

หลังหมยควงจู้รู้เรื่องนี้ แม้จะไม่พอใจในการกระทำของฮูหยิน ทว่า
ท้ายที่สุดก็ยังคงรักบุตรชายของตนสุดหัวใจ ในเมื่อเรื่องราวไม่อาจสู้คืน
ได้แล้ว หากในอนาคตบุตรชายตนสามารถแต่งบุตรสาวของตระกูลที่
ดีกว่านี้ได้ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสกุลหมย และยังสามรถเป็น
แรงหนุนให้ตัวเขาเองได้อีกเช่นกัน

คิดไม่ถึงว่าหลังพวกเขาถอนหมั้นได้ไม่นานสื่ออั้งลวี่ก็ถูกสกุลสื่อ
ส่งตัวไปสำนักเชิงจื่อ ต่อมาก็มีข่าวออกมาว่านางถูกปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่
รับเป็นศิษย์เอก

คนสกุลหมยนี้ก็เสียใจไม่หยุด สาเหตุที่พวกเขาดูแคลนสื่ออั้งลวี่ก็
เพราะเห็นว่าคุณสมบัติสามพลังธาตุของนางธรรมดาเกินไป กลับไม่รู้เลยว่า
สามพลังธาตุนี้ที่แท้ก็มีทั้งดีและเลว

คุณภาพพลังธาตุทั้งสามของสื่ออั้งลวี่นั้นดีจนน่าอัศจรรย์ ทั้งยังมี

เพียงสามไม่มากไม่น้อยกว่านั้นอย่างหาได้ยาก ไม่ว่าจะระดับหรือคุณภาพ ก็สมดุลงันทุกประการ ตัวนางมีความคิดจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ ผึกเคล็ดวิชา พิเศษที่เหียวเซียนเร็นบังเอิญได้มาเมื่อหลายปีก่อนยิ่งช่วยเสริมความสามารถ พลัดธาดูทั้งสามให้สอดประสานกันและกันได้เด่นชัดขึ้น

สกุลเหมยเสียใจก็สายไปแล้ว โดยเฉพาะเหมยฉูซีที่หนหนึ่งขณะอยู่ สกุลสี่อได้บังเอิญเห็นสื่ออึ้งลวี่ที่กลับมาเยี่ยมบ้านมีรูปโฉมงดงามขึ้นจน รวากับเป็นนางฟ้านางสวรรค์ เขาก็ยิ่งตืออกซกหัว กลับบ้านไปต่อว่ามารดา เสียยกใหญ่

เหมยควงจู้รู้ตัวดีว่าเรื่องถอนหมั้นฝั่งตนเองทำได้น่าอดสู ดังนั้น หลายปีมานี้จึงพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์ของสองตระกูลมาตลอด ทั้งยังให้การดูแลช่วยเหลือบิดามารดาของสื่ออึ้งลวี่อย่างมาก ไม่หวังจะ สามารถเอ่ยเรื่องการแต่งงานอีกครั้ง ขอแค่ไม่กลายเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน ก็พอ

เพราะอย่างนั้นสื่ออึ้งลวี่จึงให้ความเคารพต่อเหมยควงจู้ อยู่ หลายส่วน แต่ที่นางเบื่อหน่ายที่สุดคือการเกะติดกวนใจเหมือนเป็นดั่งเม ของเหมยฉูซี อีกทั้งเขายังเอาแต่พูดเรื่องการหมั้นหมายที่จบไปแล้วนั้น อยู่ตลอด เหมือนอยากจะทำวาระประกาศให้คนทั้งโลกรู้ใจจะขาด

ทุกครั้งที่เห็นนางเป็นต้องทำท่าทางลุ่มหลงยากลี้มรักเก่า ประหนึ่ง ว่าทั้งสองเคยมีใจให้กันจริงๆ ทำเอานางรำคาญจนอยากจะเตะเขาให้ปลิว เสียให้รู้แล้วรู้รอด

ก็เหมือนกับตอนที่ ดูใบหน้าน่าขงของเขา ฟังถ้อยคำพรรณนาอย่าง โศกเศร้ารำราวนของเขานั้นลิ ขาดก็แค่ไม่ได้ใส่ร้ายว่านางนอกใจต่อหน้า

ผู้คนที่นั่น สื่ออั้งลิวี่รู้สึกว่ามีอคติบางอย่าง อาจจะลงไม้ลงมือเสียยิ่งนัก!

ขณะนางกำลังจะหมดความอดทนนั่นเอง เขียวสาเกก็ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตูโถงรับแขก เชิญให้แขกผู้มีเกียรติทุกท่านไปชมพิธีเปิดเหมยฉูซีซึ่งถูกบิดาพาออกไปอย่างไม่เต็มใจในที่สุด ในใจยังต่อว่าเขียวสาเกที่ปรากฏตัวไม่ถูกเวลาที่สมควร การบอกความในใจต่อเทพธิดาของตนแต่กลับไม่รู้เลยว่าผู้อื่นบังเอิญช่วยชีวิตเขาไว้ได้พอดีพอดี

จियोวกูไม่ได้พูดอะไร จมูกสื่ออั้งลิวี่เดินไปช้าๆ จงใจรั้งท้ายขบวนก่อนทำเป็นถามขึ้นอย่างไม่ใส่ใจ "เจ้าลืมบอกเรื่องอะไรกับข้าไปหรือไม่"

สื่ออั้งลิวี่หน้าม่อยคอตก "ข้าไม่รู้ว่าเขาก็มาด้วย..."

"ถ้ารู้แล้ว" จियोวกูยิ้มได้อ่อนโยนยิ่ง

เขามีน้ำเสียงเช่นนี้ชัดเจนว่าโกรธแล้ว สื่ออั้งลิวี่หัดคอ บอกอ้ออั้ง "ข้ากับเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรกันสักนิด!"

อันที่จริงต่อให้มันก็ไม่เกี่ยวกับจियोวกู เขาเป็นแค่ศิษย์พี่ของนาง มีสิทธิ์อะไรมายุ่งเรื่องนางขนาดนี้

ทว่าความคิดพยศเช่นนี้เพียงได้แต่คิดอยู่ในใจ นางไม่มีความกล้าจะพูดออกมา ศิษย์พี่รองร้ายกาจเกินไป เป็นผู้ที่นางไม่อาจผิดใจได้เด็ดขาด เป็นพวกหน้าเนื่อใจเสียที่ตรงตามตำราอย่างแท้จริง

สื่ออั้งลิวี่ชี้แจงเรื่องเมื่อนานนมระหว่างสกุลเหมยกับสกุลสื่อออกมา รอบหนึ่งอย่างไม่สนศักดิ์ศรี จะขาดก็แค่นี้ไม่ได้ประกาศท้องต่อฟ้าว่าตนเองกับเหมยฉูซีไม่ได้มีความสัมพันธ์หรือความรู้สึกใดๆ ต่อกัน เมื่อก่อนไม่มี หลังจากนั้นก็จะไม่มีวันมี

จियोวกูฟังจบก็ยิ้มพลางคลึงมือนาง "ข้าก็คิดว่าระหว่างพวกเจ้าไม่มี

อะไรต่อกัน ให้เจ้าสายตาแย่งเพียงไรก็คงไม่ถึงขั้นทิ้งเข้าไปหาเขาได้หรอก"
 สื่ออึ้งลี้หมัดคำพูดแล้ว ไฉนนางถึงเจอพวกพูดเองเออเองพรรณนี้
 อยู่ตลอด!

ทว่า...กับเหมยฉูซึนางยังคิดอยากเตะให้ปลิวตีให้จม แต่กับจีโยวกุ
 นางกลับไม่กล้าแม้แต่จะแสดงความคิดต่อต้านออกมา ทำได้เพียงก้มหน้า
 ไม่พูดไม่จา

ระหว่างที่ทั้งสองพูดคุยกัน พิธีเปิดหอรวมทรัพย์ก็เสร็จสิ้นลงในเวลา
 เพียงไม่นาน สำนักจิ้นเปาส่งปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ท่านหนึ่งมาเป็น
 เจ้าภาพงาน หลังพิธีสั้นๆ แต่ไม่เสียความยิ่งใหญ่อลังการผ่านไป พวกผู้
 ก็ถูกเชื้อเชิญไปสนทนากันที่ด้านหลัง ส่วนคนอื่นก็เข้าลานประชุมไปร่วมงาน
 ประมุขรอบแรกที่จัดขึ้นในหอรวมทรัพย์แห่งนี้

23

เพื่องานประมุขรอบนี้ หอรวมทรัพย์ได้ชวนเอาเคล็ดวิชาหายาก จำนวนไม่น้อยจากทั่วทุกสาขา รวมถึงวัดฤทธิสำหรับหลอมของวิเศษและ ยาลูกกลอน อีกทั้งของวิเศษและของแปลกของล้ำค่านานาชนิดมาไว้ ทำให้แขกผู้มีเกียรติในงานได้เปิดโลกทัศน์อย่างแท้จริง

เนื่องจากเป็นงานประมุขรอบแรก จิวเป่าหยางจึงขึ้นไปแนะนำ ลานประมุขและกฎระเบียบในการประมุขก่อน

ลานประมุขทุกสาขาของหอรวมทรัพย์ล้วนออกแบบไม่ต่างกันนัก จะต่างก็เพียงขนาดเล็กใหญ่ สาขาที่เมืองเฟินแห่งนี้นับว่ามีขนาดกลาง ค่อนไปทางเล็ก ลานประมุขมีที่นั่งธรรมดาหลายร้อยที่รวมถึงห้องสำหรับ แขกคนสำคัญอีกสิบห้อง

เวทีประมุขทางด้านหน้าติดตั้งข่ายอาคมป้องกันไว้ถึงเก้าชั้น ทั้งหอ รวมทรัพย์เองก็มีข่ายอาคมหลายชั้นป้องกันอยู่เช่นกัน สำนักจิ้นเป่าลงทุน

ลงแรงกับเรื่องนี้ไปมาก ประกาศก้องว่าต่อไปเป็นปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ มาโจมตีก็ยากจะสำเร็จได้ง่ายๆ อีกทั้งภายในห้องยังมีคนองวารีที่สามารถบันทึกภาพได้อยู่มากมาย หากทำอะไรไม่ดีกับหอรวมทรัพย์ เช่นนั้นก็รอเผชิญหน้ากับการตามล่าของสำนักจิ้นเปาได้เลย

หอรวมทรัพย์ยังมีที่สำหรับประเมินราคาสินค้าโดยเฉพาะอีกแห่ง แยกที่มาจากของล้ำค่าให้หอรวมทรัพย์ประมูลขายให้ทั้งหมดจึงไม่ต้องห่วงเลยว่าฐานะจะถูกเปิดเผย

ฉิวเปาหยางกล่าวด้วยคำที่แฝงแววมยุตักเตือนออกไปอย่างมีอารมณ์ขันพอเหมาะพอควรรอบหนึ่ง แม้บรรดาแขกด้านล้างเวทีจะรู้ดีถึงความคิดของเขา แต่ก็ไม่อาจมีโทษได้

กล่าวก็คือผู้พูดเหยียบย่ำโอกาสนี้สร้างบารมี เพื่อไม่ให้วันหน้ามีโจรขโมยมาข่มขู่ถึงถิ่น ขณะเดียวกันก็เป็นการทำให้ผู้ที่นำสิ่งของมาให้พวกเขาประมูลขายวางใจ

หลังแนะนำเรื่องเหล่านี้เสร็จฉิวเปาหยางก็โบกมือ พลันมีวณกระดาษนาตามหิมาม้วนหนึ่งก็กางออกหน้าเวที ด้านบนเขียนรายการของล้ำค่า รวมถึงราคาเริ่มต้นของพวกมันไว้ทั้งหมดสิบชิ้น นี่ก็คือของที่ประมูลขายในรอบปฐมฤกษ์วันนี้ ราคาของแต่ละชิ้นเริ่มต้นที่ห้าหมื่นก้อนซิลาวีเศษขึ้นไปทั้งสิ้น

ลูกกลอนชะลอวัยที่จู่หลอมอยู่ในลำดับที่หก ราคาเริ่มต้นคือแปดหมื่นก้อนซิลาวีเศษ อีกสักพักจะถูกนำออกมาในช่วงกลางของงานประมูล

พวกเขาสังเกตเห็นว่าเหล่าผู้ฝึกตนหญิงจำนวนไม่มากที่อยู่ในงาน

พอเห็นคำว่า 'ลูกกลอนชะลอวัย' ดวงตาก็พร้อมใจกันสาดรัศมีร้อนแรงออกมาโดยมิได้นัดหมาย ยาลูกกลอนชนิดนี้แม้จะไม่ได้มีประโยชน์กับการบำเพ็ญตน แต่กลับเป็นของหายากซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างมากดังที่คิดไว้

พวกจู่โจมไม่พบของที่อยากได้เป็นพิเศษในการประมุขคราวนี้มีเพียงตีฉานซึ่งที่ต้องตาในยันต์แผ่นหนึ่งที่ผนึกวิญญูณสัตว์ปีศาจชั้นหกไว้

อยากซื้อกลับไปศึกษาค้นคว้า สุดท้ายก็ได้มาในราคาแปดหมื่นก้อนศิลาพิเศษ

แขกผู้มีเกียรติจำนวนไม่น้อยเห็นเขาทุ้มศิลาพิเศษแปดหมื่นก้อนซื้อยันต์ที่เข้าข่ายทุ้มเพื่อยลสิ่งแปลกมาหนึ่งแผ่นก็ต่างอ้าปากค้างอย่างเงิบๆ สำนึกเชิงจื้อร่ำรวยขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน แต่ศิษย์ชั้นสร้างฐานคนหนึ่งยังมือเดิบได้ขนาดนี้!

คนจำนวนมากต่างคาดเดาไปว่าถ้ามิใช่ตีฉานซึ่งเกิดในตระกูลใหญ่โตก็ต้องเป็นอาจารย์ของเขาโปรดปรานเขาอย่างที่สุดแน่นอน หรือไม่เขาก็ต้องมีโชคหล่นทับได้ลาภลอยมา

ตีฉานซึ่งเพลิดเพลินกับความรู้สึกเหมือนเป็นเศรษฐีผู้คนอิจฉาอย่างยิ่ง ไม่มีใครคิดไปถึงหรอกว่าที่มาของเงินที่เขาเอามาผลาญเล่นได้ อย่างหนาใจนั้นมาจากการ 'ขายเลือด' สำหรับเขาแล้วเป็นเรื่องที่ง่ายดายเหลือเกินจริงๆ

เพียงไม่นานก็ถึงตาลูกกลอนชะลอวัยของพวกจู่โจมขึ้นเฉยโฉมบนเวที ฉิวเป่าหยางที่บนเวทีเพิ่งจะพูดคำว่า 'ลูกกลอนชะลอวัย' ออกมาที่ล่างเวทีก็มีคนไม่น้อยแย่งชิงกันยกมือเสนอราคาแล้ว ส่วนใหญ่ล้วนเป็นผู้ที่พาผู้ฝึกตนหญิงมาด้วย และก็มีผู้ฝึกตนหญิงส่วนน้อยที่ยกมือเอง

เช่นกัน พริบตาเดียวราคาก็พุ่งไปถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นก่อนศิวาพิเศษ

ฉิวเป่าหยางหัวเราะชอบใจพลางช่วยเร่งไฟขึ้นอีกว่า "ทุกท่านในที่นี้น่าจะทราบดีกว่าผู้น้อยถึงสรรพคุณของลูกกลอนชะลอวัยปกติทั่วไปหนึ่งเม็ดคงไปไหนางดงามไปได้เป็นร้อยปี! ทว่าลูกกลอนชะลอวัยเม็ดนี้มีคุณภาพถึงขั้นกลาง! สรรพคุณจึงย่อมมิใช่ที่ลูกกลอนชะลอวัยธรรมดาจะเทียบได้เด็ดขาด เม็ดเดียวให้ผลลัพธ์นานอย่างน้อยสองร้อยปี เทียบเท่ากับลูกกลอนชะลอวัยธรรมดาถึงสองเม็ด นอกจากนั้นยังบำรุงผิวพรรณให้เนียนละเอียดเกลี้ยงเกลา เปล่งปลั่งมีราศียิ่งกว่าเดิม ลูกกลอนชะลอวัยธรรมดาว่ายากจะพบเห็นแล้ว นับประสาอะไรกับลูกกลอนชะลอวัยที่มีคุณภาพขั้นกลาง หากพลาดเม็ดนี้ไป คิดอยากจะได้อีกเม็ดอย่างน้อยต้องรออีกสิบปีร้อยปี ทุกท่านรอไหวหรือขอรับ!"

เขาพูดถึงขนาดนี้ คนที่เดิมที่ยังลังเลก็ต่างทนไม่ไหวต้องยกมือเสนอราคา จนราคาพุ่งเลยสองแสนก่อนศิวาพิเศษไปอย่างสบายๆ

จู่เห็นแล้วให้จิตใจเบิกบาน ฉับพลันนั้นก็ได้ยินคนขานขึ้นเสียงดัง "สามแสนก่อนศิวาพิเศษ!"

ราคานี้สูงกว่าคนก่อนหน้าถึงหลายหมื่น ทั้งลานประมูลเต็มไปด้วยเสียงเซ็งแซ่ คนทั้งหลายพากันหันหน้าไปมองว่าใครกันที่ใจป้าปานนี้

เหมยฉูซียืนอยู่บนที่นั่งผู้ชม กำลังกุมมือกุมใจในการกระทำอันห้าวหาญของตนเอง เชิดหน้าชูคอราวกับเป็นนกยูง เมื่อพบว่าสื่ออิงลิ้มมองมาก็ยิ่งทึ่ง 'สายตาวานเี่ยม' ไปให้อย่างกำรัมกำรัมแพรวพราวไรเดเทียม

ฉิวยกুমองตอบไปอย่างเย็นเยียบก่อนยกมือขึ้นพูดว่า "สามแสนหนึ่งหมื่น"

เหมยฉูซี้คิดไม่ถึงว่าราคาสูงขนาดนี้ยังจะมีคนออกมาแข่งกับเขานึก
มีหน้าซำยังเป็นคนที่เขาถือสาที่สุดด้วย! ครั้นนึกถึงภาพสนิทสนมอบอุ้น
ระหว่าง 'ศิษย์พี่จี' กับ 'น้องอึ้งลี่' ของเขา' เมื่อครูนี้อันแล้วก็เดือดขึ้นมาทันที
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันตะโกนลั่นว่า "สามแสนห้าหมื่น!"

จีโยวกู้จิงใจแสดงสีหน้าหยิ่งโสไม่คิดจะเหลือบแลออกมาเล็กน้อย
มองสื่ออึ้งลี่อย่างรักใคร่อาลัยสุดซึ่งแวบหนึ่ง ก่อนพุดอย่างไม่สนใจ
"สามแสนหกหมื่น!"

การทำทายเป็นเปิดเผยไม่ปิดบังเช่นนี้ยั่วเหมยฉูซี้จนอารมณ์
ระเบิด เขาเหมือนกลายเป็นไก่ชนที่เลือดเข้าตาตัวหนึ่ง อ้าปากคิดจะเสนอ
ราคาต่อ แต่ผู้เป็นพ่อใช้มือหนึ่งกระซอกเขากลับมา ตวาดใส่เสียงค่อยว่า
"เจ้าบ้าไปแล้วหรือ!"

จริงอยู่ว่าลูกกลอนชะลอวัยชั้นกลางพบเจอได้น้อยยิ่ง แต่ก็ไม่คุ้มที่
จะทุ่มซื้อด้วยศิวาพิเศษมากมายเพียงนี้ แม้สกุลเหมยของพวกเขาก็มี
กิจการเหมืองศิวาพิเศษ แต่ก็ไม่อาจให้เอามาล้างผลาญเล่นเช่นนี้ได้

เหมยฉูซี้ยังคงไม่ยอมแพ้ ช้อนตาขึ้นมาก็เห็นจีโยวกู้ยืมน้อยๆ
มองมายังเขาพอดี แววยาะเย้ยในดวงตาฉายชัดยิ่ง ชวนโมโหอย่างที่สุด!

เหมยฉูซี้ได้รับการโปรดปรานตามใจมาตั้งแต่เล็กจนโต อยากได้
อะไรก็ได้ เรื่องเดียวที่พลาดไปคือสื่ออึ้งลี่ เขาต้องการลูกกลอนชะลอวัย
นี้มาเอาใจคนงาม อวดกำลังทรัพย์อันมากมายมหาศาลของตน ไหนเลย
จะยอมให้ผู้อื่นมาทำเสียเรื่อง

ใครหน้าไหนก็ห้ามเขาไม่ได้แล้ว! เขาสลัดมือของเหมยคงจู้ ออก
อย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ก่อนแต่งตัวขึ้นมาตะโกนก้องราวกับติดลวดขด

"ห้าแสนก่อนศิวาพิเศษ!"

ทั้งลานเจียบกริบ ทุกคนล้วนใช้สายตาเหมือนมองคนบ้าของเขา...
ช่างเป็นลูกล้างลูกผลาญจริงๆ!

จิโยวุกูโคลงศิระด้วยสีหน้าเศร้าเสียดาย หันหน้ากลับไปพูดกับ
จูลูยืมๆ "ยินดีกับศิษย์น้องเล็กด้วยที่ได้กำไรอย่างงดงามตั้งแต่เริ่มต้น!"

จูลูถูกเงินจำนวนมหาศาลที่หล่นลงมาจากฟ้าอย่างเหนือจินตนาการ
ก่อนหน้านี้กระแทกใส่จนมึนงง หัวเราะเจื่อนพลางว่า "ขอบคุณๆ!"

"เสียดายที่ผู้อาวุโสหมดยุ่ด้วย มิเช่นนั้นหนึ่งล้านก็ไม่มีปัญหา"
จิโยวุกูพูดอย่างยังสนุกไม่หาย ที่เขาไม่ได้แก๊งสู้ราคาต่อกีเพราะเห็นว่า
เหมยควงจูลูอยู่ข้างๆ เหมยจูลูไม่มีทางมีโอกาสได้ बात่ออีกแน่นอน

ตีฉานซึ่งตบเข้าขาด "ถ้าน้องสามมีคู่หมั้นเช่นนี้อีกสักสองสามคน
เห็นที่พวกเราไม่อยากจะกรวยก็คงเป็นไปได้ยากแล้ว!"

จูลูคล้อยตาม "นั่นสิ!"

สี่อั้งลิวี่ครุ่นคิดอย่างหนักอยู่ครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจด้วยความ
เสียดายเหลือจะกล่าว "เห็นจะมีแค่คนเดียวนี้แล้ว ข้าถอนหมั้นกับเขาได้
ไม่นานก็เข้าสำนักเชิงจื่อ ท่านพ่อท่านแม่ล้วนไม่ทันได้หมั้นหมายให้ซ้ำใหม่"
นางกราบเข้าเป็นศิษย์ของปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ของสำนักเชิงจื่อ
การแต่งงานจึงไม่ใช่เรื่องที่บิดามารดาของนางจะตัดสินใจได้ง่ายๆ แล้ว

จิโยวุกูยิ้มอย่างจริงจังอีกทั้งสงสัยใคร่รู้ "เจ้ายังคิดจะมีอีกหลายคน?"

"เอ่อ...ไม่ไม่เอาแล้ว..." สี่อั้งลิวี่ปิดปากเจียบทันทีด้วยความตกใจ
รอยยิ้มนี้ของศิษย์พี่รองชวนให้นางเย็นวาบไปทั้งตัว

ทางด้านเหมยจูลู 'ได้รับชัยชนะครั้งใหญ่' แม้จะถูกผู้เป็นพ่อถล่มมอง

ด้วยความโกรธก็ยังห้ามความปลาบปล้ำล้าพองในใจไว้ไม่อยู่ เสียอยู่
อย่างเดียวคือสื่ออึ้งลัวกับจีโยวกุ้มไม่มองเขาอีกเลยแม้แต่แวบเดียว

เฮอะ! เป็นศิษย์เอกของปรมาจารย์ขึ้นกำเนิดใหม่ของสำนักเซ็งจื่อ
แล้วอย่างไร หากพูดถึงเรื่องกำลังทรัพย์ มีหรือจะเทียบนายน้อยของแท้
แห่งตระกูลเหมยอย่างข้าติด! เจ้าจีโยวกุ้มนั้นต้องยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง
แน่นอน มิหนำซ้ำยังเสียหน้าต่อหน้าคนงาม จังรู้สิกว่าไม่มีหน้าจะเผชิญหน้า
ข้ากระมัง!

เหมยฉูซี้ยังคิดยิ่งได้ใจ โดยเฉพาะเมื่อคิดถึงว่าอีกประเดี๋ยวตนเอง
จะได้รับความชื่นชมจากยอดคนงามต่อหน้าคนจำนวนมากด้วยลูกกลอน
ชะลวยราคาแพงหูฉี่ ก็ยิ่งยากจะระงับความตื่นเต้นไว้ได้ เทียบกันแล้ว
โทษะของผู้เป็นพ่อไม่นับเป็นอะไรเลย

ฉิวเป่าหยางที่บนเวทีเห็นฉากนี้ก็แอบขำเสียบๆ ในเมื่อสองฝ่ายได้
ประโยชน์เช่นนี้เขาไม่มีทางเปิดโปงความจริงให้เสียเรื่องแน่นอน

เกิดเรื่องเร้าใจเล็กๆ นี่ขึ้นระหว่างงานประมูลรอบแรก อารมณ์
สนุกสนานของบรรดาแขกจึงถูกดึงขึ้นมาแล้ว เพียงไม่นานของประมูลทั้ง
สิบขึ้นก็ล้วนขายออกอย่างต่อเนื่องในราคาที่ไม่เลว

บรรดาผู้ซื้อต่างมารับสินค้าที่ห้องซึ่งแยกออกมาด้านหลังเวที
เหมยควงจู้พ่อลูกเพิ่งจะเข้าประตูมาก็เห็นฉิวเป่าหยางเดินยิ้มมาต้อนรับ
ทั้งสองปราศรัยทักทายกันเสร็จ สุดท้ายฉิวเป่าหยางก็รับศิลาวิเศษไว้เพียง
สามแสนก้อนแล้วมอบลูกกลอนชะลวยให้ไป ลูกกลอนชะลวยคุณภาพ
ชั้นกลางราคาเท่านี้พอจะฝันนับว่าสมน้ำสมเนื้อ เหมยควงจู้รับน้ำใจนี้ไว้
เพลิงโทสะในใจลดกำลังลง แต่ยังคงไม่มีสีหน้าที่ดีให้กับเหมยฉูซี้

ฉิวเป่าหยางให้หอรวมทรัพย์ควักเนื้อสองแสนก้อนศิลาวิเศษเอาใจ ทั้งสองฝ่าย ผลลัพธ์เช่นนี้นับว่าล้นยินดีกันถ้วนหน้า สกุลเหมยเป็น ตระกูลใหญ่ในแถบตะวันตกเฉียงใต้ แม้จะเทียบสำนักจิ้นเป่าไม่ได้แม้แต่ ปลายเล็บ แต่ทำการค้าต้องเน้นอรรถยาศัยไม่ตรีจิตเป็นสำคัญ ยิ่งพวกเขา เพิ่งมาถึงแถบนี้ด้วยแล้ว ยิ่งไม่ควรผูกแค้นกับสกุลเหมยด้วยศิลาวิเศษ จำนวนเท่าซี้ผง

เหมยฉูซี้ได้ลูกกลอนชะลวยมากก็ไปหาซื้ออั้งลวี่ทันทีอย่างอดใจ รอไม่ไหว เหมยคงงู้คิดว่าเงินก็เสียไปแล้ว ถ้าทำให้ซื้ออั้งลวี่กลับมาได้จริง ก็นับว่าคุ้ม เสียตายที่ตัวเขาเองรู้สึกรู้ว่าความหวังช่างเลือนราง จีโยกู่กับ ซื้ออั้งลวี่มีท่าทางสนิทสนมกันมาก ต่อไ้ยังไม่ถึงขั้นต่างมีใจให้กัน แต่มี ศิษย์ร่วมสำนักที่ล้ำเลิศเช่นนี้มีหรือจะมากถูกตาต้องใจลูกผู้ดีมีเงินที่ไม่เป็น ไล่เป็นพายคนนี่ของตน

พวกของซื้ออั้งลวี่เองก็มารับยันตวิญญูณสัตว์เป็นเพื่อนตีฉานซั้ง พอดี สองฝ่ายจึงพบกันบนระเบียบยาวนอกห้อง

เหมยฉูซี้พุ่งปราดมาหา ประคองกล่องหยกใส่ลูกกลอนชะลวย ยื่นมาตรงหน้าซื้ออั้งลวี่ด้วยท่วงท่าสง่าผ่าเผย เอ่ยเสียงนุ่มนวลว่า "ยา ลูกกลอน ให้หามาได้ยากเพียงไรก็เทียบไม่ได้กับความล้ำค่าของดวงหน้างามของน้อง อั้งลวี่ ลูกกลอนชะลวยนี้ข้าประมุขมาให้น้องอั้งลวี่โดยเฉพาะ"

ซื้ออั้งลวี่ส่ายหน้าอย่างไม่ลังเล "นี่เป็นของที่ท่านลุงเหมยประมุข มาให้ท่านป้าเหมย พี่เหมยนำมาลื้อผู้น้องเล่นได้อย่างไรกัน อีกอย่าง ครอบครวัพวกเราเพียงแต่มีมิตรภาพกันธรรมดา ข้าไม่มีเหตุผลต้อง รับของขวัญราคาแพงลิวของท่าน"

ถ้อยคำอ้อมค้อมเหมาะสมจะเช่นนี้สื่อถึงลึกลับไม่ได้อย่างแน่นอน
เป็นจีโยวกูสอนนางมาล่วงหน้า

พวกเขาหลอกเอาเงินหมยฉูซีมาแล้ว นี่นับเป็นการไว้หน้าสกุลหมย
เพราะจะอย่างไรหมยควงจู้ก็ปฏิบัติต่อครอบครัวสื่อถึงลึไม่แล้ว

หมยควงจู้ที่ด้านข้างได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าบุตรชายหมดหวังทุกทางแล้ว
จึงรีบดึงหมยฉูซีคิดจะจากไป

หมยฉูซีไม่เข้าใจความหวังดีของผู้อื่นโดยสิ้นเชิง เขารู้เพียงว่า
สื่อถึงลึปฏิเสธเขาต่อหน้าธารกำนัล เขาโตจนปานนี้ไม่เคยขายหน้า
เช่นนี้มาก่อน มาดท่าทางอะไรล้วนถูกโยนทิ้งไปด้านข้าง มือหนึ่งชี้จีโยวกู
พลางพูดด้วยโทสะ "เป็นเพราะเขาใช่หรือไม่! เขามีตรงไหนดีกว่าข้า
ลูกกลอนชะลอวัยแค่เม็ดเดียวยังซื้อให้เจ้าไม่ไหว! เป็นศิษย์เอกของ
ปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่มีอะไรวิเศษวิโส สกุลหมยของข้ามีศิลาวิเศษ
เต็มบ้าน ข้าเองก็กราบเป็นศิษย์ปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ได้เหมือนกัน!"

พูดกับคนแบบนี้ไปมีแต่จะเสีย สื่อถึงลึมองเขาวาดลัลาอย่าง
ตะลึงพรึงเพริด ในใจนึกซาบซึ้งต่อมารดาของเขายิ่งนัก เคราะห์ดีที่มีสตรี
ผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้นอยู่ มิเช่นนั้นเกิดนางแต่งงานกับเจ้าปัญญาอ่อนนี่ไป
นางจะผ่านวันเวลาต่อแต่นั้นไปอย่างไร!

จีโยวกูรอดเคราะห์ตกมาได้องค์หนึ่ง ด้วยเห็นแก่หน้าของหมยควงจู้
จึงพยายามทำเป็นไม่ได้ยินอะไรก่อนหมุนตัวเดินจากไป

หมยฉูซีตื่นชัดขึ้นหลายทียังคงไม่หลุดจากฝ่ามือของหมยควงจู้ก็
ค่อยๆ สงบลง

หมยควงจู้ค่อยโล่งใจ ปล่อยเขาก่อนว่า "แผ่นดินไม่รู้ทำไปพุทรา

ในเมื่อเจ้ากับนางไม่มีวาสนาต่อกันก็ทำตัวให้สมชายหน่อยเถอะ คอยตามตื้อตามราวได้อยู่ได้ ขายหน้าสกุลเหมยของข้าหมดสิ้นแล้ว ข้าว่าเสียวไปฮวาศิษย์ของเจ้าสำนักซึ่งชื่อก็ไม่เลว..."

คุณค่าในสายตาของเหมยฉูชีต่างกับผู้เป็นพ่อ เขารู้สึกว่าการถูกสตรีปฏิเสศต่อหน้าธารกำนัลถึงจะนับว่าขายหน้าสกุลเหมย เสียวไปฮวาย่อมจะไม่เลว เพียงแต่ตบะ สำนัก รูปโฉม บุคลิกท่าทางล้วนแต่ด้อยกว่าสี่อั้งลี่ เขาไม่เอาของคุณภาพรองนั้นหรอก!

เหมยฉูชีจับจดมาแต่ไหนแต่ไร เหมยคงจะคิดว่าเขาจะยอมเลิกไปแล้วจึงให้ผู้ติดตามสองคนดูเขาไว้ ส่วนตนเองก็ไปคุยกับบรรดาเจ้าสำนักและประมุขแต่ละตระกูล

เหมยฉูชียังคิดยังไม่พอใจ ยิ่งรู้สึกว่าคุณคนรอบข้างล้วนกำลังเห็นเขาเป็นตัวตลกก็อารมณ์ปั่นป่วน สะบัดหน้าสาวเท้ายาวเดินออกจากหอรวมทรัพย์

พวกของตีฉานซึ่งเดินเล่นในหอรอบหนึ่ง เห็นว่าเวลาผ่านมาพอสมควรแล้วจึงคิดจะไปรบกวนผู้อาวุโสที่แถวประตูใหญ่เพื่อกลับโรงเตี๊ยมด้วยกัน

อริสองฝ่ายพบกันอีกครั้ง ครั้นเหมยฉูชีเห็นพวกเขา เพลิงโทสะก็ไหมปะทุขึ้นมา ฟุ้งปราดเข้าไปหาเหมือนเป็นวัฏกระติง ผู้ติดตามทั้งสองมีตบะสูงกว่าเขามากนัก แต่กลับไม่กล้าออกแรงดึงเขาไว้มากเกินไปด้วยกลัวจะทำเขาบาดเจ็บ ผลคือถูกเขาสะบัดหลุดแทน

"สี่อั้งลี่เจ้าหยุดเดี๋ยวนี้!" เหมยฉูชีร้องเรียกเสียงดัง ดึงดูดยศตาคอนจำนวนมากให้ช้าเลื่องมา

“อินจิ่งมาอีกแล้ว! ความอดทนของสื่ออิงลี้มีจำกัดยิ่ง นางหลบเลี้ยงเขาแล้ว แต่เขายังตามก่อวณครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ยอมเลิกรานี้ที่หมายความว่าอย่างไร นางแค่เห็นแก่มันตรีครั้งเก่าจึงไม่อยากหักหน้าเหมยควงจู้ แต่ไม่ได้กลัวสกุลเหมยจริงๆ เสียหน่อย เรื่องนั้นตั้งแต่ต้นจนจบล้วนเป็นพวกเขาผิดเอง!”

“เขาดึกว่าข้าตรงไหน ทำไมเจ้าถึงอยากอยู่กับเขานัก” เหมยฉูซู่รู้สึก ว่าศักดิ์ศรีความภาคภูมิใจของตนถูกทำร้ายอย่างหนัก

“ศิษย์พี่รองของข้าดึกว่าท่านทุกอย่างนั่นแหละ ข้าจะอยู่กับใครเกี่ยวอะไรกับท่าน” สื่ออิงลี้ตอบตามจริง จีโยวภูที่ถูกขมขื่นอย่างสุขสมใจทั้งปาก ทั้งตา ถ้าคู่เปรียบเทียบระดับสูงกว่่านี้สักหน่อย เขาจะยิ่งดีใจมากขึ้น

เหมยฉูซู่ถูกตอกหน้ามาจนเหลือจะรับไหว “ข้าซื้อลูกกลอนชะลวยไว้ให้เจ้าไหว เขาซื้อไหวหรือไม่ สกุลเหมยของข้ามีเหมืองศิลาวิเศษทั้งเหมือง เขามีหรือไม่?”

ที่ฉานซังหัวเราะถากถาง “ลูกกลอนชะลวยมีอะไรน่าพิศวงสนักหนา เมื่อก่อนศิษย์น้องหญิงของข้าก็กินไปแล้ว ส่วนของเจ้าก็เก็บไว้ให้แม่เจ้าเถอะ!”

“เหมืองศิลาวิเศษเป็นของครอบครัวท่าน ไม่ใช่ของท่านสักหน่อย ท่านสามารถเอาทั้งเหมืองมามอบให้ศิษย์พี่สามของข้าได้เมื่อไรค่อยออกมาเด็ดอะไรไวยวายก็ยังไม่สาย” จูจู้ลี้คิดว่าแค่อีกฝ่ายมีลูกกลอนชะลวยเม็ดเดียวก็คิดจะล่อลวงศิษย์พี่หญิงของนางไปแล้ว เป็นเรื่องเพื่อเจ้า ลินดี

“นางอัปลักษณ์เจ้าหุบปาก ที่มีที่ให้เจ้าพูดเสียที่ไหน! กลิ้งไปให้พ้น!”

เหมยฉูชีเดินผางด้วยความโกรธจัด ซึ่งจูที่ดูรังแกง่ายที่สุดแล้วตัวออกมา
 อื่นจื่อจางที่ไม่ได้ปรึกษาพูดมาตลอดมีสีหน้าเย็นเยียบลง เพียงมอง
 เหมยฉูชีปราดหนึ่งโดยไม่เคลื่อนไหวร้ายอาคมอะไร เหมยฉูชีปลันรู้สึก
 เหมือนมีภูเขาน้ำแข็งลูกหนึ่งพุ่งกระแทกเข้าด้านหน้า เขาไม่มีความสามารถ
 จะต้านทานจึงถูกกระแทกล้มลงพื้น กลิ้งหลุนๆ ไปหลายรอบถึงค่อยฟื้น
 ตัวหยุดลงได้

เป็นการกลิ้งไปให้พ้นอย่างแท้จริง!

ร่างกายไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ศักดิ์ศรีเสียหายอย่างหนัก ผู้ติดตาม
 ทั้งสองพุ่งตามมาทันทีเพียงพุงเขาถอยออกไป พวกเขาล้วนมองออกว่า
 กำลังความสามารถของอิ่นจื่อจางเหนือกว่าพวกเขา นายน้อยตนเป็นฝ่าย
 หาเรื่องเอง ผู้อื่นไม่ได้ลงมือถึงขั้นเลือดตกยางออกนับว่าไม่เลวแล้ว
 ถ้ายังไม่ยอมเลิกอีกมีแต่จะเสียหายหนักขึ้น

ท่านประมุขให้พวกเขาดูนายน้อยไว้ แต่พวกเขากลับไม่ค่อยดูให้ดี
 ปล่อยให้มาปล่อยไก่อต่อหน้าผู้คน ฉะนั้นยังคงพาดูนายน้อยไปโดยเร็ว
 ที่สุดจะดีกว่า คนทั้งสองไม่แม้แต่จะกล่าวทักทาย ประกบตัวเหมยฉูชีเดิน
 จากไปทันที

พวกเขาจากไปได้ไม่นาน จิวเปาหยางก็เดินมา ยิ้มตาหยีพูดว่า
 "หาพวกท่านเสียพักใหญ่ วันนี้มีแขกมากเกินไป หากให้การรับรองได้
 ไม่ทั่วถึงก็โปรดอภัยด้วย เจ้าสำนักของพวกท่านกับปรมาจารย์ของสำนัก
 เราน่าจะยังคุยกันไม่เสร็จในเร็วๆ นี้ พวกท่านไปดื่มชาที่ห้องของข้าก่อน
 เป็นอย่างไร ข้ามีชาวดีจะแจ้งแก่พวกท่านด้วย"

จิวเปาหยางเป็นพวกเกิดมาเพื่อทำการค้าอย่างแท้จริง ขอเพียง

เปิดปากพูดก็ทำให้คนรู้สึกกลัวกับได้อาบลมวสันต์ เดินตามเส้นทาง
ความคิดของเขาไปโดยไม่รู้ตัว

ศิษย์ไม่กี่คนกลุ่มนี้ของสำนักเซ็งจ๊อตามเขาไปพักผ่อนในโรงอัน
สงบเงียบแห่งหนึ่งอย่างไม่มีการคิดเห็นเป็นอื่นนัก

"หนึ่งในของล้ำค่าสามชิ้นที่พวกท่านให้ข้าสืบข่าวคูมีเบาแสบแล้ว!"
ฉิวเป่าหยางเองก็ไม่ลืลา เล่าข่าวที่ตนได้ยินมาอย่างแจ่มแจ้งทันที

เมื่อคืนหลังจากจี้โยวกุ๋ อื่นจื่อจาง และจู่จู่จากไป เขาได้เฝ้าถึงเรื่อง
ของล้ำค่าสามชิ้นนั้นขึ้นมาขณะคุยกับผู้อาวุโสชั้นหลอมรวมของสำนักตน
เวลานั้นเองปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ของสำนักก็มาถึงพอดี เขาบอกว่า
แผ่นป้ายลายเมฆาม่วงแปดทรัพย์อาจจะเป็นสมบัติคู่แค้นของแคว้นซี
ที่เป็นหนึ่งในห้าแคว้นฝั่งตะวันตก

ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกขนานนามจากโลหะทั้งห้า ได้แก่แคว้นจิน
(ทอง) แคว้นอิน (เงิน) แคว้นถง (ทองแดง) แคว้นเถี่ย (เหล็ก) และแคว้นซี
(ดีบุก) ทั้งห้าแคว้นเดิมเป็นแคว้นเดียวกัน ต่อมาภายหลังได้แยกแคว้น
ปกครอง ทว่ายังคงเป็นกลุ่มพันธมิตรกันอยู่

ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกมีสินแร่อุดมสมบูรณ์ เป็นสวรรค์ของนักหลอม
ของวิเศษ แต่กลับขาดแคลนนักหลอมโอสถยิ่งยวด เพื่อส่งเสริมดึงดูด
นักหลอมโอสถหนุ่มสาว ทุกสิบปีจึงจัดงานประชันฝีมือครั้งใหญ่ของ
นักหลอมโอสถทั้งห้าแคว้นขึ้นครั้งหนึ่ง แล้วเชื้อเชิญนักหลอมโอสถ
หนุ่มสาวที่อายุน้อยกว่าสองร้อยปีทั้งหมดมาเข้าร่วม ผู้ชนะจะได้รับการ
อุปถัมภ์เลี้ยงดูจากแคว้นทั้งห้า ส่วนสิ่งแลกเปลี่ยนก็เพียงหลอมโอสถที่
กำหนดมาให้ทั้งห้าแคว้นแคว้นละหนึ่งเตาในทุกปีเท่านั้น

นักหลอมไอศถกที่แคว้นซีส่งไปเข้าแข่งขันไม่ได้ที่หนึ่งในงานมาเป็นร้อยปีแล้ว ได้แต่เลี้ยงดูผู้เข้าแข่งขันจากแคว้นอื่นที่ได้รับชัยชนะมาตลอด ย่อมจะไม่เต็มใจ ดังนั้นครั้งนี้จักรพรรดิแคว้นซีจึงมีประกาศออกมาว่าใครก็ตามที่คว้าชัยชนะในงานประชันฝีมือครั้งใหญ่ครั้งนี้มาให้แคว้นซีได้จะได้แผ่นดินป่าลายเมฆาม่วงอันเป็นสมบัติคู่แคว้นเป็นรางวัล

ปรมาจารย์ชั้นก่าเนิดใหม่ของสำนักจิ้นเป่าที่มายังเมืองเฟินครวนี้ ก่าเนิดในแคว้นซีไม่กี่เดือนก่อนบังเอิญได้ยินข่าวนี้แต่ก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ เขาไม่แน่ใจว่าแผ่นดินป่าลายเมฆาม่วงของแคว้นซีจะใช้แผ่นดินป่าลายเมฆาม่วงแปดทรัพย์ที่พวกจิวกู่ต้องการหาหรือไม่ ทว่าของวิเศษที่มีลักษณะเป็นแผ่นดินป่านั้นพบเห็นได้น้อยยิ่งยวด จึงคิดว่าไม่น่าจะผิดไปได้

พวกตีฉานซึ่งคิดไม่ถึงสักนิดว่าเพิ่งจะออกจากสำนักได้ไม่กี่วันของล้ำค่าสามชิ้นนั้นก็มีเบาะแสแล้ว จึงต่างดีใจเหลือล้น

แต่ผลคือถูกคำพูดถัดมาของจิวเป่าหยางทำลายความดีใจลง "แต่เสียตายที่สายไปเสียแล้ว..."

"อะไรเรียกว่าสายไปแล้ว!" ตีฉานซึ่งเป็นคนแรกที่อตรนทนไม่ไหว ร้องถามเสียงแหบอย่างพลุ่งพล่าน

จิวเป่าหยางยิ้มเฉื่อยพลางว่า "ในฤดูกาลนี้ จากที่นี่ไปเมืองซีเฉิงอย่างน้อยต้องใช้เวลาถึงหนึ่งเดือนกว่า หากจะเข้าร่วมการแข่งขันยังจำเป็นต้องผ่านการทดสอบประเมินผลจากพวกเขาเสียก่อน ต้องเป็นนักหลอมไอศถกชั้นสองขึ้นไป และยังต้องผ่านการแข่งขันคัดเลือกอีกหลายด่าน ต่อให้พวกท่านออกเดินทางวันนี้ กว่าจะไปถึงการแข่งขันก็ดำเนินไปครึ่งทางแล้ว แล้วจะไปทันได้อย่างไร"

"ในเมื่อรู้ว่าของอยู่ที่นั่น อย่างไรก็ตามก็ต้องลองดู" อันนี้อัจฉริยะของ
ของล้ำค่าทั้งสามชิ้นเกี่ยวข้องกับกรเปิดชุมสมบัติของราชาเทพ
ไฟน้ำแข็ง ในชุมสมบัติมีเคล็ดวิชาแก่น้ำแข็งที่เขาต้องการที่สุดอยู่ ไม่มี
ใครที่ใส่ใจเรื่องนี้มากไปกว่าอันนี้อัจฉริยะแล้ว

ถ้าสามารถไปทันเข้าร่วมงานประชันฝีมือครั้งใหญ่ของนักหลอมไอศถ
ได้จะดีที่สุด มีจุกอยู่ก็มีความเป็นไปได้ที่จะชนะอย่างน้อยเกินเก้าส่วน!
พวกเขาก็จะเอาแผ่นป้ายลายเมฆมาวงแปดทรัพย์มาได้ด้วยวิถีทางปกติ
แต่ถ้าไม่ทันจริงๆ ค่อยคิดหาวิธีอื่นก็ยังไม่สาย

ฉิวเป่าหยางจึงว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าจะไปหาแผนที่ของห้าแคว้นมา
หอรวมทรัพย์มีสาขาอยู่ที่นั่นเช่นกัน พวกท่านสามารถใช้ของยืนยันที่ข้า
ให้ไปเบิกศิลาวิเศษหรือไม่ก็ขอความช่วยเหลืออย่างอื่นจากที่นั่นได้"

"ต้องขอบคุณศิษย์ที่ฉิวอย่างมาก" พวกเขากล่าวขอบคุณฉิวเป่าหยาง
อย่างพร้อมเพรียง แม้จะรู้ว่าพวกมากมายหมกหม昧อีกฝ่ายไม่มี
ทางอุทิศทุ่มเทกับพวกเขาโดยไม่มีสาเหตุ ทว่านอกจากฝีมือหลอมไอศถ
ของจุกแล้ว ในตัวพวกเขายามนี้ก็ไม่มีของอะไรที่มีค่าพอให้สำนักชั้นหนึ่ง
อย่างสำนักฉินเป่าหยางตา

หากต้องตอบแทนน้ำใจในวันหน้าก็ให้เป็นเรื่องของวันหน้าแล้วกัน
ของยืนยันที่ฉิวเป่าหยางให้พวกเขามาคือป้ายทองห้าป้ายที่
ด้านหลังสลักตัวอักษรคำว่าหอรวมทรัพย์เอาไว้ ส่วนด้านหน้าก็สลักช่าย
อาคมเล็กๆ ตามคำบอกของฉิวเป่าหยาง ช่ายอาคมนี้จะยอมรับเจ้าของ
ด้วยการหยดเลือดลงไปครั้งหนึ่ง มีป้ายทองนี้ก็เท่ากับเป็นแขกคนสำคัญ
ของหอรวมทรัพย์ สามารถเบิกถอนศิลาวิเศษได้จำนวนต่างกันไปใน

แต่ละสาขา

ลูกกลอนชะลอวัยทั้งยี่สิบเม็ดที่จู่จูนำมาฝากหอรวมทรัพย์สินส่งไป
ประมูลขายในแต่ละสาขาต้องรออย่างน้อยหนึ่งถึงสองปีจึงจะขายหมด
รอดถึงตอนนั้นค่อยจ่ายศิลาวิเศษตามราคาขายก็ออกจะเข้าเกินไปหน่อย
ดังนั้นหอรวมทรัพย์สินจึงรับซื้อทีเดียว ส่วนศิลาวิเศษก็นับว่าอยู่ในป้ายทอง
เหล่านี้ทั้งหมด

ตีฉานซึ่งรับป้ายหนึ่งมาอย่างไม่อ้อมค้อมเกรงใจก่อนถามว่า
"เหตุใดท่านไม่ให้ศิลาวิเศษกับพวกข้ามาตรงๆ เลยเล่า พวกข้าจะได้
ไม่ต้องเที่ยววิ่งไปเบิกมาทีละเล็กละน้อย แม้ว่าศิลาวิเศษเป็นล้านก้อน
ต้องใส่ลงถุงเก็บของหลายใบ แต่ก็ไม่ได้หนักอะไรนี่นา"

ฉิวเปาหยางตอบยิ้มๆ "เหตุผลข้อแรกคือสาขาเมืองเฟินนี้เพิ่ง
เปิดกิจการไม่สะดวกจะเบิกศิลาวิเศษจำนวนมากออกมาในครั้งเดียว ส่วน
ข้อสอง...เกรงว่าน้องตีฉงไม่เคยออกไปไกลจากสำนักจริงๆ เลยกระมัง"

ตีฉานซึ่งยักษ์ใหญ่ ตอบตามตรง "ก่อนหน้านี้ข้าเพียงแต่เตร้อยู่แถบ
ตะวันตกเฉียงใต้ราวสองสามปี" พวกเขาเฝ้าอยู่เรื่อยเรื่อยเมื่อเทียบกับ
ในหมู่ผู้ฝึกตน เวลาหลักๆ ยังคงเป็นการปิดด่านกักตัวบำเพ็ญตะบะ
ก่อรากฐาน ถ้ามีไข้เพราะเขาสำเร็จขั้นสร้างฐานมาหลายปีแต่กลับเกียจคร้าน
เฉื่อยชา จึงไม่มีความก้าวหน้าใดๆ อีก โหยวเขียนเร็นผู้เป็นอาจารย์คง
ไม่มีทางปล่อยเขาลงเขาไปหาประสบการณ์เช่นกัน

โหยวเขียนเร็นเห็นศิษย์คนโตผู้นี้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจไม่กล้าปล่อย
ลงเขานานเกินไป อีกทั้งกลัวเขาหุนหันอารมณ์ร้อนหาภัยมาใส่ตัว จึงสั่ง
เขาอย่างเด็ดขาดว่าให้อยู่แต่ในแถบตะวันตกเฉียงใต้ นอกจากนี้ก็ให้เวลา

ไม่เกินสามปีเท่านั้น

ฉิวเป่าหยางพยักหน้าพูดว่า "นี่ก็นับว่าสมเหตุสมผล ในสำนักจิ้นเป่าหากศิษย์ชั้นสร้างฐานอย่างช้าจะออกหาประสบการณ์ข้างนอกถ้าไปไกลจากสำนักเกินพันลี้ส่วนจำเป็นต้องมีอาจารย์พาไปเพื่อความปลอดภัย"

จูลู่ถามขึ้นอย่างไม่สบายใจ "ข้างนอกอันตรายถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

"อาจจะอันตรายกว่าที่พวกท่านคิดเสียอีก แถบตะวันตกเฉียงใต้เป็นถิ่นของสำนักทั้งสี่อย่างเช่นสำนักเชิงจื่อ ผู้ฝึกตนทั่วไปกลัวจะนำภัยร้ายแรงมาใส่ตัวจึงไม่กล้าคิดทำอะไรพวกท่าน แต่ถ้าออกจากแถบนี้ไปแล้วในสายตาของผู้ฝึกตนที่มีระดับสูงกว่า พวกท่านก็เป็นเพียงแพะอ้วนถึงขนาดว่าผู้ฝึกตนที่มีระดับเทียบพวกท่านไม่ได้จำนวนหนึ่งก็ยกกล่าววาทักจัดการพวกท่านด้วยซ้ำ ระวังทางที่พวกช้าจากสำนักมาถึงแถบนี้ก็ประสบเหตุไม่คาดฝันอยู่หลายครั้งหลายหนเช่นกัน" ฉิวเป่าหยางพูดด้วยรอยยิ้มเจื่อน

"พวกโจรชั่วที่ข้างนอกร้ายกาจถึงเพียงนี้เชียว!?" ตีฉานซึ่งตระหนกขึ้นมาแล้ว มิน่าก่อนหน้านี้อาจารย์ถึงได้กำชับเขาตลอดว่าลงเขาไปลำพังต้องคาดเข็มขัดที่มีตราสัญลักษณ์สำนักเชิงจื่อเอาไว้ ตอนนี้น่าได้ยืนยันว่าโจรเหล่านั้นแม้แต่ศิษย์ของสำนักชั้นหนึ่งในดินแดนจิ้นเฉียนก็ยกกล้าแตะต้อง นั่นไม่ใช่ห้าวระห่าธรรมดาแล้ว!

"ผู้บำเพ็ญเขียนส่วนมากยึดคิดว่าปลาใหญ่กินปลาเล็กกันอยู่แล้วขอเพียงกระทำการอย่างใสสะอาด อย่าวว่าแต่สำนักจิ้นเป่าเลย ต่อให้เป็นราชวงศ์แคว้นตันก็ไม่มีอะไรปล้นชิงไม่ได้ เช่นงาไม่ได้ พวกท่านพก

ป้ายทองเหล่านี้ติดตัว แม้จะไม่ระวังทำหายไป ผู้อื่นก็ใช้มันไม่ได้อยู่ดี อีกทั้งยังสามารถมาให้ข้าทำอันใหม่ให้พวกท่านได้ด้วย แค่ต้องเสียเวลานิดหน่อย แต่ไม่มีอะไรเสียหายร้ายแรง"

ฉิวเป่าหยางพูดเสียอ้อมค้อม แต่ความหมายจริงๆ คือถ้าพวกเจ้าไซคร้ายถูกปล้นเข้า ผู้อื่นก็เอาศิลาวิเศษจำนวนมหาศาลที่แทนด้วยป้ายทองของพวกเจ้าไปใช้ไม่ได้ พกศิลาวิเศษติดตัวให้น้อยหน่อย เกิดไปเจอโจรเข้าจะได้เสียหายน้อยลง

แน่นอนว่าเงื่อนไขแรกของทั้งหมดทั้งปวงนี้คือระหว่างทางพวกเขาต้องไม่ถูกคนเชือดไปเสียก่อน

พวกตีฉานซึ่งศิษย์พิเศษนี้ต่างมองหน้ากันเล็กน้อย ก่อนหน้านี้พวกเขาก็เคยได้ยินเรื่องทำนองเดียวกันมาบ้าง แต่คิดว่าอาจารย์แค่พูดขู่นั้นนี่มาได้ยินฉิวเป่าหยางพูดอีก จึงต่างเก็บความดูแคลนไม่ให้ค่าลงทันที ต่างก็หยดเลือดให้ป้ายทองยอมรับเจ้าของแล้วเก็บไว้อย่างดี

"พวกเราต้องใช้เวลา หนึ่งของวิเศษเหาะเหินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ยามหยุดพักก็ระวังสักหน่อยก็น่าจะพอแล้ว" จูจู่พูดขึ้นอย่างออกสั่นขวัญแขวน

ฉิวเป่าหยางแบมือพลางว่า "เกรงว่าจะไม่พอ อันที่จริงห้าแคว้นฝั่งตะวันตกไม่นับว่าอยู่ไกลจากเมืองเฟินนัง แต่สาเหตุที่ต้องใช้เวลาเดินทางถึงหนึ่งเดือนกว่าเป็นเพราะว่าฤดูกาลนี้เป็นช่วงเวลาที่พายุกระโชกแรงและอินทรีमारกรงเล็บเหล็กบินลงได้พอดี บนฟ้ามีพายุพัดแปรปรวนอยู่จำนวนมากยิ่ง เหาะเหินกลางอากาศหากไม่ระวังเพียงนิดเดียวก็จะหลงทิศทางเอาได้ ถึงขนาดอาจถูกพายุทำให้บาดเจ็บด้วย ส่วนอินทรีमार

ทรงเล็บเหล็กมีนิสัยดุร้ายโดยธรรมชาติ ทั้งยังชอบอยู่เป็นฝูง ฝูงหนึ่งมีจำนวนเป็นพันตัว ทุกครั้งที่อพยพลงใต้ขอเพียงระหว่างทางพบเห็นสิ่งมีชีวิตอื่นบินอยู่ในระยะสิบลิ้วก็จะเข้ารุมไล่จิกอย่างบ้าคลั่ง ไม่ตายไม่เลิกรา ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมก็ยังยากจะต้านไหว ดังนั้นการจะไปยังห้าแคว้นฝั่งตะวันตกในช่วงเวลานี้จึงทำได้เพียงเดินทางทางบก"

จุ่มหมดคำพูดแล้ว ที่แท้การไปยังห้าแคว้นฝั่งตะวันตกก็ต้องเตรียมพร้อมจะชนฝ่าฝ่าฟัน ป้องกันโจรขโมยไปตลอดทางด้วย นางพลันรู้สึกว้าวุ่นทางข้างหน้ามีดมนไปหมด อาจารย์คนเลวทำไมต้องบังคับให้นางลงเขาด้วย ทนเห็นนางใช้ชีวิตดีมีความสุขไม่ได้ขนาดนี้เสียหรือ

ทว่านอกเหนือจากนางแล้ว หลังสี่คนที่เหลือตระหนกตกใจเสริจไม่นานก็กลับมามีท่าทางตื่นเต้นดีใจ พวกเขาเดิมทีลงมาหาประสบการณ์อยู่แล้ว ถ้าวันเวลาสุขสบายเกินไป เช่นนั้นจะได้ประสบการณ์อะไรเล่า ต่อสู้ในโรงประลองยุทธ์มาสองสามวันก็รู้สึกว่าได้ประโยชน์ไม่น้อยแล้ว ถ้าต่อสู้ฟาดฟันไปตลอดการเดินทาง คิดว่าต้องส่งผลดีต่อการเพิ่มพูนตะบะและการฝึกฝนจิตแห่งเต้ายิ่งกว่าเดิมแน่นอน

ครั้นจัดการการค้ากับทางฉิวเปาหยางเรียบร้อยแล้ว ทางด้านฝูอวี่เจิงฟากู และปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ของสำนักจิ้นเปา รวมถึงผู้อาวุโสชั้นหลอมรวมที่มาร่วมจำที่นี้ก็ปิดห้องเจรจาความลับกันเสริจสิ้นแล้วเช่นกัน สองฝ่ายคล้ายว่าต่างก็ค่อนข้างพอใจ ให้สัตยาบันว่าวันหน้าจะไปหาสู้กันให้มากแล้วถึงค่อยกล่าวลากันไป

คณะคนจากสำนักเซ็งจี้ก็กลับมาถึงโรงเตี๊ยม ฝูอวี่ก็เรียกพวก

ตีฉานซึ่งมายังห้องของตนเองเพื่อกำชับกำชาอีกครั้ง เมื่อได้ยินว่าพวกเขาได้ข่าวของแผ่นป้ายลายเมฆาม่วงแปดทรัพย์แล้วก็ยังปลื้มใจอย่างมาก พอผู้วิชมเซยจบก็ถึงตาของเจิงฟา กู "อีกหน่อยสถานที่ที่พวกเจ้าต้องไปอาจจะมากขึ้นเรื่อยๆ ขอเตือนพวกเจ้าตรงๆ เลยแล้วกัน!"

จูจืออัดคืบข้อมือ นี่แสดงว่ายังมีข่าวร้ายจะประกาศอีกชัดๆ!

เจิงฟา กูกล่าวว่า "วันนี้พวกข้าไปพบกับคนของสำนักจินเป่า พวกเขาเองก็พูดถึงสถานการณ์ของดินแดนจินเฉียนในขณะนี้มาบ้างซึ่งก็แทบไม่ต่างกับข่าวที่พวกข้าส่งคนไปสืบ ตอนนี้อยู่สถานการณ์ไม่มั่นคง ระหว่างทางพวกเจ้าต้องระมัดระวังให้มาก"

เจิงฟา กูพูดพลาถยกลมือเล็กน้อย แผ่นที่ขนาดยักษ์ผืนหนึ่งก็กางออกต่อหน้าพวกเขาอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่วาดอยู่บนแผนที่คือลักษณะพื้นที่ทั้งหมดของดินแดนจินเฉียน สำนักเชิงจือเป็นเพียงจุดเล็กๆ จุดหนึ่งที่มุมซ้ายล่างเท่านั้น อักษรตัวเล็กจิ๋วเท่าหัวแมลงวันสามตัว ถ้ามิใช่พวกเรามีตบะไม่อ่อนด้อยจนมีสายตาดีกว่าคนทั่วไปก็ไม่มีทางมองเห็นได้โดยสิ้นเชิง

เจิงฟา กูชี้ภูเขาม่น้ำและที่ราบผืนใหญ่ตรงกลางแผนที่ พูดด้วยน้ำเสียงทุ้มหนัก "อิทธิพลของสำนักระดับบนสุดของดินแดนจินเฉียนล้วนอยู่แถบภาคกลาง มีทั้งแคว้นตัน สามสำนักใหญ่ชั้นหนึ่งแห่งแคว้นอู๋ รวมถึงสำนักระดับกลางและระดับเล็กนับไม่ถ้วน แม้ว่าหลายปีมานี้จะมีข้อพิพาทกันไม่หยุดหย่อน แต่ก็ไม่นับว่าร้ายแรงเกินไปนัก ไม่กี่สิบปีมานี้ราชวงศ์แคว้นตันยิ่งฮึกเหิมทะเยอทะยานคิดจะขยายอิทธิพล พวกเขามีนักหลอมโอสถจำนวนมากจึงเริ่มพยายามชักจูงควบคุมนักหลอมโอสถ

คนอื่นที่อยู่นอกแคว้นตัน แฝอทธิพลลงไปถึงสำนักระดับกลางจำนวนหนึ่ง อย่างบ้างแจ่งบ้างลับ รวมไปถึงสำนักฝานเจี้ยนที่มาหาเรื่องสำนักเราก่อนหน้านี้ด้วย เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองแล้ว สำนักระดับเล็กระดับกลางเหล่านี้มีไม่น้อยที่เอนเข้าหาแคว้นตัน กลายเป็นพันธมิตรของราชวงศ์แคว้นตัน"

แคว้นตันครองพื้นที่ขนาดเพียงฝ่ามือบนแผนที่นี้ ลักษณะรูปร่างดูคล้ายเตาหลอมโอสถอยู่เล็กน้อย ทว่าแคว้นแคว้นเล็กๆ นี้กลับมีนักหลอมโอสถอยู่ถึงเกือบแปดส่วนจากที่มีทั้งหมดในดินแดนจินเจี้ยน นักหลอมโอสถชั้นห้าขึ้นไปยิ่งอยู่ในแคว้นตันแทบทั้งหมด มีจำนวนเพียงเท่าหยิบมือ อย่างเช่นเจิ้งเฉวียนที่อยู่แคว้นตันต่อไปไม่ได้ ถึงได้ออกเดินทางไกลมาอยู่ข้างนอกเพียงลำพัง

"ฐานของสามสำนักใหญ่ล้วนอยู่ในแคว้นอู่ ด้วยถูกแคว้นตันเดินหน้ากดดันหนักจึงแอบร่วมมือกันอย่างลับๆ หากแต่แคว้นตันมีรากฐานมั่นคงแข็งแรงมาตลอดหลายปี นักหลอมโอสถชั้นห้าขึ้นไปแทบทั้งหมดก็ล้วนพึ่งคำสั่งจากราชวงศ์แคว้นตัน แม้แต่บุคคลชั้นยอดของสามสำนักใหญ่เองยังทำอะไรไม่ถนัด ทำได้เพียงควบคุมการขยายอิทธิพลของแคว้นตันและบรรดาสำนักรวมมิตรจากรอบนอกก่อน สำนักจีลี่กับสำนักจินเป่าแสดงเจตนาอยากร่วมมือกับพวกเราอย่างชัดแจ้งแล้ว สำนักเจาไช่ยังไม่สอดมือมายุ่งเรื่องทางตะวันตกเฉียงใต้ ทว่าช้าเร็วก็ต้องมาแน่นอน"

"เจ้าสำนักกับผู้อาวุโสคิดจะตอบรับร่วมมือกับพวกเขาใช่หรือไม่ชอบรับ" จีโยวภูถามขึ้น

ผู้อาวุโสพยักหน้า "มิผิด อย่างน้อยก็ในชั่วระยะเวลาสั้นๆ พวกเขาไม่ถึง

กับคิดจะฮุบสำนักเรา เพียงแต่ต้องการร่วมมือเอื้อประโยชน์แก่กัน" แต่คนของสำนักผานเจี้ยนกลับแสดงออกชัดเจนว่าคิดจะกินรวบสำนักเชิงจื่อทั้งสำนัก เทียบกันแล้วการร่วมมือกับสำนักจินเปาและสำนักจี้ลี่ย่อมจะดีกว่า

"สามสำนักใหญ่กับแคว้นต้นตางแยกกันก่อตั้งพันธมิตรใหญ่สองฝ่ายแล้ว บ่อยครั้งก็เกิดเหตุปะทะกัน ผู้ฝึกตนและสำนักที่เกี่ยวข้องนับวันยิ่งมากขึ้น พวกเขาออกท่องข้างนอกในเวลานี้จะต้องระมัดระวังให้หนักขึ้น ไม่ไปยุ่งเกี่ยวด้วยได้ก็พยายามอย่าไปยุ่ง ของยืนยันที่คนของสำนักจินเปาให้พวกเขาไม่ค่อยใช้ในเวลาที่สุดวิสัยจริงๆ" เจิงฟาถูเป็นกังวลต่อคลื่นใต้น้ำที่โหมซัดในดินแดนจินเจียนเวลานี้อยู่บ้าง ทว่าถ้าพวกตีฉานซึ่งไม่ได้รับการฝึกฝนขัดเกลาอย่างหนักก็ยากนักที่จะกลายเป็นบุคคลผู้มีความสามารถอย่างแท้จริง อนาคตของสำนักเชิงจื่อยังต้องหวังพึ่งพวกเขาอยู่

แม้ว่าสำนักเชิงจื่อในตอนนี้จะร่วมมือกับสามสำนักใหญ่ แต่ก็หาได้อยากตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับสำนักผานเจี้ยนที่เข้าเป็นพันธมิตรกับแคว้นต้นเร้วถึงเพียงนี้ไม่ ดังนั้นจึงยังหวังจะรักษาท่าที่เป็นกลางไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ปฏิเสธไม่ตรีของสามสำนักใหญ่ แต่ก็ไม่รับง่าย ๆ

พวกตีฉานซึ่งมิใช่คนโง่ ย่อมจะเข้าใจโดยไม่ต้องให้บอก

จูลุนับว่าเข้าใจขึ้นมาแล้ว หนทางข้างหน้าไม่ได้มีเพียงโจรผู้ร้ายเดินกร่างอยู่เท่านั้น แต่ยังมีสองอิทธิพลใหญ่กำลังทำศึกกัน ชาวบ้านผู้บริสุทธิ์พร้อมจะถูกกลืนลงได้ทุกเมื่อ ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานตัวเล็ก ๆ อย่างพวกเขาพร้อมกับนางที่เป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่ง แล้วก็ถูกหมู่ที่ฟันไฟได้

อีกตัวหนึ่ง จะต้องขจัดอุปสรรคนานัปการและถือโอกาสฉกฉวยกอบโกยผลประโยชน์เพื่อให้แผนการหาสมบัติบรรลุผลสำเร็จ

ไม่มีใครแยแสความไม่เต็มใจและความวิตกกังวลของนาง เหล่าศิษย์ที่ซื้อหาสิ่งของที่ต้องใช้ระหว่างทางเสร็จก็พักผ่อนหนึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นก็แยกกับพวกผู้เฒ่าที่นอกเมืองเฟิน ต่างออกเดินทางตามจุดมุ่งหมายของตน

ผู้ที่ออกจากเมืองเฟินในวันเดียวกันนี้ยังมีปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ ของสำนักจินเปาที่มาเป็นเจ้าภาพงานพิธีเปิดกิจการหอรวมทรัพย์ โดยเฉพาะท่านนั้นด้วย สองฝ่ายพบหน้ากันก็ปราศรัยทักทายอย่างเกรงอกเกรงใจกันอีกครั้งอย่างเลี่ยงไม่ได้ การสนทนาในขั้นนี้ยังไม่ถึงคราวของนครุ่นหลังอย่างพวกตีฉานซึ่ง พวกเขาจึงกล่าวลาแล้วจากมาก่อน

ปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ท่านนั้นมองเงาหลังของอินจื่อจางแฉ่วหนึ่งแวบหนึ่ง แสดงสีหน้าขงใจออกมาเล็กน้อย ศิษย์สำนักเซ็งจื่อคนนี้ไฉนจึงดูคุ่นตาปานนี้ คล้ายว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน...

ข้างต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งไม่ไกลจากจุดที่พวกเขาแยกกัน เด็กรับใช้ชายในชุดเขียวคนหนึ่งเห็นทิศทางที่พวกตีฉานซึ่งมุ่งหน้าไปชัดเจนแล้ว ก็ลุกขึ้นวิ่งเร็วรีกลับเข้าไปในเมือง หลังเลี้ยวไปแล้วมาหลายที่ก็มาเคาะประตูข้างบานเล็กของคฤหาสน์หลังหนึ่ง จากนั้นก็เดินผ่านสวนดอกไม้เข้าไปภายในศาลาเด็กริมสระน้ำอย่างคุ่นเคยทาง คารวะสองคนข้างในศาลา พลงว่า "คารวะผู้อาวุโสสวิน นายน้อยยก ข้าน้อยสืบมาแน่ชัดแล้ว คนของสำนักเซ็งจื่อพวกนั้นจะไปยังห้าแคว้นฝั่งตะวันตก เพิ่งจะออก

เดินทาง วางแผนว่าจะเหาะไปเขาเสวียนอู่แล้วค่อยเปลี่ยนมาเดินทางต่อทางบก มีเพียงศิษย์ร่วมสำนักห้าคน ไม่มีอาจารย์ไปด้วยขอรับ"

'นายน้อยหก' ในศาลาก็คือเหมยฉูชี เขาอยู่ในลำดับที่หกในรุ่นเดียวกัน ส่วนผู้อาวุโสสวินก็คือผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมที่สกุลเหมยให้การอุปถัมภ์เลี้ยงดู และก็เป็นอาจารย์ของเหมยฉูชีด้วย ปกติได้ผลประโยชน์จากเหมยฉูชีแม่ลูกจำนวนมาก จึงทำบางเรื่องที่ทำให้ใครรู้ไม่ได้ให้พวกเขาอยู่บ่อยครั้ง

เหมยฉูชีฟังเด็กรับใช้ชายพูดจบ บนหน้าก็ผุดรอยยิ้มเหมยเกรียมออกมา "ดี! ดีมาก! สวรรค์เป็นใจให้ข้าจริงๆ! อาจารย์ ท่านต้องระบายนั่นนี้แทนศิษย์ให้ได้!"

ผู้อาวุโสสวินพูดยิ้มๆ "ก็แค่ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานตัวเล็กๆ ไม่กี่คน ไหนเลยจะมีค่าพอให้พูดถึง เพียงแต่เจ้าอยากให้อำนาจถึงขั้นใด แค่สั่งสอนพวกเขาสักยก หรือว่า..." เขายกมือขวาขึ้นทำท่าปาดคอ

เหมยฉูชีมีสีหน้าลังเลสับสน สุดท้ายก็กัดฟันตอบว่า "เหลือนางแพศยาสืออึ้งลวี่นั่นเอาไว้ นอกนั้นฆ่าให้หมดไปเลย! มิเช่นนั้นหากสำนักเชิงจื่ออู๋เข้าจะกลายเป็นเรื่องใหญ่!"

ผู้อาวุโสสวินหัวเราะหึๆ อย่างเย็นเยียบ "ศิษย์เอ๋ย เจ้าจะรักหยกถนอมบุปผาเกินไปแล้ว ในเมื่อจะฆ่าทั้งที่ก็ต้องถอนรากถอนโคนให้สะอาดหมดจด เหลือเด็กสาวนางนั้นไว้ก็จะกลายเป็นบ่อเกิดแห่งหายนะ!"

"ศิษย์ก็ไม่ได้บอกว่าจะไม่ฆ่านาง รอดศิษย์เล่นจนเบื่อแล้วค่อยส่งนางกลับแดนสุขาวดี อาจารย์ท่านไม่ทราบอะไร นางแพศยานั้นหน้าตาชวนใจละลายอย่างที่สุดจริงๆ" เรื่องเช่นนี้เหมยฉูชีไม่ได้ทำเป็นครั้งแรก ศิษย์หญิง

ในตระกูลเหมยเขาก็เคยเอาเปรียบมาแล้วหลายคน ด้วยกลัวผู้เป็นพ่อจะ
รู้เรื่อง หลังเสร็จกิจจึงฉวยโอกาสให้อาจารย์ลงมือจัดการให้สะอาดอย่างเรียบร้อย
รูปโฉมของสื่ออิงลวีไม่มีสตรีใดที่เขาเคยเห็นมาเทียบเทียมได้ เดิมที
เขาอยากแต่งงานมาเป็นภรรยาเอกอย่างถูกต้อง แต่นางดันมองข้าม
ความหวังดีของผู้อื่น เช่นนั้นก็อย่าหาว่าเขาใจร้ายใจดำก็แล้วกัน!

ผู้อาวุโสสวีวินผู้นี้ก่อนจะเข้าสู่สกุลเหมยก็ทำเรื่องประเภทฆ่าคน
ปล้นทรัพย์มานักต่อนัก แม้แต่ศิษย์ของสามสำนักใหญ่เขาก็เคยปล้นฆ่า
มาแล้ว ถ้ามิใช่เพราะกลัวศัตรูคู่แค้นจะตามฆ่า เขาคงไม่ยอมมาเป็นเต่า
หุดหัวอยู่ในที่รกร้างห่างไกลอย่างแถบตะวันตกเฉียงใต้หรอก

แม้ศิษย์อย่างเหมยฉูซีผู้นี้จะมีคุณสมบัติไม่ได้ความ แต่ที่ทีในบ้าน
มีศิวลาพิเศษและนิสัยใจคอเข้ากับเขาได้ ดังนั้นเขาจึงไม่เคยปฏิเสธในเรื่อง
ที่อีกฝ่ายไหว้วาน

คนทั้งสองปรึกษากันเสร็จเรียบร้อยก็สั่งให้คนไปเรียนเหมยควงจู้ว่า
สองศิษย์อาจารย์จะออกไปเที่ยวข้างนอก

งานในตระกูลที่เหมยควงจู้ต้องจัดการมีมากเกินไป เห็นว่าบุตรชาย
ออกไปเพิ่มพูนประสบการณ์ความรู้ให้ได้รู้ว่าเหนือเขายังมีเขาเหนือคน
ยังมีคนก็เป็นเรื่องที่ดี จึงอนุญาตให้ไปโดยไม่คิดนาน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622337.html>